

DEON MEYER

TREISPREZECE

ORE

READER'S DIGEST
COLECȚIA DE ROMANE

DEON MEYER
**TREISPREZECE
ORE**

JEANNETTE
WALLS

**CAI PE
JUMĂTATE
ÎMBLÂNZIȚI**

SUSAN HILL
**BĂRBATUL
DIN TABLOU**

CHARLES
MARTIN
**MUNTELE
DINTRE NOI**

Reader's
Digest

COLECȚIA DE ROMANE

Versiunile condensate din acest volum au fost create de The Reader's Digest Association cu acordul editurilor, autorilor sau deținătorilor copyright-ului.

Copyright © 2011 Editura Reader's Digest, București

Redactare: Adriana Irimia, Luana Schidu

Redactor-șef: Adriana Irimia

Paginare computerizată: Nitsch-Petioky Loránd

Producție: Ciprian Neamțu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Treisprezece ore / Deon Meyer; **Cai pe jumătate îmblânziți** / Jeanette Walls;

Bărbatul din tablou / Susan Hill; **Muntele dintre noi** / Charles Martin

București: Reader's Digest, 2011

ISBN 978-606-8096-15-5

I. Meyer, Deon

II. Walls, Jeanette

III. Hill, Susan

IV. Martin, Charles

821.111-31=135.1

Pregătire pentru tipar: ASTRON studio CZ, a.s., Praga

Printed and bound in Germany by GGP Media GmbH, Pössneck, 2011

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI

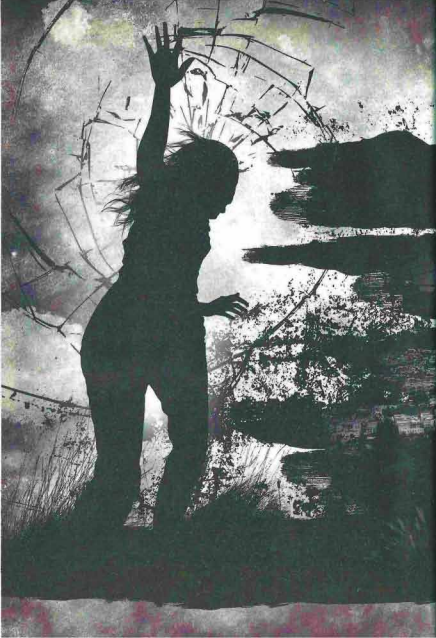
Inspectorul-detectiv Benny Griessel nu se atinsese de alcool în ultimele 156 de zile. Ziua cu numărul 157 se anunța teribil de grea, având în vedere că a început la 05:37 cu un telefon care îl informa că într-un cimitir s-a găsit un cadavru. Și, înainte ca soarele să se înalțe pe cer, se va trezi străduindu-se să rezolve nu una, ci două omucideri în jurisdicția sa din Cape Town. Și mai e și problema căsniciei sale...

DEON MEYER
**TREISPREZECE
ORE**

DEON MEYER

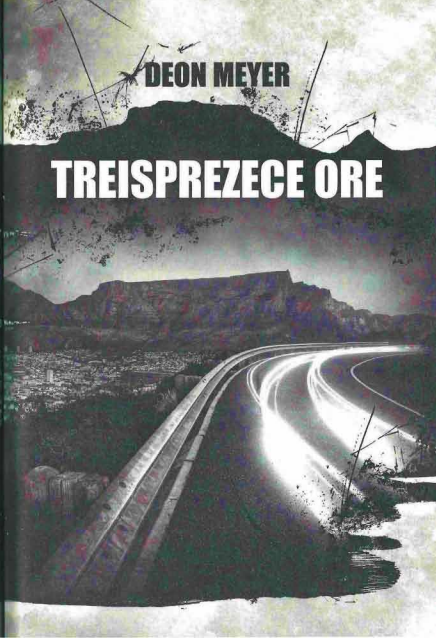
**TREISPREZECE
ORE**

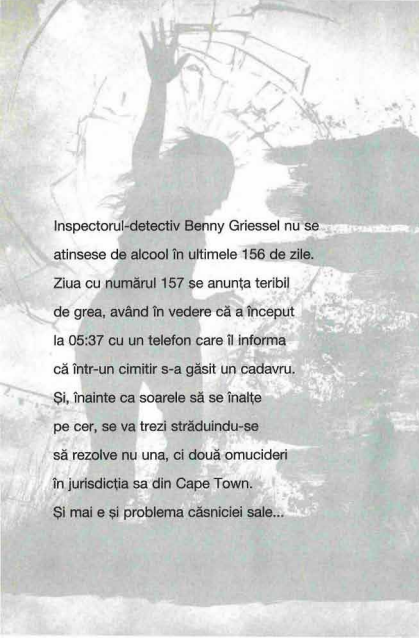

DEON MEYER

TREISPREZECE ORE

Inspectorul-detectiv Benny Griessel nu se atinsese de alcool în ultimele 156 de zile.

Ziua cu numărul 157 se anunța teribil de grea, având în vedere că a început la 05:37 cu un telefon care îl informa că într-un cimitir s-a găsit un cadavru.

Și, înainte ca soarele să se înalțe pe cer, se va trezi străduindu-se să rezolve nu una, ci două omucideri în jurisdicția sa din Cape Town.

Și mai e și problema căsniciei sale...

05:36 – 07:00

I

05:36: Fata aleargă în sus, pe panta abruptă de la Lion's Head, pașii ei sunând grăbiți pe pietrișul potecii.

În acest moment, cu razele soarelui scoțând-o în evidență ca lumina unei lanterne pe fundalul muntelui, e imaginea întruchipată a grației lip-site de griji. Văzută din spate, coada împletită i se lovește de rucsacul micuț. Gâtul îi e bronzat și se vede frumos din tricoul bleu-deschis. Pașii ritmici ai picioarelor lungi, îmbrăcate într-un șort din denim, sunt plini de energie. E personificarea tinereții atletice.

Până când se oprește și privește peste umăr. Atunci iluzia se dezintegrează. Pe fața ei se oglindește spaima. Și totala epuizare.

Nu vede frumusețea orașului sub lumina soarelui la răsărit. Ochii ei înfricoșați cercetează disperați tufele înalte din spatele ei, în căutarea vreunui semn de mișcare.

Știe că ei sunt acolo, dar nu știe cât de aproape. Dorința disperată de a trăi o face să o ia din nou la fugă, în ciuda epuizării unei nopți fără somn și a dezorientării dintr-o țară străină.

În fața ei, poteca se bifurcă. Instinctul o îndeamnă la dreapta, mai sus, mai aproape de domul stâncos de pe Lion's Head. Nu se gândește, nu are nici un plan. Aleargă orbește.

Inspectorul-detectiv Benny Griessel dormea. Când îi sună telefonul mobil, deschise ochii și se uită la ceasul de pe radio. Era 05:37.

Se dădu jos din pat și se împletici în jos, pe scări, către camera de zi unde-și lăsase telefonul. Părul îi era nepieptănat și prea lung, între două tunsori. Purta o pereche de pantaloni de rugby, scurți și decolorați. Sin-

gurul lui gând era că un telefon la o asemenea oră nu putea aduce decât vești proaste.

– Hei, Benny, sunt Vusi. Îmi pare rău că te trezesc. Avem un... cadavru.

– Unde?

– La St Martin, biserica luterană de pe Long Street.

– Vin imediat.

Probabil vreo parașută care băuse prea mult. Puse telefonul jos, alături de laptopul său la mâna a doua. Se întoarse, încă pe jumătate adormit, și trase un șut bicicletei rezemate de sofa cumpărată de la amanet. O prinse înainte de a se răsturna. Apoi urcă înapoi la etaj.

În dormitor își scoase șortul și mirosul moscat, de sex, îi ajunse la nas. Brusc, noțiunea de bine și rău îl apăsă copleșitor. Împreună cu evenimentele nopții care trecuse, îi alungă ultima urmă de somn din creier. Ce îl apucase? Aruncă șortul pe pat și intră în baie.

Brusc, fata ajunse pe Signal Road, unde zări femeia cu câinele. Era un câine mare, rasa Ridgeback. Femeia părea de vreo 60 de ani, albă, cu o pălărie de soare mare și roz. Câinele era neliniștit. Poate că îi simțea teama, panica dinăuntrul ei. Se opri la trei metri de ei.

– Ajutați-mă, spuse fata, cu accent puternic.

– Ce s-a întâmplat?

În privirea femeii se oglindea îngrijorarea.

– Or să mă omoare.

Femeia privi în jur, speriată.

– Dar nu e nimeni.

Fata se uită peste umăr.

– Se apropie.

Știa că femeia cu câinele nu aveau cum să conteze în fața lor. Nu făcea decât să îi pună în primejdie.

– Sunați la poliție, spuse ea și o luă din nou la fugă în josul pantei, spre Table Mountain, deși trupul i se împotriva. Numai... sunați la poliție.

Privi înapoi o singură dată. Femeia rămăsese acolo, încrămențită în loc.

Griessel trase apa la toaletă întrebându-se de ce nu și-a dat seama din vreme cum avea să evolueze seara trecută. Isuse, n-ar trebui să se simtă atât de vinovat, în definitiv era om. Dar era căsătorit. Dacă se putea numi

căsnicie. Paturi separate, case separate. Fir-ar să fie, Anna nu se putea aștepta de la el să întrețină două case, nu se putea aștepta să nu se atingă de băutură timp de șase luni, și peste toate cele să mai fie și celibatar.

Cel puțin nu băuse. Trecuseră 156 de zile. Mai bine de cinci luni de luptă cu sticla de băutură. Doamne, Anna nu trebuie să afle niciodată de noaptea care trecuse, nu la mai puțin de o lună înainte de sfârșitul exilului lui, a pedepsei lui pentru băutură. Dacă afla Anna, tot chinul fusese în zadar.

Rămase în fața oglinzii, privind-se. Păr cărunț la tâmpile, riduri în colțurile ochilor, trăsături slave. Nu fusese niciodată vreo cadră.

Ce dracu' văzuse la el, Bella asta?

Nu era deloc o *parașută*. Lui Griessel aproape că i se opri inima când sări peste țepușele din gardul bisericii și o văzu pe fată, întinsă pe jos. Pantofii de sport, șortul kaki și forma brațelor și picioarelor îi spuneau că e tânără. Îi amintea de fiica sa.

Inspectorul Vusumuzi Ndabeni era în picioare lângă ea, împreună cu Grasul și Slabul de la Criminalistică, un fotograf al poliției și trei bărbați în uniforma Serviciului de Poliție al Africii de Sud. Pe trotuar erau alți agenți în uniforme cu cămașă albă și epoleți negri ale Poliției Metropolitane, cu toții pătrunși de propria importanță. Împreună cu un grup de trecători, se holbau la silueta nemîșcată.

– Neața, Benny, spuse Vusi în stilul lui calm.

Suplu și îngrijit, cu pantalonii impecabil călcați, cu cămașă albă ca zăpada și cu cravată. Părul tuns scurt, barbișonul perfect aranjat. Purta mănuși chirurgicale din cauciuc. Joia dinainte Griessel făcuse cunoștință cu el și cu alți cinci detectivi cărora i se ceruse să le fie „mentor” în anul care urma. Acesta fusese cuvântul folosit de John Afrika, comisarul regional al Corpului Detectivilor și Criminalisticii. Dar când Griessel rămăsese singur cu Afrika în birou:

– Suntem în rahat. Îmi pierd cei mai buni oameni și cei noi sunt complet nepregătiți. Benny, pot conta pe tine?

O oră mai târziu, era în sala mare de ședințe a comisarului, împreună cu șase din cei mai buni dintre oamenii „noi”, așezați unul lângă altul pe scaunele cenușii, bugetare. De data aceasta, Afrika își mai temperase mesajul:

– Benny va fi mentorul vostru. E în poliție de 25 de ani și ce a uitat el

voi încă mai aveți de învățat. Dar nu se află aici ca să vă facă treaba. Este mentorul vostru, adică... (comisarul aruncase o privire pe notițe) „un sfătuitor înțelept și de încredere“. De aceea l-am transferat la Echipa Specială. Învățați de la el.

Griessel le urmărise fețele. Patru bărbați negri, o femeie neagră și foarte grasă și un detectiv metis, cu umeri lați. Nu arăta nici unul dintre ei prea multă recunoștință, cu excepția lui Vusi Ndabeni. Detectivul metis, Fransman Dekker, era în mod evident antagonic. Dar Griessel era deja obișnuit cu curenții subterani din noul SAPS (South African Police Service). Își spusese că trebuie să fie recunoscător că încă mai are serviciu după dizolvarea Diviziei pentru Delicte Majore și Violente. Recunoscător pentru că fostul lui comandant, Mat Joubert, îl propusese pentru avansare. Dacă norocul nu-l părăsea, probabil că în cursul zilei avea să afle că a fost avansat căpitan. Căpitan Benny Griessel. Îi plăcea cum sună. Și avea nevoie de mărirea de salariu.

– Neața, Vusi, spuse el.

– Bună, Benny, îl salută Jimmy, lunganul slăbănog în halat alb de la Criminalistică. Am auzit că acum ți se spune „Oracolul“.

– Ca băbuța aia din *Stăpânul Inelelor*, spuse Arnold, cel gras și scund.

În mod obișnuit, li se spunea colectiv Grasul și Slabul.

– Din *Matrix*, tâmpitule, spuse Jimmy.

– Mă rog, spuse Arnold.

– Neața, spuse Griessel.

Se întoarse spre agenții în uniformă de sub copac și trase aer în piept, pregătindu-se să le spună „Aici e scena unei crime, treceți dincolo de gard“, dar își aminti că e cazul lui Vusi; treaba lui era să tacă din gură și să fie mentor. Se lăsă pe vine să se uite la cadavru.

Fata era întinsă pe burtă. Avea părul blond tuns foarte scurt. Pe spate avea două tăieturi, pe omoplați, dar nu acestea erau cauza morții. Avea o tăietură lungă și adâncă de-a curmezișul gâtului. Fața, pieptul și umerii îi zăceau în balta uriașă de sânge. Mirosul morții era amar ca arama.

– Isuse, spuse Griessel.

Ridică privirea spre copaci, căutând obiectivitatea. Ce mod îngrozitor de a muri. Iar mintea lui încerca să deruleze evenimentele așa cum se petrecuseră, sclipirea cuțitului, tăietura. Părea atât de tânără. Optsprezece, nouăsprezece ani? Ce fel de nebunie îți trebuia ca să tai gâtul unui copil în felul ăsta?

Se forță să alunge imaginile din minte, se gândi la fapte, la implicații. Era albă. Asta însemna necazuri. Asta însemna atenția presei și o imensă presiune și toată lumea încercând să-și păzească pielea.

– Necazuri, îi spuse încet lui Vusi.

– Știu.

– Ar fi mai bine dacă agenții ar sta dincolo de zid.

Vusi încuviință din cap și le ceru agenților să iasă. Aceștia ezitau, dorindu-și să ia parte la acțiune. Dar ieșiră.

Vusi se apropie de el.

– Toate porțile sunt încuiate. Trebuie să fi sărit peste gard – e singura cale de a intra.

Vusi arată spre un bărbat metis care stătea în picioare pe trotuar.

– Omu' ăla de-acolo... James Dylan Fredericks, el a găsit-o. A trecut pe-aici și ceva i-a atras atenția. Când a văzut sânge, a sunat la secția din Caledon Square.

Griessel dădu din cap. Bănuia că pe Vusi îl agita prezența lui, de parcă s-ar fi aflat acolo ca să-l evalueze. Trebuia să îndrepte asta.

– O să-i spun lui Fredericks că poate pleca; știm unde să-l găsim.

– E-n regulă, Vusi. Îți mulțumesc că-mi dai detalii, dar nu vreau ca tu să... înțelegi tu...

– E OK, Benny. Vreau să învăț. Nu vreau s-o dau în bară. Am fost patru ani la Khayelitsha, și nu vreau să mă mai întorc. Dar e primul meu caz cu... un alb.

Spuse acest lucru cu grijă, de parcă ar fi putut fi luat drept o afirmație rasistă.

Griessel nu era bun la așa ceva, nu știa niciodată care erau cuvintele potrivite, corecte din punct de vedere politic. Vusi îi veni în ajutor:

– Am încercat să o caut prin buzunarele șortului. După vreun act de identitate. Nu e nimic. Acum așteptăm medicul legist.

Griessel privi în jur. În curtea bisericii era un microbuz Toyota. Pe una din laturi scria „Adventure“ cu litere mari și roșii.

Ndabeni îi urmări privirea.

– Probabil că parchează aici din motive de securitate. Cred că au un birou pe Long Street.

Long Street era inima turismului cu buget redus din zona Cape – studenți din Europa, Australia și America, în căutare de cazare ieftină și aventură.

Griessel se lăsă pe vine alături de cadavru. Doamne, fă să nu fie străină, se rugă el. Asta chiar că ar face lucrurile să scape de sub control.

Fata traversă în fugă Kloofnek Road și se opri o secundă. Trebuia să aleagă: la dreapta, îndepărtându-se de oraș, sau la stânga, mai mult sau mai puțin în direcția din care venise. Instinctul îi spunea să o ia la dreapta, cât mai departe de urmăritori.

Dar la asta se așteptau și ei, și s-ar fi afundat și mai tare în necunoscut, îndepărtându-se de Erin. O luă la stânga. Pașii ei în pantofii de sport erau zgomotoși pe drumul în coborâre. Rămase pe drum încă vreo patru sute de metri, apoi se avântă pe o pantă pietroasă, către o zonă rezidențială cu case mari, ascunse de ziduri înalte. Începu să sperie că va găsi pe cineva care s-o ajute acolo.

Toate porțile erau încuiate. Fiecare casă era o fortăreață, iar la ora aceea matinală străzile erau pustii. Văzu poarta deschisă a casei din dreapta. Toată ființa ei urla după odihnă. Se strecură pe poartă. La dreapta, chiar lângă zid, erau tufișuri dese. Se afundă în tufe până la punctul unde nu mai putea fi văzută din stradă.

Căzu în genunchi, cu rucsacul sprijinit de zid. Capul i se lăsă în piept de epuizare. Apoi se lăsă să lunece până se așează pe pământ. Știa că umezeala din stratul de frunze în descompunere avea să-i păteze șortul, dar nu-i păsa. Voia numai să se odihnească.

Scena care i se întipărise în memorie, cu multe ore în urmă, i se derulă brusc, nechemată, în minte. Trupul începu să-i tremure de șoc. Nu îndrăznea să se gândească la asta acum. Era... pur și simplu prea mult.

La 6:27 auzi pași alergând pe stradă: mai mult de o singură persoană, din aceeași direcție din care venise ea, și inima i-o luă din nou la goană. Îi auzi vorbind unul cu altul într-o limbă pe care n-o înțelegea. Căută o spărtură în zidul de frunze și se uită la poarta deschisă. Unul dintre ei stătea acolo, abia vizibil. Din piesele mozaicului se vedea că e negru.

Rămase complet nemișcată.

Mozaicul se mișcă. Bărbatul intră pe poartă, pășind neauzit în pantofii cu tălpi de cauciuc. Fata știa că avea să caute ascunzători. Se apropia. O putea oare vedea, acolo în spate?

– Hei!

Vocea o șocă, aproape o lovitură în plex. Silueta întunecată se îndepărtă, dar fără grabă.

– Ce vrei?

Vocea venea din casă, de undeva de sus.

– Nimic.

– Ieși de pe proprietatea mea.

Nici un răspuns. Rămase nemișcat, apoi porni, fără chef, până când silueta îi dispăru printre frunze.

Cei doi detectivi cercetau curtea bisericii. Vusi începu din față, de-a lungul Long Street. Griessel începu din spate, de-a lungul zidului de cărămidă. Se străduia să se concentreze asupra pământului gol, asupra smocurilor de iarbă de la rădăcinile copacilor. Cercetă de jur împrejur, până în spatele bisericii, unde se uită la turlă. Clădirea bisericii era superbă, iar grădina era bine îngrijită, cu palmieri mari, pini și leandri. În colțul de nord, se opri și privi de-a lungul Long Street. Era zona veche a orașului Cape, cu clădiri semivictoriene, cele mai multe cu numai două niveluri, unele zugrăvite acum în culori vii, probabil pentru a le face atrăgătoare pentru tineret. Ce era senzația aceea de jenă pe care o avea? Era din cauza mentoratului? Faptul că se afla la scena unei crime, având voie să privească, dar nu și să atingă? Știa că avea să-i vină greu.

Privi spre sud, către intersecția cu Orange Street. Puțin înainte de ora 7, într-o dimineață de marți, și era deja aglomerație. Agitația plină de energie de la jumătatea lui ianuarie, redeschiderea școlilor, sfârșitul vacanței. Pe trotuar, spectatorii interesați de crimă se înmulțiseră. Sosiseră și fotografii presei, cu gențile pe umeri, cu teleobiectivele uriașe ținute ca niște arme.

Văzu un biciclist croindu-și drum prin trafic, în pantaloni scurți, colanți, tricou viu colorat, cască de protecție, purtând chiar și mănuși. Urmări bicicleta cu privirea până la semafor, convins că nu vrea să arate vreodată atât de ridicol. Se simțea suficient de caraghios și numai cu cască. N-ar fi purtat-o nici pe aceea, dacă n-ar fi primit-o gratis, odată cu bicicleta.

Doctorul Barkhuizen, sponsorul lui de la Alcoolicii Anonimi, fusese cel care pornise întreaga poveste. Griessel îi spusese doctorului că tentația sticlei nu scădea nici un pic. Primele trei luni trecuseră, și dorința lui era la fel de puternică. Doctorul întrebase:

– Ce faci serile?

Serile? Polițiștii nu au „seri“. Când reușea să ajungă acasă îi scria fiicei

sale Carla, sau asculta la computer unul din cele patru CD-uri pe care le avea și puneă mâna pe chitara bass ca să cânte împreună cu înregistrarea.

– Sunt ocupat serile, doctore.

– Și diminețile?

Problema cu Doc era că e elocvent. Și entuziast. Unul din indivizii aceia de tip „paharul e pe jumătate plin“, care nu se potolesc până nu te inspiră.

– Cam acum vreo cinci ani m-am apucat de ciclism, Benny. E amuzant. Vezi lucrurile dintr-o nouă perspectivă. Ai timp să te gândești...

Luat pe sus de entuziasmul lui Doc, plecase să caute o bicicletă și găsisese reclama – o descriere plină de înflorituri a unei biciclete Giant Alias, 27 de viteze, cadru din aluminiu superușor. Se întrebasese: ce își cumpărase pentru el însuși în cele șase luni de când îl dăduse soția afară din casă? Numai setul pentru camera de zi de la magazinul de amanet al lui Faizal, în Maitland. Și chitara bass pe care intenționa să i-o dea lui Fritz de Crăciun. Lucruri esențiale. Laptopul nu se punea. Altfel, cum ar fi putut să păstreze legătura cu Carla?

Cumpărase bicicleta și începuse să meargă cu ea în fiecare dimineață. După o săptămână aproape abandonase. Dar spre sfârșitul lui noiembrie devenise brusc o plăcere. Găsise o rută care îl încânta. Imediat după 6 dimineața cobora spre port. Privea muntele, marea și oamenii, femeile frumoase ieșite la jogging, mamele cu copii în cărucioare, alți bicicliști care-l salutau. Apoi se întorcea, 16 kilometri în total, și asta îl făcea să se simtă bine. Să fie mulțumit de el însuși. Și de oraș – ale cărui măruntaie fuseseră tot ce văzuse în ultima vreme.

Iar în privința cumpărăturii lui inteligente: înainte de Crăciun, fiul lui îl vizitase și-i spusese că bass-ul nu e pentru el. „Chitară solo, tată, asta e visul meu.“

Griessel ascundea chitara de Fritz de aproape două luni. Era cadoul lui de Crăciun. Așa că trebuise să se ducă din nou la Faizal, iar acesta nu avea decât o singură chitară disponibilă, un Fender, îngrozitor de scumpă. În plus, ce îi dăruia Carlei la Londra trebuia să fie echivalent cu ceea ce îi dădea lui Fritz. Așa că era la limită cu finanțele, pentru că Anna îl obligase să plătească pensie alimentară ca și când ar fi fost divorțați. Avea sentimentul pregnant că era luat de fraier, dar atunci când spunea ceva, ea îi replica: „Bani pentru băutură ai avut întotdeauna, Benny, asta n-a fost niciodată o problemă...”

Superioritatea morală. Ea o avea, el trebuia să plătească. Făcea parte din pedeapsa lui. Dar nu asta îl scotea din minți.

Griessel se întoarce la scena crimei. În timp ce mintea lui se concentra asupra mulțimii crescânde de privitori, își dădu seama ce era acea nouă neplăcere pe care o simțea. Era o premoniție. De parcă ziua ar fi adus cu ea răul. Scutură din cap. Niciodată nu se lăsase impresionat de astfel de prostii.

Polițiștii de la Metro ajutau cu multă plăcere o femeie metisă să treacă peste balustradă. Femeia se îndreptă spre Griessel și Ndabeni.

– Tiffany October, spuse ea, întinzând spre Benny o mână micuță.

Benny văzu că mâna tremura ușor. Femeia era subțire și mică sub halatul alb.

– Benny Griessel, spuse el. Iar acesta e inspectorul Vusumuzi Ndabeni. O privi rău întrebător. Femeii îi luă o secundă să înțeleagă.

– Sunt medicul legist.

– Sunteți nouă? întrebă Vusi, după o tăcere jenată.

– E prima oară când sunt solo.

Tiffany October se uită în jos, la cadavru.

Detectivii rămaseră tăcuți. O privi rău deschizând geanta, scoțând mănușile și îngenunchind lângă fată.

Vusi se apropie.

– Benny, i-am cerut fotografului să facă poze cu fața ei. Vreau să le arătăm în zonă. Trebuie s-o identificăm.

Griessel dădu din cap.

– Bună idee. Dar trebuie să-l prezezi pe fotograf. Sunt cam lenți...

– Așa o să fac.

Ndabeni se aplecă spre medicul legist.

– Doamnă doctor, dacă mi-ați putea da o idee despre cât timp a trecut de când a murit...

Tiffany October nu ridică privirea.

– E prea devreme...

Griessel se întrebă unde era profesorul Phil Pagel, patologul-șef, în dimineața aceea. Pagel ar fi înțepat cadavrul ici și colo, spunând că mușchii cei mai mici erau primii care să intre în rigor mortis, și că după părerea lui era moartă de aproximativ atâtea ore. Dar Tiffany nu avea experiența lui Pagel.

– Dați-ne o estimare, spuse Griessel.

– Serios, nu pot.

Se teme să nu greșească, își spuse Griessel. Îi spuse lui Vusi, încet ca să nu îl audă ea:

– Fata zace aici de ceva vreme. Sângele s-a înnegrit deja. Patru ore... poate cinci.

– OK. Deci trebuie să ne mișcăm repede.

Griessel dădu din cap.

– Fă repede rost de fotografiile alea. Și vorbește cu oamenii de la Metro. Au toate camerele alea video care monitorizează străzile. S-ar putea să găsești ceva.

Fata adormi rezemată de zid. Nu voise decât să se odihnească un moment. Evenimentele nopții erau ca niște demoni în mintea ei. Pentru a scăpa de ei, se gândise la părinți, la ce oră era acasă. Dacă era dimineața devreme în Lafayette, tatăl ei citea ziarul, clătinând din cap la comentariile antrenorului de fotbal de la Purdue. Mama era în întârziere, ca de obicei, iar tatăl și fiica schimbau obișnuitul lor zâmbet pe deasupra mesei din bucătărie. Rutina aceea, siguranța căminului ei, o copleșea cu un dor imens, și-și dori să îi sune exact în clipa aceea, să le audă vocile, să le spună cât de mult îi iubea. Continuă conversația imaginară cu tatăl ei, până când somnul o cuprinse și o doborî.

Dr Tiffany October îi strigă.

– Aș putea specula puțin...

Griessel se întrebă dacă îl auzise vorbind.

– Felul în care a curs sângele arată că i s-a tăiat gâtul când zăcea aici. Cred că au imobilizat-o la pământ, pe burtă, și i-au tăiat gâtul. Nu sunt țâșnituri de sânge care să arate că era în picioare.

– Oh...

Griessel își dăduse deja seama de asta.

– Iar aceste două tăieturi...

Arată spre omoplații fetei.

– Par a fi fost făcute post-mortem. Astea de-aici par a fi fibre...

Dr October folosi o pensetă micuță.

– Material sintetic, culoare închisă, complet diferită de hainele ei.

Cred că i-au tăiat ceva din spate, un rucsac, ceva, cu bretele...

Vusi se uită la echipa de criminaliști.

– Jimmy, am ceva pentru tine aici.

Jimmy și partenerul lui luară instrumentele pentru colectarea de fibre. Vusi chemă fotograful.

– Cât de curând pot primi pozele?

Fotograful, tânăr, ridică din umeri.

– Să văd ce pot face.

– Nu, spuse Griessel. Avem nevoie de ele înainte de ora 8. Nu e negociabil.

Fotograful plecă, fără să se deranjeze să-și ascundă neplăcerea. Griessel se uită după el cu dezgust.

– Mulțumesc, Benny, spuse Vusi încet.

– Nu fi prea amabil, Vusi.

– Știu...

După o tăcere jenată, întrebă:

– Benny, ce îmi scapă?

Griessel își păstră vocea blândă și-l sfătui:

– Rucsacul. Trebuie să fi fost un jaf, Vusi. Banii, pașaportul, telefonul mobil...

Ndabeni se prinse rapid:

– Crezi că au aruncat rucsacul undeva.

– Mă ocup eu de asta, Vusi. Hai să le dăm ăstora de la Metro ceva de făcut.

Se apropie de zid și strigă spre agenții în uniformă:

– Cine e șeful aici?

– Trotuarul ăsta e al nostru, spuse un polițist de culoare de la Poliția Metropolitană, îmbrăcat cu o uniformă plină de galoane.

Grad înalt, își spuse Griessel. Simți cum îl cuprinde furia. Avea o problemă cu conceptul de poliție orășenească, polițiști de la rutieră care nu-și făceau treaba, lipsa totală a poliției de pe drumuri.

– Tu ești șeful aici? îl întrebă Benny.

– Da.

– Cum te cheamă?

– Jeremy Oerson.

– Vreau să inspecțezi fiecare pavea și fiecare alee pe o rază de șase cvartale. Fiecare tomberon, fiecare colțisor, ai priceput?

Bărbatul îi aruncă o privire lungă. Cântărind probabil implicațiile

dacă ar fi refuzat să se supună. Apoi dădu din cap, acru, și începu să latre ordine.

– Trebuie să vă uitați la asta, spuse patologul.

Se apropiară de ea. Cu o pensetă, ridică o etichetă de îmbrăcăminte, cea de pe tricoul fetei.

– Broad Ripple Vintage, Indianapolis, spuse ea, aruncându-le o privire plină de înțeles.

– Ce înseamnă asta? întrebă Vusi.

– Cred că e americană, spuse Tiffany October.

– Necazuri, spuse Vusi. Necazuri mari.

07:02 – 08:13

În biblioteca din casa de pe Brownlow Street, Tamboerskloof, pe Alexa Barnard o treziră din somn urletele îngrozite ale menajerei.

Nu avea idee unde se află, membrele și le simțea țepene și greu de mișcat, iar gândurile îi erau greoaie. Ridică obrazul și încercă să se concentreze. O văzu în ușă pe femeia plinută, cu gura strâmbată de ceva ce identifica drept repulsie. Apoi zgomotul o străpunsă până în măduva oaselor.

Alexa își dădu seama că era întinsă pe spate pe covorul persan. În timp ce realiza că-și petrecuse noaptea pe podea, beată până la inconștiență, se uită în direcția în care privea Sylvia Buys: lângă fotoliul din fața ei zăcea cineva. Cine putea fi? Se ridică în capul oaselor și recunoscu silueta. Adam. Soțul ei. Nu avea decât un pantof. Pantaloni negri și o cămașă albă, pătată pe piept cu ceva negru.

Apoi își dădu seama că Adam era rănit. Negrul de pe piept era sânge, iar cămașa era sfâșiată. Își lipi palmele de covor ca să se ridice. Dădu cu degetele de ceva și văzu arma de foc lângă ea. Recunoscu pistolul lui Adam. Ce căuta acolo?

Alexa se ridică în picioare și făcu un pas înainte, cu mare grijă. Adam era mort. O știa după numărul rănilor și poziția în care zăcea, dar nu putea înțelege. Să fie oare un vis?

– De ce? spuse Sylvia, aproape isterică. De ce l-ai omorât?

Patologul și cei doi asistenți de pe ambulanță manevrară cu grijă cadavrul, băgându-l într-un sac negru cu fermoar. Griessel era așezat pe bordura din piatră a ghiveciului unui palmier. Vusi Ndabeni vorbea la telefon cu comandantul secției.

– Am nevoie de cel puțin patru, domnule comandant, pentru alergătură... Înțeleg, dar e vorba de o turistă americană... Mulțumesc, domnule comandant, îi aștept.

Se apropie de Benny.

– Comandantul zice că la Parlament e un protest al nu știu cărui sindicat, și nu-mi poate trimite decât doi oameni.

– Întotdeauna e câte un protest al vreunui sindicat, spuse Griessel și se ridică în picioare. Te ajut eu cu alergătura, Vusi, până sosesc fotografiile.

– Mulțumesc, Benny. Vrei niște cafea?

– Trimiți pe cineva să ia?

– E un loc puțin mai încolo, pe stradă. Mă duc rapid.

– Lasă-mă pe mine să mă duc.

Biroul secției din Caledon Square era plin de reclamanți, victime și băgători de seamă, fiecare cu povestea lui din noaptea care trecuse. Peste vocile care protestau, un telefon suna monoton. O femeie sergent, epuizată după nouă ore de stat în picioare, înhăță receptorul.

– Sergent Nyathi la telefon.

O voce de femeie, abia auzită:

– Vreau să anunț ceva.

– Da, doamnă?

– O fată... Azi-dimineață, pe la ora 6, pe Signal Hill. Mi-a cerut să sun la poliție pentru că cineva încearcă s-o omoare.

– Puteți să-mi spuneți cum vă numiți, doamnă?

– Sybil Gravet. Îmi plimbam câinele. A venit din vale, în fugă, și a spus că cineva încearcă s-o omoare, apoi a luat-o din nou la fugă.

– Ați văzut pe cineva urmărind-o?

– Da. Câteva minute mai târziu. Trebuie să fi fost cinci sau șase. Unii albi, unii negri. Și foarte tineri... M-au tulburat foarte tare, tinerii aceia, alergând atât de încrâncenați...

O trezi cineva care țipa la ea. Încercă să se ridice în picioare, dar acestea o trădară și se lovi de zid, împleticindu-se.

– Drogată nenorocită!

Bărbatul era de cealaltă parte a gardului viu, aceeași voce care strigase din casă puțin mai devreme.

– Pleacă de pe proprietatea mea.

Fata își croi drum printre plante. Văzu că bărbatul purta un costum închis la culoare, era un om de afaceri, de vârstă mijlocie, furios.

– Vă rog, am nevoie de ajutorul dum...

– Nu. Bagă-ți drogurile în venă altundeva. M-am săturat de toate astea. Ieși.

Fata începu să plângă.

– Nu e ce credeți. Sunt din Statele...

Bărbatul o apucă de braț și o târî cu brutalitate până la poartă.

– Nu-mi pasă de unde vii. Vreau să nu-mi mai folosiți proprietatea pentru obiceiurile voastre dezgustătoare.

O îmbrânci în direcția străzii.

– Și acum cară-te, până nu chem poliția.

Se întoarse către casă.

– Vă rog, chemați-o, spuse ea printre suspine.

Bărbatul deschise o poartă metalică și dispăru.

– O, Doamne.

Fata rămase pe trotuar, plângând. Printre lacrimi privi în susul și-n josul străzii. În depărtare, acolo unde drumul cotea pe coasta muntelui, îi văzu pe doi dintre ei, unul cu un telefon mobil la ureche. Însăpăimântată, porni în direcția opusă. Nu știa dacă și ei o văzuseră. Mergea pe lângă zidurile caselor, privind peste umăr. Alergau către ea.

O cuprinse disperarea. O soluție ar fi fost să se oprească și să lase inevitabilul să se întâmple. Nu mai avea putere. O clipă, opțiunea i se păru irezistibilă. Dar își derulă în minte scena cu Erin în întuneric, adrenalina i se revărsă în vene și continuă să alerge plângând.

Bărbații de pe ambulanță ridicau corpul peste gard, pe targă, când Griessel se întoarse cu cafeaua. Îi întinse un pahar colegului său.

– Mulțumesc, Benny.

Aroma cafelei îi aminti lui Griessel că nu luase încă micul dejun. Poate reușea să se întoarcă acasă pentru un castron de Weet-Bix mâncat în grabă. Putea să verifice și dacă-i scrisese Carla.

Vusi spuse în xhosa, un dialect bantu, ceva ce nu înțelese, o exclamație de surpriză. Privi în direcția în care privea detectivul și văzu trei polițiști de la Metro sărind gardul. Jeremy Oerson avea în mână un rucsac albastru. Se apropiară, plini de importanță.

– Isuse, spuse Benny.

– L-am găsit, spuse Oerson întinzându-i rucsacul lui Vusi. Acesta scutură din cap și scoase din buzunar mănușile de cauciuc.

– Data viitoare, spuse Griessel pe un ton amabil, ar fi bine dacă ne-ați anunța pe noi că l-ați găsit. Am putea atunci să chemăm criminaliștii și să izolăm zona înainte să-l atingă cineva.

– Zăcea în pragul unei uși din Bloem Street. Puteau să-l fi atins deja o mie de oameni. Oricum, nu e mare lucru înăuntru.

– L-ați deschis? întrebă Vusi întinzând mâna după rucsac.

Cele două bretele erau tăiate, exact cum prezisese patologul.

– Ați pus mâna pe obiectele acestea? întrebă el, scoțând din rucsac un portford.

– Nu, spuse Oerson, dar Griessel își dădu seama că mințea.

Vusi scoase din rucsac o lingură din plastic. Apoi o sculptură micuță, un hipopotam din lemn închis la culoare și o lanternă.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot, răspunse Oerson.

– Vreți să vă întoarceți acolo și să vedeți dacă nu mai e și altceva? Cel mai tare îmi trebuie o formă de identificare. Un pașaport, un permis de conducere...

Oerson nu era deloc încântat.

– Nu putem să vă ajutăm toată ziua.

– Știu, spuse Vusi, răbdător. Dar dacă ați vrea să faceți numai asta, vă rog.

– Mai chem niște oameni.

Oerson se întoarse să plece.

Degetele lui Vusi explorau buzunarele rucsacului. Scoase o carte de vizită cu un logo negru cu galben: *Hodson's Bay Company*. Și, cu litere mai mici: *Drumeții, camping, echipament de cățărări. Levee Plaza, West Lafayette, IN*. Vusi o studie.

– Cred că IN înseamnă Indiana.

– Trimite-le o fotografie prin fax. S-ar putea să o identifice.

Telefonul lui Griessel îi țârâi ascuțit în buzunar. Îl scoase și răspunse.

– Benny, sunt Mavis. M-a sunat inspectorul Dekker. Mi-a cerut să-ți spun că are o omucidere la numărul 47 pe Brownlow Street, în Tamboerskloof, dacă vrei să-l îndrumi.

– Am plecat într-acolo.

Îi spuse lui Vusi:

– Încă o omucidere. În Tamboerskloof.

– Nici o problemă, te sun dacă găsim ceva.

Griessel porni. Vusi veni după el.

– Voiam să te întreb numai... medicul patolog... Crezi că o doctoriță metisă vrea să iasă cu un polițist negru?

Lui Griessel îi luă câteva secunde să facă legătura.

– Ăăă... nu întrebi omul potrivit, Vusi... dar da, de ce nu? Tot ce poți să faci e s-o întrebi.

Traficul era bară la bară până sus, pe dealul Buitensingel. Planul lui de a citi rapid mesajul de la Carla nu avea cum să funcționeze. Trebuia să aștepte până seara.

Era deja offline de o săptămână, din cauza afurisitului de laptop, mai putea aștepta câteva ore. Carla avea să înțeleagă – avusese probleme încă de la început cu prostia aia de mașinărie. Cumpăraseră laptopul la o licitație a poliției, la un preț de nimic. Odată ce Carla plecase la Londra, trebuia să știe ce mai face – Carla lui avea nevoie „să-și adune mințile” înainte de a hotărî ce să facă cu viața ei.

Deci, cum o ajuta să-și adune mințile faptul că dădea cu aspiratorul într-un hotel din Londra?

Îl costase 500 de rand să conecteze laptopul la internet înainte de a putea trimite un e-mail către Carla:

Ce mai faci? Mi-e dor de tine și-mi fac griji pentru tine. Am citit un articol în *The Burger* în care spunea că sud-africanii din Londra beau prea mult. Nu lăsa pe nimeni să te îndemne să bei.

Dragă Tati,

Am o slujbă la Hotelul Gloucester Terrace de lângă Marble Arch. Sunt menajeră. Lucrez de la 10 dimineața până la 10 seara, șase zile pe săptămână. Nu e prea plăcut și salariul nu e prea mare, dar e ceva.

Tati, știi bine că n-o să beau niciodată...

Când citise rândurile acelea, îl arseseră ca un fier roșu. Carla n-ar fi băut niciodată fiindcă tatăl ei era alcoolic. O fi fost el treaz de 156 de zile, dar nu putea șterge trecutul.

Îi luase două zile să răspundă, și îi spusese despre bicicletă și despre transfer. Ea îl încurajase:

Îmi place să aflu ce faci, tati. Mult mai interesant decât ce fac eu. Măcar luni am fost la Palatul Buckingham...

Correspondența lor găsisese un nivel la care amândoi se simțeau confortabil: ritmul de două mesaje pe săptămână, patru sau cinci paragrafe simple. Dar cu o săptămână în urmă, internetul lui încetase să mai funcționeze. În mod misterios și brusc. Vineri, după serviciu, se întâlnise cu Charmaine Watson-Smith, care avea peste 70 de ani și locuia la numărul 106. Îi cunoștea pe toți cei care locuiau în bloc și le știa toate treburile.

– Ce mai face fiica ta? întrebuse Charmaine.

Îi spusese despre problemele cu internetul.

– Oh, s-ar putea să știu pe cineva care să te ajute.

Cu o seară în urmă, luni seară la șase și jumătate, Griessel călca haine în bucătărie, când Bella îi bătuse la ușă.

– Mătușa Charmaine mi-a spus să vin să mă uit la computerul tău.

O mai văzuse înainte, o femeie tânără într-o uniformă cenușie greoaie și neatrăgătoare, care purta părul blond tuns scurt și arăta obosită la sfârșitul zilei.

Abia dacă o recunoscuse la ușa lui: arăta foarte drăguță.

– Bella van Breda. Stau la numărul 64.

Îi strânse mâna. Era mică și moale. Purta jeansi și o bluză roșie. Ochii îi păreau timizi în spatele ochelarilor, dar pentru prima oară Griessel îi remarcă gura mare, cu buze pline.

Bella îi zărise laptopul pe care-l ținea în bucătăria deschisă, pe singura masă pe care o avea.

– Ăla e?

– Conexiunea mea la internet a încetat pur și simplu să funcționeze. Te pricepi la computere?

Rămăseseră amândoi în picioare, privind ecranul computerului.

– Sunt tehnician PC, răspunsese ea așezându-se în fața creierului de tinichea.

Griessel își dăduse seama că e mai suplă decât i se păruse înainte. Se apropia de 30 de ani. I-ar fi putut fi tată.

– Asta e conexiunea ta?

Deschisese un meniu și ținea pointerul deasupra unui simbol.

– Se pare că ai schimbat din greșeală numărul de dial-up. Îl ai pe undeva?

– Cred că da.

Scosese din dulap pachetul de documente.

– Poftim.

Ea introdusese numărul și brusc modemul începuse să formeze.

– Fir-aș să fiu, spusese el, sincer uimit.

Ea râsese. Cu gura aceea. Așa că el o întrebase dacă nu vrea o cafea.

– Mi-ar plăcea, mulțumesc.

Griessel pusese apa la fiert și se apucaseră de vorbit. Poate fusese numai pentru că amândoi vedeau întinzându-se înaintea lor o seară de luni în singurătate. Două cani de cafea mai târziu, făcuse marea lui greșeală. Fără să se gândească, alesese CD-ul de deasupra din teanc și-l pusese în playerul din laptop.

Ea spusese, surprinsă:

– Îți place Lize Beekman?

Iar el, într-un moment de sinceritate, răspunsese:

– Foarte mult.

În ochii ei se schimbasesc ceva, de parcă începuse să-l vadă altfel.

Griessel cumpărase CD-ul după ce auzise la radioul din mașină un cântec, *My Suikerbos*. Vocea cântăreței avea ceva – vulnerabilitate, sau poate melancolia muzicii? Nu știa. Combinația cuvintelor și muzicii cu vocea aceea îl făcuse fericit și trist. Nu-și putea aminti ultima oară când muzica îl făcuse să simtă așa. Iar când Bella îl întrebase dacă îi place Lize Beekman, fusese prima oară când putuse exprima acest lucru față de cineva. De aceea îi scăpase „Foarte mult“. Cu simțire.

Bella spusese:

– Aș vrea să pot cânta și eu așa.

Iar el, în mod surprinzător, înțelesese ce voia să spună. Și el încerca se aceeași dorință, de a cânta despre toate fațetele vieții cu aceeași înțelegere. Nu simțise niciodată o asemenea acceptare. Dezgust da, dezgustul îl însoțise toată viața. Nu era în stare să explice de ce simțea acest dezgust subconștient pentru toate și, mai ales, pentru el însuși.

Spusese „Și eu“ și conversația înflorise. Ea îi spusese povestea vieții ei. El vorbise despre munca lui. Bella spusese că i-ar plăcea ca într-o zi să-și deschidă propria afacere, și îi ochi îi sclipise pasiunea. El o ascultase cu

admirație. Bella avea un vis. El nu avea nimic. Doar o fantezie sau două. Poate să aibă din nou propria formație de muzică. Să cânte blues-uri vechi, sau rock'n'roll adevărat – Berry, Domino, Elvis de la începuturi...

Dar nu spusese nimic din toate acestea, se mulțumise s-o asculte. Pe la ora 10 spusese: „Mai vrei niște cafea?” Erau aproape unul de altul și pe buzele ei se oglindea un surâs mic, furiș, care spunea că știe ce urmează și nu are nimic împotriva.

Așa că o sărutase. La început fără patimă, mai degrabă o extensie a conversației, o apropiere blândă. Doi oameni care au nevoie să fie atinși.

Se sărutaseră multă vreme, apoi ea își scosese ochelarii. Brusc, ochii ei păruseră adânci și lipsiți de apărare. Griessel stătea în mașina de poliție amintindu-și trupul ei – moale, cald, primitiv. Își amintea intensitatea lentă cu care se iubiseră pe sofa, cum văzuse în ochii ei aceeași recunoștință pe care o simțea în propria inimă. Pentru că se află acolo, pentru că se întâmpla ce se întâmpla. Cum putea așa ceva să fie greșit?

Îi sună telefonul și-l readuse în prezent. Trebuia să fie Dekker care să-l întrebe unde e. Dar pe ecran scria ANNA, și inima îi sări din piept.

Căderea fu ceea ce o salvă.

Instinctiv, sprintase în sus pe treptele abrupte care duceau în stradă, apoi pe o potecă îngustă și întortocheată. Table Mountain deveni brusc un colos care se ridica deasupra capului ei, tot numai pante abrupte și pietroase, vegetație mărunță și porțiuni complet deschise. Era sigură că făcuse o greșeală. Pe pantă o puteau cu ușurință vedea și prinde. Și atunci ar fi pus-o la pământ și i-ar fi tăiat gâtul, ca lui Erin.

Se forță să urce muntele. Nu privi înapoi. Deasupra ei se vedea stația de funicular, cu soarele sclipind în ferestrele cabinei, siluetele minuscule ale oamenilor, atât de aproape și totuși atât de departe. Dacă ar fi putut să ajungă acolo! Nu, era prea abrupt, prea departe.

Văzu răspântia de drumuri, alese poteca din stânga și continuă să alerge. Patruzeci de pași, apoi o prăbușire bruscă, poteca sfârșindu-se pe neașteptate într-o râpă stâncoasă. Făcu un pas greșit și căzu la vale. Încercând să-și oprească cu palmele căderea, se lovi tare la umăr și i se tăie respirația. Se rostogoli o dată și rămase nemișcată, trăgând cu greutate aer în piept. Imaginea i se limpezi și văzu malul pârâului și crevasa săpată de curgerea seculară a apei sub piatra gigantică. Suficient de mare ca să se strecoare înăuntru.

Se mișcă șerpește spre intrare. Auzi pașii grăbiți ai urmăritorilor ei. Își dădu seama că rucsacul nu încăpea. Era în criză de timp; aveau s-o vadă. Se ridică în genunchi ca să-și smulgă rucsacul din spate, se strecură în găoace și trase rucsacul după ea. Trei dintre ei săriră peste albia uscată a apei la nici trei metri de ea, și fata își ținu răsufllarea. Rămase nemișcată și închise ochii, de parcă asta ar fi făcut-o invizibilă.

Griessel era în trafic, cu telefonul la ureche:

– Bună, Anna.

– Benny, trebuie să vorbim.

– Despre ce?

– Despre tot, Benny. Mă întrebam dacă putem sta de vorbă astă-seară. Mă gândeam să mergem să mâncăm undeva.

Isuse. Ce însemna asta?

– E bine. Unde?

– Canal Walk e cam la jumătatea distanței. E un Primi...

– La ce oră îți convine?

– La șapte?

– Mulțumesc, Anna, mi-ar plăcea.

– La revedere, Benny.

Pur și simplu. De parcă ar fi spus ceva greșit.

Rămase cu telefonul în mână. De ce nu la ei acasă? Poate că Anna avea chef să iasă. Ca la un fel de întâlnire. Dar când el spusese „Mi-ar plăcea“, ea spusese la revedere ca și când ar fi fost furioasă pe el.

Era posibil să știe despre seara trecută? Dacă fusese la ușa lui? Ar fi putut să audă ceva, sau s-o vadă pe Bella plecând și... Dar ea nu fusese niciodată la el. De ce ar fi venit seara trecută? Ca să vorbească?

Dacă Anna știa... Era mort. Dar nu avea cum să știe.

Numărul 47 de pe Brownlow Street era o clădire mare și impresionantă, cu două niveluri, verande și balcoane cu balustrade din fier forjat, ziduri de culoarea untului și ferestre cu obloane verzi.

Griessel parcă pe stradă, în spatele unui Mercedes negru decapotabil, al două mașini de poliție și al unui Nissan alb cu emblema SAPS pe portieră și *Serviciile Sociale* scris mai mărunț dedesubt. Microbuzul de la criminalistică era parcat peste drum. Grasul și Slabul trebuie să fi venit direct din Long Street.

Un polițist în uniformă îl opri la intrare. Îi arată insigna.

– Trebuie să intrați prin spate, domnule inspector; camera de zi e scena crimei, spuse acesta. Cred că sunt încă în bucătărie, domnule.

– Mulțumesc.

Înconjură casa. La ușa din spate era la post un alt polițist. Scoase iar insigna SAPS din portvizit și i-o arătă.

– Domnul inspector vă așteaptă.

Dekker era așezat la masa din bucătărie, concentrat asupra metisei din fața lui. Aceasta purta o uniformă roz cu alb și ținea în mână o batisă. Era plinuță, de o vârstă incertă.

– Fransman... începu Griessel.

Dekker ridică privirea, iritat.

– Benny.

Se gândi mai bine și adăugă:

– Intră.

Era un bărbat metis, înalt, athletic, cu umeri lași și puternici și cu o față coborâtă direct din reclamele la țigări, frumoasă într-un fel aspru.

– Aceasta e doamna Sylvia Buys. Menajera. Doamna Buys a sosit la muncă – își consultă notițele – la 6:45 și a făcut cafeaua în bucătărie înainte de a intra în restul casei, la ora 7...

– Să văd cât de mare e dezastrul, spuse Sylvia Buys. Femeia aia e capabilă să facă o mizerie...

– ...unde i-a descoperit pe decedat, domnul Adam Barnard, și pe suspectă, doamna Alexa Barnard. Doamna Buys i-a găsit în biblioteca de la primul etaj. Arma de foc era pe covor, lângă doamna Barnard...

– Ca să nu mai vorbim de băutură. E alcoolică, bea ca un pește în fiecare noapte, iar domnul Adam...

Sylvia ridică batista și-și tamponă nasul.

– Era sub influența alcoolului aseară? întrebă Griessel.

– E beată moartă în fiecare seară. M-am dus acasă la patru și jumătate și era destul de avansată.

– Doamna Buys spune că ieri, când a plecat din casă, suspecta era singură. Nu știe la ce oră s-a întors decedatul.

– Era un om de treabă. Întotdeauna avea o vorbă bună. Nu înțeleg. De ce l-a împușcat? Pentru ce? Îi suporta băutura, în fiecare seară o pune în pat, pentru ce l-a împușcat?

Plângea, clătinând din cap.

– Surioară, ești traumatizată. O să aranjăm să te vadă un psiholog.

– Nu vreau nici un psiholog, hohoti Sylvia Buys. Unde mai găsesc de lucru, la vârsta mea?

– Nu e atât de simplu, spuse Dekker urcând treptele din lemn auriu spre bibliotecă. O să vezi.

Griessel simțea tensiunea individului. Auzise povești. Dekker era fiul unui jucător francez de rugby și al unei femei metise din mahalalele sărace ale orașului Atlantis. Nu existase decât o singură întâlnire; la scurtă vreme după aceea, jucătorul de rugby se întorsese în Franța fără să știe nimic despre odrasla sa. Mama lui Dekker nu-și putuse aminti numele lui, așa că-și botezase fiul Fransman, „francez“ în limba afrikaans. Copilul moștenise nasul galic, statura și părul negru și drept de la tată, și tenul cafeniu al mamei.

Griessel îl urmă pe Dekker în bibliotecă. Grasul și Slabul erau la lucru.

– Nu putem să continuăm să ne tot întâlnim așa, Benny, lumea o să înceapă să vorbească, spuse Jimmy.

O glumă veche, dar Benny zâmbi, apoi se uită la victima care zăcea în partea din stânga a încăperii. Adam Barnard fusese înalt și puternic. Murise cu ochii deschiși, ceea ce-l făcea să pară oarecum surprins.

Dekker își încrucișă brațele la piept, ca și când ar fi așteptat ceva. Grasul și Slabul rămaseră în expectativă.

Griessel se apropie cu grijă, observând covorul persan, tablourile, sticla de băutură și paharul de lângă scaun. Arma era pe podea, într-o pungă de plastic transparent, unde criminaliștii o încercuiseră cu cretă albă.

– Ea era în partea aceasta? îl întreabă pe Dekker.

– Da.

– S-a tras cu arma?

– Destul de recent, spuse Arnold.

– Dar nu aici.

– Bingo, spuse Arnold.

– Ți-am spus că o să-și dea seama imediat, spuse Jimmy.

– Da, spuse Dekker, părând dezamăgit. E un pistol automat; din încărcător lipsesc trei gloanțe, dar nu e nici un cartuș aici. Nu e sânge pe podea, nu sunt găuri de glonț în pereți și un pantof lipsește. Nu l-a trăsnit aici. Trebuie să cercetăm mașina din stradă...

– Ea unde e?

– În camera de zi, cu Serviciile Sociale. Tinkie Kellerman.

– Jimmy, ai testat-o pentru reziduuri de praf de pușcă? Întrebă Dekker.

– Încă nu. Dar i-am pus pungi pe mâini. Nu i-a plăcut.

– Poți s-o testezi acum? Nu pot vorbi cu ea dacă are pungi pe mâini.

Jimmy scoase din geantă o trusă. Era marcată „Examinare SEM“. Porni spre scări cu ambii detectivi după el.

– Fransman, ai făcut treabă bună, spuse Griessel.

– Știu, spuse Dekker.

Camera de control CCTV a Poliției Metropolitane era impresionantă. Avea vreo 20 de ecrane TV, o întreagă baterie de video recordere și un panou de control care arăta ca și când ar fi fost adus dintr-o navetă spațială. Vusi era în picioare și se uita la ecran, privind imaginea puricoasă a unei siluete micuțe care alerga pe sub felinarele de pe Long Street. Nouă secunde de material, acum la viteză redusă: șapte umbre într-o cursă disperată. Fata era în față, ușor de recunoscut datorită cocoasei rucsacului. Aici, între Leeuwen și Pepper Street, avea un avans de numai trei pași față de cel mai apropiat dintre atacatori, și brațele și picioarele ei pompau disperate în alergare. Încă cinci persoane erau în urma ei, la 16-17 metri. În ultimul cadru, chiar înainte ca fata să dispară de pe ecran, Ndabeni o văzu întorcând capul ca să vadă cât de aproape sunt bărbații.

– Poți să mărești asta?

– Nu prea, răspunse operatorul.

Era un bărbat alb, mărunț, și semăna cu o bufniță în spatele ochelariilor rotunzi.

– Dacă mărești, nu obții decât puncte.

– Poți să încerci, te rog?

Pe ecran, siluetele alergau înapoi și se opriră.

– Pe care vrei să-l vezi mai bine?

– Pe cei care o urmăresc.

Bufnița folosi un Maus ca să selecteze ultimele două siluete. Brusc, acestea umplură ecranul. Tastă din nou ceva și imaginea se luminează, dar nici una din siluete nu era de recunoscut.

– Măcar se vede că sunt bărbați și că cel din față e negru, spuse Bufnița.

Vusi se uită la ecran. Nu avea să-l ajute prea mult.

– Ei sunt singurii care apar pe camere?

– O să mă mai uit, dar o să dureze. Sunt 16 camere pe secțiunea aia, dar nu toate funcționează.

– Mulțumesc, spuse Vusi.

Era un lucru pe care nu-l putea înțelege. Dacă unul din urmăritori era la numai trei pași în urma ei pe Pepper Street, de ce n-o prinsese înainte de biserică? Aceasta era la 500 de metri distanță, poate mai mult. Alunecase bărbatul? Căzuse? Sau așteptase intenționat să ajungă într-un loc mai liniștit?

Griessel intră în camera de zi în urma lui Dekker. Era o încăpere mare, cu canapele și o masă imensă de cafea. Tinkie Kellerman de la Serviciile Sociale ale SAPS stătea într-un fotoliu care o făcea să pară minusculă. Pe ea o trimiteau când victima sau suspecta era femeie, pentru că avea compasiune și era empatică, dar de data aceasta avea o expresie de neliște pe față.

– Doamnă, dați-mi voie să vă iau pungile astea de pe mâini, îi spuse Jimmy Alexei Barnard.

Aceasta, o siluetă ghemuită, îmbrăcată într-un halat alb, stătea pe marginea unei canapele de patru locuri, cu coatele pe genunchi, cu capul în piept, cu părul blond cu cenușiu, nespălat, ascunzându-i fața. Îi întinse mâinile fără să ridice privirea.

– Trebuie să vă tamponez mâinile cu discurile acestea. Sunt lipicioase, dar atâtă tot...

Griessel văzu că mâinile Alexei Barnard tremurau.

El și Dekker își aleseră câte un scaun. Dekker își deschise carnetul de notițe.

Jimmy termină rapid și-și adună lucrurile.

– Doamnă Barnard... spuse Dekker.

Tinkie clătină ușor din cap, de parcă ar fi vrut să spună că suspecta nu era comunicativă. Jimmy ieși dându-și ochii peste cap.

– Doamnă Barnard, spuse Dekker, de data aceasta mai tare și mai oficial.

– N-am făcut-o eu, spuse ea fără să se miște, cu o voce surprinzător de joasă.

– Doamnă Barnard, aveți dreptul la reprezentare legală. Aveți dreptul

să nu spunei nimic. Dar, dacă alegeți să răspundeți la întrebările noastre, orice spuneți poate fi folosit la tribunal.

– N-am făcut-o eu.

– Vreți să vă contactați avocatul?

– Nu.

Ridică încet capul și-și dădu părul la o parte de pe față, scoțând la iveală ochi injectați și piele de o culoare nesănătoasă. Griessel văzu trăsăturile regulate, urme ale vechii frumuseți, sub anii de neglijență. O cunoștea, știa o versiune a acestei fețe, dar nu-și putea da seama de unde. Ea întinse mâna spre măsuta de alături și luă un pachet de țigări.

– Doamnă Barnard, sunt inspectorul Fransman Dekker. Acesta e inspectorul Benny Griessel. Sunteți pregătită să răspundeți la câteva întrebări?

Ea dădu încet din cap și-și aprinse țigara. Trase fumul adânc în piept, de parcă i-ar fi dat putere.

– Decedatul era soțul dumneavoastră, domnul Adam Barnard?

Ea încuviință din cap.

– Vârsta?

– Cincizecișidou.

Dekker notă.

– Profesia?

– AfriSound. E a lui. E o companie de discuri.

– Și e proprietarul acestei companii?

Ea încuviință din cap.

– Numele dumneavoastră întreg?

– Alexandra.

– Vârsta?

– Patruzecișisase.

– Profesia?

Ea pufni, ironic.

– Nu muncesc.

Își îndepărtă părul de pe față. Griessel văzu confirmarea faptului că e băutoare – mâinile tremurânde, culoarea caracteristică a feței. Dar îi amintea și de altceva. De unde o știi? se întrebă Griessel.

– Casnică, spuse Dekker și notă. Doamnă Barnard, ne puteți spune despre evenimentele din noaptea trecută?

Ea se adânci la loc în fotoliu.

– Nu.

– Poftim?

– Sunt alcoolică. Beau de la ora 11 dimineața. Până la 6 după-amiaza sunt, din fericire, beată. De la 8 și jumătate nu-mi mai amintesc mare lucru.

În clipa aceea, poate pentru că vocea profundă, bogată, rezonase undeva în memoria sa, Benny Griessel își aminti cine era. Cuvântul îi veni pe buze: *Soetwater*. Apă dulce.

Era cântăreța. Xandra. Dumnezeuule, cât de bătrână arăta!

Soetwater. Cuvântul activă în mintea lui o imagine, imaginea unei femei într-o rochie neagră, strâmtă, pe ecranul unui televizor. Pe la jumătatea anilor '80, pe acolo pe undeva. Griessel își aminti de cântăreța blondă, extrem de senzuală, cu o voce ca a lui Dietrich și suficientă încredere în sine ca să nu se ia prea în serios. Avusese patru sau cinci șlagăre, își amintea el, cel mai mare mare fiind *Soetwater*. Fusesse un mare star, și iat-o acum. Benny simțea pentru ea milă, dar și regret și empatie.

– Deci nu vă amintiți ce s-a întâmplat aseară?

– Nu mare lucru.

– Doamnă Barnard, spuse Dekker. Am impresia că nu v-a supărat prea mult moartea soțului dumneavoastră.

Greșește, își spuse Griessel. Se grăbește să tragă concluzii.

– Nu, domnule inspector, nu jelesc. Dar, dacă-mi aduceți un gin tonic, o să mă străduiesc.

Dekker spuse:

– Vă puteți aduce aminte ceva, orice, despre aseară?

– Destul ca să știu că n-am făcut-o eu.

– Va trebui să vă testăm alcoolul din sânge, spuse Dekker ridicându-se. Îl chem pe tehnician.

Griessel îl urmă. În camera de zi, Grasul și Slabul își strângeau lucrurile.

– Puteți să luați o mostră de sânge înainte de a pleca?

– Sigur, șefule, spuse Jimmy.

– Fransman, spuse Griessel, știi că sunt alcoolic?

– Și? întrebă Dekker.

– Știu cum se simte.

– Nu simte nimic. Bărbatul îi zace acolo, mort, și ea nu simte nimic. Ea l-a omorât, îi spun eu. Povestea obișnuită.

Cum i se putea explica unui nebăutor ce simțea femeia în momentul acela? Cu întreaga ființă, Alexandra Barnard striga după alcool. Se îneca în cumplitul potop al dimineții; băutura era singurul colac de salvare. Griessel știa.

– Ești un detectiv bun, Fransman. Faci totul ca la carte și pun pariu că ai dreptate. Dar dacă vrei o mărturisire... dă-mi o șansă.

Lui Griessel îi sună telefonul. În timp ce-l scotea din buzunar, îl privi pe Dekker. Bărbatul nu părea prea încântat de sugestia lui.

– Griessel.

– Benny, sunt Vusi. Sunt în camera de monitorizare CCTV de la Poliția Metropolitană. Sunt două.

– Două ce?

– Două fete, Benny. Stau aici și mă uit la cinci indivizi care fugăresc două fete în sus, pe Long Street.

– Le *fugăresc* pe fete, zici? Pe Long Street?

– Amprenta temporală spune că se întâmplă azi-dimineață, la 2 fără un sfert. Cinci bărbați, venind dinspre Wale Street către biserică. Șase cvartale.

– Isuse, Vusi, nu faci așa ceva dacă vrei să furi poșeta unei turiste.

– Cealaltă chestie e că tipii care le fugăresc sunt și albi și negri.

– Nu are logică.

În Africa de Sud, delincvenții albi nu se amestecau cu cei negri.

– Am dat-o în urmărire pe cealaltă fată.

– Bine lucrat, Vusi.

– Nu știu dacă o să fie de vreun ajutor, spuse Ndabeni închizând.

Griessel îl văzu pe Dekker așteptând nerăbdător să-și termine conversația.

– Îmi pare rău pentru asta, Fransman. E cazul lui Vusi...

– Și asta e cazul *meu*.

Limbajul trupului arăta că e gata de ceartă.

Griessel nu se așteptase la o asemenea agresiune, dar detectivii erau extrem de teritorialii, iar el se afla acolo numai ca mentor.

– Ai dreptate, spuse îndreptându-se către ușă. Dar ar putea fi de ajutor.

Dekker rămase pe loc, încruntat. Chiar înainte ca Benny să iasă pe ușă, spuse:

– Stai așa...

Griessel se opri.

– OK, spuse Dekker în cele din urmă. Vorbește cu ea.

Fata nu-i mai auzea. Nu mai auzea decât ciripitul păsărilor, greierii și zumzetul orașului în vale. Era întinsă la umbra răcoroasă a aflorimentului de stâncă. Se gândi să rămână acolo toată ziua, până la lăsarea întunericului care avea s-o facă invizibilă. Ar fi putut s-o facă, deși îi era sete. Dacă ar fi dormit puțin, spre seară ar fi putut căuta ajutor cu forțe proaspete.

Dar ei știau că e acolo, undeva. I-ar fi luat urma pe cărare și, dacă s-ar fi apropiat destul, ar fi văzut-o. Scobitura nu era destul de adâncă. Trebuia să se miște. Muntele era o alegere proastă, prea pustiu, prea deschis. Trebuia să coboare în oraș, unde era lume. Undeva, cineva trebuia să fie dispus s-o ajute.

Fără chef, își ridică obrazul de pe rucsac, împinse bagajul înaintea ei și se strecură cu grijă afară. Nu-l putea târî; ar fi fost prea zgomotos. Se ridică pe vine și-și luă rucsacul în spate. Apoi, pe palme și genunchi, porni pe pietre.

Griessel intră în camera de zi și șopti ceva la urechea lui Timkie Kellerman. Alexandra Barnard trăgea dintr-o altă țigară; ochii ei o urmăriră pe Tinkie ieșind din încăpere. Fără să vorbească, Griessel se apropie de dulapul victorian imens și scoase din el un pahar și o sticlă de gin.

– Numele meu e Benny Griessel și sunt alcoolic. Au trecut 156 de zile de când n-am mai băut, spuse el și rupse sigiliul sticlei.

Ochii ei erau fixați pe lichidul transparent din care el îi turnă cu grijă trei degete în pahar. Îi întinse paharul. Ea îl luă cu mâini tremurânde. Bău, cu intensitate și sete, și închise ochii.

Griessel se întoarse la dulapul cu băuturi și puse sticla la loc. Când se așează, spuse:

– Nu pot să vă dau mai mult de-atât.

Ea încuviință din cap.

Benny știa exact cum se simțea femeia în clipa aceea. Știa că alcoolul curgea prin trupul ei ca o maree blândă și liniștitoare, vindecând rănila și amuțind vocile. Își dădu seama că se uită fix la paharul de la gura ei, mirosind alcoolul, simțind cum îl dorește cu tot trupul. Trase aer adânc în piept și privi revistele de pe măsuta de cafea, până când ea spuse:

– Mulțumesc.

Vocea ei își pierduse încordarea.

Femeia puse paharul pe masă și-i întinse pachetul de țigări.

– Nu, mulțumesc, spuse Benny.

– Un alcoolic care nu fumează?

– Încerc să le reduc. Sponsorul meu de la AA e medic.

– Caută-ți un alt sponsor, spuse ea, încercând să facă o glumă.

Dar nu-i reuși: colțurile gurii i se strâmbară în direcția greșită și începu să plângă încet. Umerii i se zguduiau, lăsă capul în piept și părul lung îi căzu pe față ca o perdea. Griessel văzu că era blond cu argintiu; cele mai multe femei își vopseau părul. Se întrebă de ce ei nu-i mai păsa. Fusesse un star, unul important. Ce o adusesse în halul acela?

Așteptă până când suspinele se potoliră.

– Numele sponsorului meu e dr Barkhuizen. Încearcă să mă facă să mă las. Am ajuns la numai trei sau patru pe zi.

În cele din urmă, ea ridică privirea.

– A fost greu?

Își șterse fața cu o batistă și își suflă nasul.

– Cu băutura a fost greu. Este. Încă. Și cu fumatul la fel.

– N-aș putea.

Mototoli batista, luă paharul și bău.

– Nu-i de mine.

Griessel încuviință din cap.

– Nu mai vorbeam, spuse ea. Vine acasă la 6:30. Intră în bibliotecă să vadă cât sunt de beată. Apoi se duce în birou. Sau iese din nou. În fiecare seară, mă duce în pat. M-am întrebat dacă de-asta beau. Ca să mai facă măcar un singur lucru pentru mine. Nu-i așa că-i tragic? Uneori, când vine, încerc să-l provoc. Aseară l-am întrebat cui i-a venit rândul. Trebuie să înțelegi... e o poveste lungă...

Și, pentru prima oară, suspinele ei deveniră audibile, de parcă ar fi lovit-o întreaga greutate a situației. Pe Benny Griessel îl cuprinse mila, pentru că văzu din nou fantoma cântăreței care fusese cândva.

În cele din urmă, ea stinse țigara.

– A spus pur și simplu „Du-te dracului“ și a plecat din nou. Asta e tot ce știu. Nu m-a dus în pat, m-a lăsat aici și, de dimineață, zăcea acolo...

Goli ultima picătură de alcool din pahar și se uită la Griessel cu maximă concentrare.

– Crezi că aş fi putut fi eu cea care l-a împuşcat?

Fata plinuță din spatele mesei de la recepție la Pensiunea pentru Tineret Cat & Moose se uită la fotografia pe care i-o întindea polițistul și întreabă:

– De ce arată așa ciudat?

– Pentru că e moartă.

– O, Dumnezeuule.

Puse lucrurile cap la cap.

– Ea era azi-dimineață, la biserică?

– Da. O recunoști?

– Au venit ieri, două americance, spuse fata deschizând registrul. Rachel Anderson și Erin Russel, din West Lafayette, Indiana. Cine a omorât-o?

– Nu știm încă. Ea e Anderson?

– Nu știu.

– Și cealaltă, știi unde e?

– Nu, eu lucrez în schimbul de zi. Să vedem, stau la camera 16.

Închise registrul și o luă înainte pe hol, spunând:

– Dumnezeuule.

Prin întrebări atente obținu informațiile despre arma de foc. Era a soțului ei. Adam Barnard o ținea încuiată într-un seif. Păstra cheia la el, probabil de teamă că ea ar fi putut face vreo prostie când era beată. Alexandra Barnard spuse că nu avea idee cum ajunsese pe podea, alături de ea. Avea momente când ar fi vrut să-l vadă mort, dar adevărata ei fantezie era să se sinucidă și să-l vadă pe el cum o găsește, moartă. Să-l privească îngenunchind alături de trupul ei neînsuflit, cerându-i iertare. Dar, spusesese ea cu ironie, nu poți să vezi nimic dacă ești mort.

Apoi nu mai spusesese nimic. În cele din urmă, el murmurase *Soetwater*, dar ea nu răspunsese. Se ascunsese în spatele părului o veșnicie, până când ridicase încet paharul către el, și Griessel înțelesese că trebuie să-i mai toarne, dacă vrea să audă întreaga poveste.

08:13 – 09:03

Benny Griessel ascultă povestea Alexandrei Barnard.

– Alexa. Nimeni nu-mi mai spune Alexandra sau Xandra.

În momentul când dădea să deschidă ușa din față a casei de la numărul 47 de pe Brownlow Street ca să se ducă după Dekker, simți o emoție ciudată apăsându-i inima, un fel de separare de realitate, de parcă ar fi stat la câțiva milimetri de orice, de parcă ar fi fost cu o secundă sau două defazat de restul lumii.

Așa că îi luă un moment ca să-și dea seama că afară era haos. Strada era plină de jurnaliști, fotografi, reporteri, o echipă de filmare de la e.tv și o mulțime în continuă creștere de spectatori. Zgomotul îl lovi în plin, împreună cu înțelegerea faptului că ascultase cu atâta intensitate povestea Alexei încât nu auzise nimic din toate acestea.

Pe verandă, Dekker stătea de vorbă cu un bărbat chel, ambele voci ridicate, certându-se.

– Nu înainte să o văd eu, spuse bărbatul.

Era complet ras pe cap, era înalt și musculos, cu urechi mari și cărnoase și cu un cercel rotund din argint. Cămașă neagră, pantaloni negri și bascheți negri cum purtau adolescenții, cu toate că părea mai degrabă spre 50 de ani.

Dekker îl zări pe Griessel.

– Insistă s-o vadă, spuse Dekker.

Bărbatul scoase din buzunar un telefon negru, micuț.

– Îmi sun avocatul; comportamentul ăsta e complet inacceptabil.

Începu să apese pe butoanele telefonului.

– E o femeie bolnavă.

- E partenerul decedatului. Willie Mouton, spuse Dekker.
- Domnule Mouton, spuse Griessel, calm.
- Sunt la telefon, spuse Mouton.

Vocea lui avea tonul unui fierăstrău industrial, și era la fel de penetrantă.

- Domnule Mouton, dacă doriți să dați telefoane personale, vă rog să faceți în stradă... spuse Dekker ridicând tonul... și nu la scena crimei mele.
- Scena crimei tale? Cine te crezi?

Apoi, în telefon:

- Scuze. Pot să vorbesc cu Regardt, te rog...?

Dekker avansă în mod amenințător, începând să-și piardă cumpătul.

- Regardt, sunt Willie, sunt pe veranda lui Adam, cu Gestapo-ul...

Dekker îl îmbrânci pe Mouton de pe verandă. Aparatele de fotografiat începură să țâcăne.

- Mă atacă, Regardt, spuse Mouton, cu mult mai puțină convingere.

- Neața, Nikita, spuse profesorul Phil Page, patologul procuraturii, din spatele porții.

Era amuzat.

- Neața, profesore, spuse Benny, privindu-l pe Dekker cum îl împinge pe Mouton pe poartă, până pe trotuar.

- Regardt, vreau să-i dai în judecată de să le meargă fulgii, spuse Mouton. Alexa e înăuntru, și numai Dumnezeu știe ce-i fac barbarii ăștia...

Pagel trecu pe lângă el și urcă treptele, cu geanta neagră în mână.

- Ai avut o dimineață ocupată, Nikita?

Pagel îi spunea „Nikita“ de doisprezece ani. Prima oară când îl întâlnise pe Griessel spusese „Sunt sigur că așa arăta Hrușciiov când era tânăr“. Griessel trebuise să se gândească îndelung cine e Hrușciiov.

- Lucrurile sunt, ca de obicei, agitate, profesore.

- Înțeleg că ești mentorul noii generații de ofițeri.

- După cum vezi, profesore, sunt excepțional în ceea ce fac, rânji Griessel.

Dekker urcă din nou treptele verandei.

- L-ai cunoscut pe Fransman?

- L-am cunoscut. Inspectore Dekker, îți admir eficiența. Sunt zvonuri că victima ar fi Adam Barnard. Asta înseamnă necazuri mari, domnilor.

În bibliotecă, Paget îngenunche lângă cadavru și își deschise trusa.

– N-a fost ea, Fransman, spuse Griessel. Nu e numai ce spune, e și cum se potrivește cu scena.

– Ar fi putut angaja pe cineva.

Argumentul avea meritele lui. Era sportul național ca femeile să angajeze pe cineva să le scape de soți. Dar clătină din cap.

– Mă îndoiesc. Nu angajezi pe cineva care să facă să pară că tu l-ai omorât.

– În țara asta se poate orice, spuse Dekker.

– Professore, l-ai cunoscut pe Barnard? întrebă Griessel. Care e povestea lui?

– Muzică, spuse Pagel. Și femei.

– Asta spune și soția lui, spuse Griessel.

– Știi că ea a fost o mare vedetă?

Mâinile lui Pagel se mișcau cu îndemânare, mânuind instrumentele și cadavrul.

– Barnard a „descoperit-o“. El era avocat, apoi a intrat în industria muzicii pop. Xandra era cântăreață, una foarte bună.

– Cu cât timp în urmă, profesore?

– Acum 15, 20 de ani.

– N-am auzit niciodată de ea, scutură Dekker din cap.

– A dispărut din peisaj. Destul de brusc.

– L-a prins cu altcineva, spuse Griessel. Atunci s-a apucat de băut.

– Așa s-a zvonit. Domnilor, neoficial estimez ora decesului între 2 și 3 azi-noapte. Cauza sunt două împușcături cu o armă de foc de calibru mic. Poziția rănilor și cantitatea mică de reziduuri indică distanța de tragere la 2 până la 4 metri.

– Numai două răni? întrebă Griessel.

Patologul încuviință din cap.

– Cu pistolul s-au tras trei focuri...

– Professore, spuse Dekker, ea e alcoolică. Să zicem că aseară era beață. I-am luat sânge, dar mă ajută la ceva, la 8-10 ore după faptă?

– La ora actuală putem măsura nivelul de alcool retroactiv până la 36 de ore. Dar o să fiu de partea lui Nikita. Nu cred că a fost ea.

– Cum așa, profesore?

– Uită-te la el, Fransman. Trebuie să aibă cam 1,90 m, un pic peste 110 kilograme. Tu și cu mine ne-am chinui din greu să-i urcăm cadavrul pe scările astea – și suntem treji.

– Cineva s-a străduit din greu să-l aducă aici, spuse Dekker. Pagel se ridică.

– Nu elimina industria muzicală ca potențială sursă de conflict. Se fac mulți bani în muzica afrikaans. Sunt nenumărate intrigi. Scandaluri ca divorțuri, agresiuni sexuale, pedofilie. Se luptă pe orice – contracte, credit artistic, drepturi de autor... Adam al nostru era în mijlocul acestor lucruri. Ar fi de ajuns pentru a inspira o crimă? Așa cum foarte corect a observat Fransman, în țara asta orice e posibil.

Telefonul lui Dekker sună. Se uită la ecran.

– E Cloete, spuse el.

Cloete era ofițerul de legătură cu mass-media.

– La revedere, colegi, spuse Pagel în drum spre ușă.

Griessel îi spuse la revedere, apoi îl ascultă pe Dekker dându-i lui Cloete detaliile. Se pregătea ceva important. O simplă privire afară era de ajuns ca să-ți dai seama. Sună și propriul lui telefon. Răspunse:

– Griessel.

– Benny, spuse Vusi Ndabeni, cred că ar fi bine să vii aici.

Rachel Anderson se târî în jos, de-a lungul ravenei. Aceasta se adâncea pe măsură ce cobora. Marginile abrupte îi ofereau suficient adăpost pentru a se ridica în picioare. Le-ar fi fost greu să o vadă. Era puțin trecut de ora 8 și se făcuse cald. Continuă să coboare cu dificultate, friptă de sete, cu genunchii amenințând să o lase. Trebuia să rămână în mișcare.

Atunci zări poteca ce ducea la dreapta și treptele săpate în piatră și pământ. Se uită fix. Nu avea idee ce o aștepta acolo.

Alexa Barnard îi privi scotând pe ușă cadavrul soțului ei și fața i se schimonosi de emoție. Tinkie era așezată pe canapea lângă ea, și-i puse o mână pe braț. Alexa simți o dorință copleșitoare de a fi îmbrățișată de polițista aceea suplă. Dar se mulțumi să lase capul în piept și privi cum lacrimile îi cad pe materialul alb al mânecii halatului de casă.

Rachel urcă până aproape de vârf și privi, cu inima bubuind în piept, peste marginea văiugii. Nu era decât muntele. Și liniștea. La stânga ei erau acoperișurile caselor, rândul cel mai de sus pe munte. Înaintea ei era o potecă ce trecea prin spatele caselor, cu copaci care-i ofereau umbră și ascunzătoare.

Privi scurt înapoi, apoi porni grăbită pe potecă, cu capul în jos.

Griessel se întoarse în Long Street printr-un trafic mult mai lejer. Vusi spusese că trebuie să vină la Cat & Moose. Benny se gândi la Alexa Barnard. La vocea ei, la povestea ei, la frumusețea ascunsă sub douăzeci de ani de abuz de alcool. Se gândi la intensitatea cu care femeia băuse ginul și-și spusese că era un lucru periculos de privit. Îi declanșase propria dorință, care acum atârna în sufletul lui ca o mie de fire electrice rupte. Voci-le din minte îi spuneau că e un magazin de băuturi chiar acolo, pe Kloof Street, și acolo s-ar fi putut lega la loc toate firele. Electricitatea vieții ar fi circulat din nou prin el, neîntreruptă.

– Dumnezeuule, își spusese Benny și viră cu hotărâre pe Bree Street, îndepărtându-se de tentație.

Când lacrimile se opriră, Tinkie spusese:

– Vino, o să te simți mai bine după ce faci o baie.

Alexa era puțin nesigură pe picioare, așa că polițista o ajută să urce scările până la ușa dormitorului.

– Cred că ar trebui să aștepti aici.

– Nu pot, spusese Tinkie cu voce plină de compasiune.

Alexa rămase nemișcată o clipă. Apoi își dădu seama ce vrea să spună. Se temeau să nu facă ceva. Să nu-și facă rău ei înseși. Și știa că e foarte posibil.

Dar mai întâi trebuia să ajungă la băutură, la cei patru centimetri de gin din sticla de sub lenjeria din sertar.

– N-o să fac nimic.

Alexa intră în dormitor.

– Numai nu intra în baie.

Avea să ia sticla odată cu hainele. Avea s-o ascundă asupra sa.

Ciocănitul nu se oprea. Fransman Dekker se duse să deschidă ușa. Willie Mouton stătea pe verandă împreună cu un bărbat la fel de suplu, cu păr negru și des, pieptănat atent cu cărare pe o parte. Avea aspectul unui antreprenor de pompe funebre.

– A venit avocatul meu. Acum sunt pregătit pentru voi.

– Ești pregătit pentru mine?

Lui Dekker îi sări țandăra auzindu-l pe alb cum vorbește cu el.

– Regardt Groenewald, spuse avocatul, aproape scuzându-se, și-i întinse precaut mâna, ca o ofertă de pace.

Dekker i-o strânse. Se așteptase la un doberman, nu la un cățeluș.

– Unde e Alexa? întrebă Mouton.

– Are grijă de ea un ofițer de la Serviciile Sociale.

– Vreau s-o văd.

Ordinul unui alb.

– Pentru moment, asta nu e o opțiune, spuse Dekker.

– Dar e o femeie bolnavă.

– Doamna Barnard a ales să vorbească fără a avea un avocat prezent.

În acest moment nu este suspectă, spuse Dekker.

– Nu asta mi-a spus menajera lui Adam.

– Din câte știu, menajera nu e angajata poliției.

– Vezi, Regardt. Vezi cum se poartă. Fac pe deșteptii.

– Willie, domnule Dekker, haideti să ne păstrăm calmul...

– *Sunt calm*, Regardt.

– Clientul meu are informații legate de caz, spuse Groenewald. Poate am putea discuta înăuntru?

Dekker ezită.

– Clientul meu are bănuieli despre cine l-ar fi putut ucide pe Adam Barnard.

– Știți cine l-a împușcat pe Adam Barnard?

– Clientul meu nu are dovezi, dar consideră că e de datoria sa să împărtășească poliției informațiile de care dispune.

Dekker se uită la mulțime, apoi la Groenewald și la Mouton.

– Intrați.

Rachel înconjură muntele pe potecă, mai grăbită, acum că ieșise de la adăpostul pinilor. Nu mai erau decât casele de dedesubt, proprietăți mari, cu piscine și ziduri înalte. Dincolo de ele se aflau orașul și Table Bay. Toată frumusețea aceea era o minciună, își spuse ea. O imagine falsă. Ea și Erin se lăsaseră amăgite de ea.

Înainte de ea, poteca se curba spre stânga, ocolind un lac de acumulare. Malul înalt avea s-o ascundă pentru câteva sute de metri.

În spatele ușii de la baie, Alexa își scoase halatul și cămașa de noapte și băgă mâna după sticla ascunsă sub hainele curate. Nu era mare lucru

în sticlă. O duse la gură și bău. Mișcarea se văzu în oglinda de pe perete și își privi trupul gol, feminitatea atât de irosită, gura deschisă, sticla ridicată mult, în încercarea disperată de a prinde ultimele picături. Cine era persoana aceea? Să fie ea cu adevărat?

Soetwater spusese detectivul acela plin de simpatie. „Cum ai ajuns în halul ăsta?” era ceea ce voia cu adevărat să spună. Îi spusese, dar acum, în fața acestei reflecții, explicația nu era suficientă.

Se întoarse și se uită din nou la femeia din oglindă. Trupul înalt părea atât de lipsit de apărare. Picioare, șolduri, sânii fermi, pielea de pe gât care nu mai era netedă și întinsă. O față uzată, distrusă de băutură. Era trupul ei, fața ei.

Dumnezeule.

– Cum ai ajuns în halul ăsta?

În propria întrebare era curiozitate sinceră. Intră la duș. Mecanic, deschise robinetele. Adam era mort. Ce avea să facă? Deseară? Măine? Teama care urca în ea ca un val era uriașă, și trebui să se sprijine cu palmele de perete ca să rămână în picioare. Rămase așa o vreme, cu apa opărint-o, fără să simtă. Pastile de dormit, asta trebuie să ia, pastilele de dormit, ca să se îndepărteze de femeia asta din oglindă.

Pastilele erau în încăperea unde era Tinkie Kellerman. Trebuia să se descurce altfel. Ieși de sub duș și deschise dulăpiorul din baie cu mâini tremurânde. În grabă, răsturnă sticlutele fără să găsească nimic de folos.

– Doamnă Barnard? se auzi vocea din cealaltă parte a ușii.

Alexa zări sticla de gin. O apucă de gât și o izbi de perete. Examină tăișul ascuțit care-i rămăsese în mână. Ridică brațul stâng și tăie violent, adânc și cu disperare, de la palmă până la cot. Sângele era ca o fântână. Tăie din nou.

În camera de zi, Mouton și Groenewald stăteau pe canapea, unul lângă altul. Dekker era așezat în fața lor.

– Spune-i ce s-a întâmplat, Willie.

– Individul ăsta a năvălit în biroul meu, spunând că o să-l omoare pe Adam...

– Și cine e individul?

Mouton trase aer adânc în piept.

– John Geyser, spuse el. Cântărețul de gospel. Josh și Melinda.

– N-am auzit niciodată de ei.

– Toată lumea-i știe. Șaizeci de mii de discuri vândute din noul album, patru mii într-o singură zi, când au fost prezentați la radio RSG. Sunt celebri.

– Și de ce ar vrea Josh Geyser să-l omoare pe Adam Barnard?

Mouton se aplecă înainte, conspirativ:

– Pentru că Adam i-a tras-o Melindei la el în birou. A făcut sex cu ea.

– Și Geyser i-a prins?

– Nu. Melinda a mărturisit.

– Lui Josh?

– Nu. Mai sus. Dar Josh era cu ea când se ruga.

Dekker pufni, neîncrezător.

– Domnule Mouton, doar nu vorbiți serios.

Mouton, indignat:

– Cum să nu! Ieri după-amiază Josh Geyser aproape că mi-a spart ușa biroului. Spunea că o să-l omoare pe Adam pentru că a violat-o pe Melinda – așa a spus Melinda. Eu l-am întrebat: „Ce anume a spus Melinda?” și el a spus că Melinda a mărturisit Marele Păcat făcut la Adam în birou, pe masă, ea a spus că a fost diavolul, dar el, Josh, știe ce-i poate pielea lui Adam. Și că o să-l omoare în bătaie. Era nebun. Aproape că a sărit la mine, când i-am spus că nu pare viol. E un tip uriaș, a fost Gladiator înainte de a fi salvat.

– Ce-i poate pielea lui Adam. La ce se referea Geyser?

– Adam e... ezită Mouton. Nu-mi vine să cred că Adam e mort. A fost prietenul meu. Partenerul meu. I-am spus că într-o zi cineva o să...

Dekker auzi vocea ridicată și insistentă a lui Tinkie Kellerman chemându-l. Se ridică grăbit.

O văzu pe Kellerman în capul scărilor.

– Vino și ajută-mă, spuse ea. Repede.

La o sută de metri după rezervor, drumul cotea spre vale, către oraș. Rachel Anderson porni spre grupul de brazi, urmând poteca. Văzu zidul din piatră înaintea ei, spărtura din zid și, dincolo de ea, o casă aproape terminată. Trecu de garaj, cercetând cu privirea strada. Un brad tăiat bloca ușile garajului dublu. Zări robinetul de lângă ușa din spate a casei, se apropie grăbită de el, se aplecă și îl deschise. Apa argintie țâșni, fierbinte în primele secunde, apoi brusc răcoroasă. Se lăsă într-un genunchi și bău direct de la țeavă.

Fransman Dekker forțase suficiente uși ca să știe că nu trebuie să-și folosească umărul. Făcu un pas înapoi și îi trase un șut. Mai trase unul înainte ca ușa să cedeze, deschizându-se de vreo 40 de centimetri. Fu de ajuns ca să vadă sângele.

- Of, ceruri, spuse Tinkie din spatele lui.
- Ce? întrebă Willie Mouton, încercând să treacă de ea.
- Domnule, nu puteți...

Dekker era deja în baie. O văzu pe Alexa Barnard zăcând pe podea. Călcă în balta de sânge și întoarse pe spate trupul gol al femeii. Avea ochii deschiși, dar nu focalizau.

- Ambulanță, îi ordonă lui Tinkie. Acum.

Se aplecă să examineze gravitatea. Încheietura stângă era adânc tăiată de cel puțin trei ori. Încă mai curgea sânge din ea. Apucă o haină de pe jos și începu să bandajeze încheietura cât putu de strâns.

Alexa vorbi, abia auzit:

- Cealaltă mână, șopti ea.
 - Poftim?
 - Taie-mă la cealaltă mână, te rog.
- Și, cu un gest obosit, îi întinse sticla spartă.

Își potoli setea, apoi se ridică și respiră adânc. Dădu colțul casei, cu teama ostioită de apa băută.

Și atunci îi văzu, la nici douăzeci de pași de ea, pe stradă. Încremeni și răsuflarea i se opri. Stăteau cu spatele la ea. Îi știa. Fata împietri. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Garajul era la cinci pași înapoi. Porni cu spatele, prea îngrozită ca să-și ia ochii de la ei. Nu trebuiau să se uite spre ea. Ajunse la peretele garajului. Încă un pas. Atunci, unul dintre ei începu să întoarcă capul. Cel care începuse totul. Cel care se aplecase asupra lui Erin cu cuțitul în mână.

În salonul de mic dejun de la Cat & Moose, Oliver „Ollie“ Sands, în vârstă de 19 ani, stătea cu capul în mâini. Puțin supraponderal, avea păr roșcat și piele palidă care văzuse prea mult soare. Ochelarii colțuroși, cu rame negre, zăceau pe masă în fața lui. Față-n față cu el, aproape de ușă, stăteau inspectorii Vusumuzi Ndabeni și Benny Griessel.

- Domnul Sands a identificat-o pe victimă ca fiind domnișoara Erin

Russel, spuse Vusi. Dumnealui călătorește prin Africa alături de domnișoara Russel și de prietena ei, Rachel Anderson. Nu știe unde e domnișoara Anderson. Ultima oară le-a văzut azi-noapte în Van Hunks, clubul de pe Castle Street.

Griessel spuse:

– Domnule Sands, ați ajuns în Cape Town ieri?

– Da, domnule. Din Namibia.

Accentul era american, vocea tremurată, emoționată. Sands își puse ochelarii pe nas și clipi.

– Numai dumneavoastră trei? întrebă Griessel.

– Nu, domnule. Eram 21 în grup. Turul „African Adventure“. Rutier, cu mașinile.

– Iar dumneavoastră și cele două fete erați împreună?

– Nu, domnule, le-am întâlnit în Nairobi. Ele sunt din Indiana; eu sunt din Phoenix, Arizona.

– Dar erați cu fetele aseară? întrebă Vusi.

– Mai mulți dintre noi au mers la club.

– Dar cele două fete făceau parte din grup?

– Da, domnule.

– Ce s-a întâmplat la club?

– Ne-am distrat. Știți cum e...

Sands își scoase din nou ochelarii.

– Am băut ceva, am dansat...

Își puse ochelarii la loc. Gestul îi provocă suspiciuni lui Griessel.

– La ce oră ați plecat? întrebă Vusi.

– Eu... eram cam obosit. M-am întors pe la 11.

– Iar fetele erau încă la club când ați plecat?

– Da, domnule.

– Ați putea să ne dați numele persoanelor care erau cu ele?

– Cred că da... Jason era acolo. Și Steven, Sven, Kathy...

– Le știți numele de familie?

Vusi își trase carnetelul mai aproape.

– Nu ale tuturor. Ar fi Jason Dicklurk, și Steven Cheatsinger...

– Puteți să ne spuneți cum se scriu?

– Păi, Jason știți cum se scrie. Nu sunt sigur cum se scrie numele lui de familie... Îmi pare rău, nu vă pot ajuta. Dar am fotografii cu Rachel și Erin în aparatul meu foto. Vi le pot arăta.

Sands se ridică.

– Pot să mă duc să le aduc?

– Ar fi foarte bine.

– Ascunde ceva, spuse Griessel imediat ce Sands ieși pe ușă. Oamenii care poartă ochelari... au un fel anume...

Griessel ezită. Cu Dekker, învățase să aibă grijă cum face pe mentorul.

– Vusi, de-a lungul anilor înveți unele lucruri, din interogatorii...

– Știi bine că vreau să învăț, Benny.

Griessel se ridică.

– Stai aici, Vusi. Persoana pe care o interoghezi trebuie să fie întotdeauna cea care stă cu spatele spre ușă.

Mută scaunele din încăpere.

– Cu ușa în spate, se simte prins în capcană. Semnele devin mai evidente, transpiră, își tot lărgeste gulerul, îi tresare un picior. Dacă poartă ochelari, o să și-i scoată. Asta și i-a scos când a început să povestească cum a venit înapoi devreme aseară.

Ndabeni ascultase cu sfîntenie fiecare cuvânt.

– Mulțumesc. O să-l întreb despre asta.

– Din tot grupul, el e singurul aici?

– Da. Restul sunt în altă parte. O degustare de vinuri. Sau sus pe munte.

Telefonul lui Griessel sună și el văzu numele de pe ecran. *AFRIKA*.

Răspunse.

– Benny, ce dracu' se întâmplă? Întrebă comisarul regional, atât de tare că îl auzi până și Vusi. Mă sună un avocat, să-mi spună că ai făcut nu știu ce, de ai dat-o-n bară cu nevasta lui Adam Barnard. Cum femeia s-a sinucis pentru că ai intimidat-o, și cum ea n-are nimic de-a face cu toată povestea asta nenorocită...

Inima i se strânse.

– A murit?

– Nu, n-a murit, dar ești acolo ca mentor, Benny, de-asta te-am adus aici. Imaginează-ți ce o să aibă presa de spus, am auzit că Barnard e o celebritate...

– Domnule, nimeni nu...

– Veniți să ne întâlnim la spital, tu și Dekker. Dacă încerc să-l acopăr, o să se spună că o fac din cauză că e protestant, ca mine, și că nu mă ocup decât de ai mei. Unde ești, în definitiv?

– Cu Vusi, domnule comisar. Crima de la biserică...

– Și acum mai aud și că e vorba de o turistă americană, Isuse, Benny. La spital, în cinci minute.

Legătura se întrerupse. Apoi intră Sands cu aparatul de fotografiat, plângând cu ochii la ecran. Îl ținu în așa fel încât detectivii că poată vedea. Privind, Benny simți o gheară strângându-i inima, sentimentul bine cunoscut. Rachel Anderson și Erin Russel râdeau împreună, cu Kilimanjaro în fundal. Tinere și pline de viață, exact ca fiica lui, Carla.

Rachel Anderson stătea întinsă pe burtă în spatele buștenilor din garaj, încercând să-și controleze respirația. Auzea voci exact în fața garajului.

– Sper că e undeva, acolo.

– Muntele e imens. Dar, dacă se mișcă, Barry o s-o vadă. Și poliștii noștri se ocupă de străzi. O prindem noi pe cățea. Mai devreme sau mai târziu, o s-o prindem și toată povestea asta o să se termine.

Ascultă pașii îndepărtându-se, în sus, la deal. *Și poliștii noștri se ocupă de străzi.* Acestea erau cuvintele care-i răsunau în urechi și care-i uciseră ultima urmă de speranță.

Benny Griessel spuse în afrikaans:

– O să vorbească, Vusi. Sperie-l puțin. Trebuie să plec.

În drum spre mașină, îl sună pe Dekker.

– E încă în viață, Fransman?

– Da. Tinkie era cu ea, dar s-a încuiat în baie și și-a tăiat venele cu o sticlă spartă. A pierdut mult sânge, dar o să se facă bine.

– Unde ești?

– City Park. Te-a sunat comisarul? Mouton a făcut o scenă. Când a văzut sângele, a luat-o razna.

– Ne descurcăm noi, Fransman. Ajung imediat acolo.

Urcă în mașină, întrebându-se dacă i-a scăpat ceva în conversația cu Alexa Barnard. Fusese oare vreun indiciu?

Vusi spuse:

– Sunt prietenul tău. Poți să-mi spui orice.

Îl văzu pe Oliver Sands scoțându-și ochelarii.

– Știu.

Sands începu să-și șteargă ochelarii pe tricou, acum cu spatele la ușă.

– Deci ce s-a întâmplat de fapt aseară?

Vusi îl privi, așteptând semnele despre care vorbise Benny.

– V-am spus.

Vocea era prea controlată.

Vusi lăsa tăcerea să se prelungească. Așteptă până când Sands își puse ochelarii înapoi pe nas, apoi se aplecă înainte.

– Nu cred că mi-ai spus totul.

– Ba da, jur.

Din nou mâinile îi zburară către ochelari, pe care-i potrivi pe nas.

Benny îi spusese să-l sperie pe Sands. Scoase o pereche de cătușe din buzunar și le puse pe masă.

– Celulele de la poliție nu sunt prea plăcute.

Sands privi cătușele.

– Vă rog, spuse el.

– Domnule Sands, ridicați-vă și puneți mâinile la spate.

– O, Doamne, spuse Oliver Sands ridicându-se încet.

– Ai de gând să vorbești cu mine?

Sands se uită la Vusi. Tremura din tot trupul.

– Da.

09:04 – 10:09

IV

Griessel coborî pe Loop Street, către port. Traficul era aglomerat. Cât vedea cu ochii, toate stopurile erau pe roșu. De ce nu era serviciul rutier în stare să se mobilizeze și să le sincronizeze?

Acest lucru îi aminti că trebuia să-l sune pe Oerson. Poate găsiseră ceva. Nu, mai bine să-i amintească lui Vusi. Era cazul lui Vusi. Cu degetele bătea nervos darabana; își dădu seama că e ritmul cântecului *Soetwater* și nu-și mai putu ignora în continuare conștiința. Alexa Barnard îi spusese că are fantezii suicide. „Voiam ca Adam să vină acasă și să mă găsească moartă.“

Clătină din cap. Cum dracu' putuse să-i scape asta? Și-i mai dăduse și alcool. Benny, marele mentor.

Se concentrase asupra setei ei; asta era problema. Îi turnase două pahare, iar ea își dăduse părul la o parte de pe față și-i spusese: „Eram o proastă mică și nesigură pe ea.“ Iar apoi, povestea ei îi abătuse gândurile de la sinucidere; îl fascinasă. Alexa fusese copil unic. Tatăl ei lucrase la o bancă și, la fiecare patru sau cinci ani, familia se mutase acolo unde era el transferat. Lăsase în urmă prietenii pe jumătate cimentate la fiecare mutare, trebuise să o ia de la capăt la fiecare nouă școală. Din ce în ce mai tare, începuse să trăiască în propria ei lume interioară, visând să devină cântăreață.

Sursa acestui vis fusese bunica din partea tatălui. Ouma Hettie era profesoară de muzică, o femeie energică, cu o casă impecabilă și un pian de concert în camera de zi. Lui Hettie îi plăceau Schubert și Beethoven, dar adevărata ei iubire erau frații Gershwin. La început, Alexa stătea lângă bunică și se mulțumea să asculte. Mai târziu, învățase cuvintele și melodiile pe de rost, și deseori cânta alături de ea.

Într-o seară toridă, când Alexa avea 15 ani, Ouma Hettie se opri brusc din cântat și-i spusese: „Stai acolo.“ Supusă, își luase locul alături de pian. „Acum *cântă!*“

Așa făcuse, cu toată vocea. Când ultima notă se stinsese în aerul fierbinte al serii, Hettie îi spusese: „Draga mea, ai o voce extraordinară. O să fii o mare stea.“ Și așa începuse visul. Și mentoratul oficial al bunicii Hettie.

Cu o săptămână înainte de examenele finale, Alexa se dusesse la o audiție la Orchestra David Burmeister. Tracul aproape că o copleșise, dar, imediat ce începuse să cânte, demonul pierise. La prima reprezentație alături de Burmeister, într-un club din Johannesburg, bunica ei îi fusese alături să-i dea curaj. „Pentru asta te-ai născut, draga mea. Du-te pe scenă și fă-i praf.“ Și așa făcuse. Cronicile erau încă pe noptiera bunicii Hettie, două luni mai târziu, când aceasta murise în somn.

Oliver Sands îi spuse lui Vusi că se îndrăgostise de Rachel în ziua a opta a călătoriei African Overland Adventure. În Zanzibar. Deasupra unei farfurii cu fructe de mare pe care le mânca foarte concentrat.

– Se vede că-ți plac foarte mult, spusese Rachel.

El ridicase privirea. Ea stătea pe latura opusă a mesei de restaurant, cu marea de smarald ca fundal, cu părul șaten într-o coadă împletită atârându-i pe un umăr, cu o șapcă de baseball pe cap și cu picioarele lungi în șort. Când își trăsese scaunul alături de el, nu-i venise să creadă ce noroc are. Fetele ca ea nu-l băgau niciodată în seamă. Când se așezase la masa lui și se apucase să-și mănânce cu poftă propriile fructe de mare, Sands se chinuise să-și amintească numele ei. Îl întrebase de unde e și ce planuri de viitor are. Îi povestise despre visul ei de a deveni medic, un doctor care într-o bună zi să conteze acolo, în Africa.

Și astfel își pierduse inima în favoarea unei femei fără nume.

Tracul Alexei se înrăutățise. Pierderea bunicii fusese o lovitură puternică. În ciuda cronicilor excelente și a reacției entuziaste a publicului, demonul îndoielii i se lipea de umeri în fiecare seară. Într-o noapte, intrase peste David Burmeister și, în lacrimi, își mărturisise teama. Burmeister îi explicase că toate marile nume au de-a face cu tracul. La început, vocea lui blândă o calmase, dar în fiecare seară dura ceva mai mult până când se simțea în stare să facă cei câțiva pași înspăimântători către centrul sce-

nei. Într-o zi, la capătul răbdării, Burmeister îi pusese în mână un pahar de brandy și-i spusese: „Pentru numele lui Dumnezeu, bea-l.“

Oliver Sands își controla cu mână de fier atracția față de Rachel. Știa că nu trebuie să-și dea pe față dorința arzătoare. Aștepta momentele magice când ea îi vorbea spontan. Uneori, seara, ea se așeza lângă el la focul de tabără și spunea: „Deci, Ollie, azi am avut o zi bună, nu?“

Zi și noapte, era permanent conștient de ea. Văzuse că era prietenoasă cu toată lumea din grup, dar își dăduse seama că el era privilegiat – primea mult mai multă atenție din partea ei decât ceilalți. Cei doi ghizi, foarte siguri de ei înșiși, erau extrem de populari printre celelalte fete, dar ea îi trata la fel ca pe ceilalți bărbați din grup, și alegea să mănânce alături de Ollie, să vorbească cu el și să-i împărtășească multe alte secrete personale.

Așa a fost până la Lacul Kariba, în Zimbabwe. În a doua lor zi acolo, Rachel fusese altfel, sumbră și tăcută, fără urmă din bucuria și spontaneitatea dinainte.

Alexa învățase să bea trei pahare înainte de un spectacol. Patru o făceau să bâlbâie cuvintele. Dar două nu erau de ajuns. Ținuse demonul sub control timp de patru ani, sute de concerte și două înregistrări cu Burmeister și orchestra lui.

Apoi îl cunoscuse pe Adam Barnard. După un spectacol, venise să bată la ușa cabinei ei, cu un buchet de flori în mână. Vorbea cu ușurință și era fermecător, complimentele lui erau măsurate și, de aceea, sunau mai sincer. O invitase în oraș: un prânz de afaceri, fusese foarte explicit.

Trei zile mai târziu, semna un contract cu Adam. O lega de casa lui de discuri și de el însuși ca manager. Se ținuse de promisiunile profesionale. Căutase compoziții afrikaans care să se potrivească cu vocea și stilul ei. Angajase cei mai buni muzicieni, crease pentru ea un sound unic și o prezentase mass-media. O curtasă cu același profesionalism și se însurase cu ea. Ba chiar o făcuse să renunțe la cele trei pahare dinainte de concerte, cu sprijinul lui total, cu încrederea în talentul ei și cu vorba lui mieroasă. Timp de doi ani, viața și cariera ei fuseseră tot ce-și putuse visa vreodată.

Într-o zi, venise acasă pe neașteptate. În camera de zi, îl găsisese pe Adam cu pantalonii în vine și pe Paula Phillips, o cântăreață cu sâni

mari, în genunchi în fața lui. Aceea fusese ziua când Alexa se apucase cu-adevărat de băut.

Cu toate că purtarea lui Rachel se schimbase față de toată lumea, Ollie știa că trebuia să fie ceva ce făcuse sau spusese el. Cu o seară înainte, în Van Hunks, cedase sub stres. Ar fi trebuit să spună: „Văd că te supăra ceva, Rachel. Vrei să vorbim despre asta?” Dar băuse deja prea multe beri. Se așezase lângă ea și, ca un idiot, spusese:

– Nu știu de ce mă urăști deodată, Rachel, dar eu te iubesc.

Se uitase la ea cu ochi mari, de cățeluș flămând, sperând să o audă spunând: „Și eu te iubesc, Ollie. Te iubesc încă din ziua aceea magică, din Zanzibar.”

Dar ea nu spusese asta. Oliver crezuse că, din cauza muzicii, nu-l auzise, pentru că nu făcuse altceva decât să privească înainte, fără expresie. Apoi se ridicase, se întorsese către el și-l sărutase pe frunte.

– Dragă Ollie, spusese ea, apoi plecase prin mulțime.

– De-asta am venit înapoi aici, îi spuse Sands lui Vusi. Știam că nu e nimeni aici, și nu voiam să mă vadă cineva plângând.

Nu-și scoase ochelarii de la ochi. Lacrimile i se scurgeau pe sub rame, pe obraji rotunzi și roșii.

Rachel Anderson stătea întinsă pe burtă în spatele buștenilor de pin, lipsită de puteri, stoarsă. Nu se mai putea împiedica să-și plângă de milă; era copleșită, paralizată. Gândurile îi încremeniseră, toate căile de scăpare îi erau închise, cu excepția unei singure opțiuni: să zacă la umbră, chinându-se să respire, ca un pește pe uscat.

Nu le mai auzea vocile. Disparuseră la deal. Poate că aveau să se uite la garajul neterminat și să-și dea seama că oferea o ascunzătoare, și atunci aveau să se uite în spatele buștenilor, iar unul dintre ei avea s-o apuce de păr și să-i taie gâtul. Nu credea că ar fi sângerat; nu mai rămăsese nimic care să sângereze.

O, ce n-ar fi dat să fie acasă. O copleși încet dorul – vocea tatălui ei, îndepărtată și stinsă. „Nu-ți face griji, scumpo, nu-ți face griji.” O, s-o țină în brațe, să i se cuibărească în poală, cu creștetul sub bărbia lui, și să închidă ochii. Cel mai sigur loc din lume.

Ideea căpătă contur, instinctivă și irațională, de a se ridica și a-i telefona tatălui ei. El avea s-o salveze.

Dacă noaptea se petrece o crimă sau un jaf, membrii SAPS din Caledon Square au ordin să-l sune acasă pe șeful de secție. Dar treburile mai simple ale nopții trebuie să aștepte până când acesta ajunge la birou dimineața și are timp să citească notele din registru. Comandantul secției trecu în revistă lista de violențe domestice, beție în public, spargeri și diverse alarme false.

La început, trecu peste incidentul de la Lion's Head, dar se întoarse la el. Femeia care o văzuse pe fată pe munte. Apoi întinse mâna după buletinul pe care un polițist îl adusese cu numai câteva minute mai devreme. Îl citise în grabă. Acum îi acordă întreaga sa atenție. Văzu legătura.

La sfârșitul foii era numele lui Ndabeni. Puse mâna pe telefon.

– Vusi, spuse comandantul secției Caledon Square, în xhosa. Cred că am ceva pentru tine.

Benny Griessel stătea, alături de colegii săi, într-una din sălile de consultație din secția de urgențe a Spitalului City Park. Spațiul era strâmt, așa că erau un grup teribil de intim. În timp ce Fransman Dekker vorbea, Benny îi observa pe cei din jurul său: John Afrika, comisarul regional, în uniformă completă. Afrika era mai scund decât Dekker, dar avea o prezență care-l făcea forța dominantă din încăpere. Lângă Afrika era Tinkie Kellerman. Apoi mai era Dekker: serios, concentrat, voce adâncă și intensă. Se spunea despre el că are o soție frumoasă, de culoare, într-o funcție înaltă la Sanlam, și așa-și permitea să trăiască într-o casă scumpă, undeva în Tygerberg. Se mai spunea, de asemenea, că uneori mai calcă pe de lături.

Și Cloete, ofițerul de legătură, cu degetele pătate de tutun și cearcăne permanente sub ochi. Cloete, cu calmul și răbdarea lui nemărginite, între diavolul presei și albastrul profund al poliției. De câte ori trecuse oare prin asta, se întrebă Griessel, prin genul acesta de întrevederi de urgență?

Dekker își termină explicația și John Afrika ridică privirea.

– Presa... spuse el, privind spre Cloete.

– E o poveste importantă, spuse Cloete. Barnard e un fel de celebritate.

– Tocmai asta e problema, spuse Afrika, gânditor.

Când se întoarse către Dekker, cu un zâmbet apologetic pe buze, Griessel știu ce avea să urmeze.

– Fransman, n-o să-ți placă asta...

– Domnule comisar, poate... spuse Griessel, pentru că și lui i se întâmplase să i se ia controlul și cunoștea sentimentul.

Afrika ridică mâna.

– Or să ne facă praf, Benny, dacă Mouton dă vina pe noi. Știi cum sunt ziarele. Măine vor spune că e din cauză că am dat cazul pe mâna cuiva fără experiență.

Dekker înțelese.

– Nu, domnule comisar... spuse el.

– Fransman, să ne înțelegem bine; s-a întâmplat sub comanda *ta*, spuse Afrika sever. Apoi, mai blând: Nu spun că e vina ta; vreau să te protejez.

– Să mă protejați? Dar, domnule, dacă rezolv cazul ăsta, mâine...

– Știi bine că nu e atât de simplu. Benny, te ocupi de asta. De acum, Fransman, lucrezi îndeaproape cu Benny. Lasă-l pe el să se ocupe de Moutonii acestei lumi. Sunteți o echipă și, dacă rezolvați cazul ăsta...

Lui Griessel îi sună telefonul.

– ...puteți împărți gloria.

Benny scoase telefonul din buzunar.

– E Vusi, spuse el cu înțeles.

– Isuse, spuse Afrika, scuturând din cap. Când e să se adune toate...

Griessel răspunse.

– Comisarul e acolo cu tine, Benny?

– E aici.

– Ține-l acolo, te rog, nu-l lăsa să plece.

Punctul de observație cu cea mai bună vedere din oraș e la o sută de metri sub Mount Prospect, pe versantul nordic al Devil's Peak. Tânărul stătea acolo, exact deasupra potecii, pe o piatră, la umbra unei tufe de protea. Avea spre 30 de ani, era alb, suplu și bronzat. Ținea la ochi un binoclu și cerceta terenul lent, de la stânga la dreapta. La picioarele lui, vederea orașului era năucitoare – de la tramvaiul care luneca pe lângă stâncile sălbatice ale Table Mountain către vârf, pe lângă curbele senzuale de la Lion's Head, spre apele albastre ale golfului, un giuvaier sclipitor cât vedeai cu ochii. Dar el nu vedea nimic din toate acestea, pentru că întreaga lui atenție era concentrată la marginea orașului.

Lângă el, pe piatra plată, era un atlas cartografic al Cape Town, deschis la Oranjenzicht, suburbia de la picioarele sale. Briza de pe munte

răsfoia blând paginile cărții, așa că din când în când trebuia să pună palma pe ele să le oprească.

Rachel Anderson se ridică încet în picioare. Ieși din umbra garajului și făcu dreapta în direcția orașului, traversând Bosch Avenue către intersecția cu Rugby Road, zece metri mai departe. Era secătuită de puteri, nu mai putea alerga, nu putea decât să meargă încet și să se ducă să-i telefoneze tatălui ei.

Tânărul cu binoclul o zări imediat. Șortul din denim, tricoul bleu și rucsacul mic – ea era.

– Isuse Cristoase, spuse el cu voce tare, scoțând telefonul din buzunar.

Formă numărul și cu mâna cealaltă ridică binoclul la ochi.

– O văd. Tocmai a apărut din senin.

– Unde e?

– Aici, pe drum, face dreapta...

– Care drum, Barry?

Barry ridică harta. Vântul dăduse din nou pagina. Grăbit, răsfoi și urmări cu degetul harta, căutând locul corect.

– E chiar aici, prima stradă sub mine...

– Barry, ce stradă?

– Asta caut. Braemar. Asta e...

Barry ridică binoclul. O clipă, o avu în vizor. Mergea calmă, nu se grăbea deloc. Apoi începu să dispară, de parcă suburbia o înghițea, începând cu picioarele.

– A... a dispărut, a dispărut pur și simplu.

– Nu se poate.

Barry cercetă din nou harta, tremurând.

– Scări. O ia pe scări către Strathcona Road.

Se uită din nou prin binoclu.

– Da. Exact acolo e.

Griessel rămase pe trotuar cu Dekker și Cloete. Prin ușile de sticlă îl vedea pe Afrika liniștindu-i pe Mouton și pe avocatul acestuia.

– Îmi pare rău, Fransman, spuse Griessel.

Dekker nu răspunse; se uita fix la cei trei bărbați dinăuntru.

– Se mai întâmplă, spuse Cloete, filozofic. Nu e vina lui Benny.
 – Știu, spuse Dekker. Dar pierdem vremea. Josh Geyser ar putea fi la Timbuktu deja.

– Acel Josh Geyser? întrebă Cloete.

– Cine? întrebă Griessel.

– Cântărețul de gospel. Barnard i-a tras-o nevesti-sii ieri, în biroul lui, iar ea s-a dus și i-a mărturisit totul lui Geyser.

– Melinda? întrebă Cloete, îngrijorat.

– Chiar ea. Ești fan gospel?

Cloete dădu din cap că da.

– Am toate albumele lor. Nu pot să cred. Melinda e o scumpă. Ea și Josh sunt creștini renăscuți – n-ar face niciodată așa ceva.

– Renăscuți sau nu, asta a spus Mouton.

– Fransman, stai așa. Explică-mi, spuse Griessel.

– Se pare că ieri Barnard i-a tras-o Melindei Geyser la el în birou. Iar bărbatul ei, Josh, a apărut ieri după-amiază spunând că știe totul și că o să-l omoare pe Barnard în bătaie, dar Barnard nu era acolo.

– Nu se poate, spuse Cloete. Mamă, Doamne, presa...

– Benny!

Toți trei se întoarseră auzind vocea lui Vusi. Detectivul se apropie în fugă.

– Unde e comisarul?

Toți trei arătară spre ușile de sticlă, dincolo de care un doctor se alăturase conferinței.

– Cealaltă fată – e încă în viață, Benny. Dar ei o vânează. Comisarul trebuie să trimită mai mulți oameni.

Fata coborî pe Marmion Road în direcția orașului. Văzu un Peugeot mic, negru, ieșind cu spatele de pe o alee. La volan era o femeie. Femeia avansă până la marginea trotuarului și se opri. O văzu pe Rachel, privirile li se întâlniră o clipă, apoi se uită în altă direcție.

– Bună, spuse Rachel calm.

Femeia nu o auzi. Se apropie și ciocăni încet în geam. Femeia coborî geamul câțiva centimetri.

– Pot să dau un telefon de pe telefonul dumneavoastră, vă rog? spuse Rachel.

Femeia văzu hainele murdare, bărbia julită, mâinile și genunchii zdreliți.

- E un telefon public la Carlucci's. Pe Montrose.
- Am probleme mari.
- E chiar aici, după colț.

Și femeia ridică geamul. În timp ce se îndepărta, se mai uită o dată la Rachel, cu o expresie plină de suspiciune.

Barry studie harta pe capota mașinii și spuse în telefon:

- Uite ce e, putea să facă stânga spre Chesterfield, sau putea să o ia pe Marmion, dar nu o văd.

- Care din ele merge spre oraș?

Vocea era gătită.

- Marmion.

- Atunci concentrează-te pe Marmion. Suntem la două minute de Landy, dar trebuie să ne spui unde e.

Barry luă binoclul și îl duse la ochi. Urmări Strathcona până la intersecția cu Marmion, apoi urmări traiectoria de nord, spre oraș. Marmion se termina în Montrose. Fata trebuia să fi făcut stânga acolo, dacă voia să ajungă în oraș. Găsi Montrose, mai lat și mai vizibil de unde era.

- Barry? Suntem în Landy. Mergem spre Marmion.

- OK, spuse el, încă privind prin binoclu.

O văzu, departe și micuță, dar inconfundabilă.

- Am găsit-o. E în Montrose...

- OK. Acum n-o mai pierde.

John Afrika ieși pe ușile de sticlă.

- Vești bune, spuse el luându-și locul în cerc. Alexa Barnard e în afara pericolului. Nu sunt pagube foarte mari, dar a pierdut mult sânge; o țin aici... Oh, Vusi, bună dimineța, ce faci aici?

- Îmi pare rău, domnule, știu că sunteți ocupat, dar am venit să cer ajutor. Fata, americanca de la biserică... erau două.

Vusi își scoase carnetul.

- Victima e Erin Russel. Prietena ei e Rachel Anderson. Au venit ieri, cu un grup. Domnișoara Anderson a fost văzută pe Signal Hill aproximativ la ora 6 azi-dimineață, urmărită de atacatori. Domnule, e martor ocular și e în mare pericol. Trebuie s-o găsim.

- Fir-ar să fie, spuse Afrika. Urmărită de atacatori? Ce atacatori?

- Se pare că sunt cinci sau șase tineri, unii albi, alții negri. Martora își

plimba câinele când domnișoara Anderson a rugat-o să sune la poliție. Câteva minute mai târziu, au trecut în fugă și urmăritorii.

Comisarul se uită la ceas.

– Cu mai bine de trei ore în urmă...

– Știu. Avem nevoie de mai mulți oameni, domnule.

– Nu am mai mulți oameni. Trebuie să implicăm secțiile.

– Am cerut deja la secții, domnule, dar Caledon Square trebuie să se ocupe de un marș sindical și Camps Bay nu are decât două vehicule funcționale. Mă gândeam că, dacă am putea obține un elicopter...

Afrika scoase telefonul mobil.

– Stai să văd ce pot face...

Rachel Anderson intră pe ușa magazinului alimentară și restaurant Carlucci's și se apropie de tezgheaua unde un tânăr cu șorț alb scotea monede din niște pungi de plastic.

– Aveți un telefon pe care-l pot folosi?

– Acolo, lângă bancomat, spuse el, apoi se uită la ea.

Văzu petele de pe haine, sângele uscat pe față și pe genunchi.

– Te simți bine?

– Nu. Trebuie să dau un telefon urgent, te rog.

– Nu e un telefon cu cartelă. Vrei niște mărunțiș?

Rachel își dădu rucsacul jos din spate.

– Am ceva mărunțiș.

Se duse în direcția pe care i-o indicase el.

Băiatul îi observă frumusețea, în ciuda stării în care era.

– Te pot ajuta cu ceva?

Fata nu răspunse. El o privi îngrijorat.

– Isuse Cristoase, spuse Barry în telefon. Tocmai a intrat într-un restaurant, sau așa ceva.

– În care?

– E pe colțul Montrose cu... Cred că Upper Orange.

– Ajungem acolo în două minute. N-o pierde din ochi.

Sunetul telefonului îl trezi pe Bill Anderson în casa lui din West Lafayette, Indiana. Răsturnă telefonul, și trebui să se dea jos din pat ca să îl recupereze.

- Ce e? întrebă de alături soția lui, confuză.
- Tati? auzi el când puse mâna pe telefon.
- Fetițo?
- Tati! spuse fiica sa, Rachel, de la mii de kilometri depărtare, și începu să plângă.
- Lui Bill Anderson i se strânse stomacul; brusc, era complet treaz.
- Scumpo, ce s-a întâmplat?
- Tati, Erin e moartă. Trebuie să mă ajuți. Vor să mă omoare și pe mine.

La stânga ei era o fereastră uriașă ce dădea spre Montrose Avenue.

- I-au tăiat gâtul aseară, tati. Am văzut...
- Vocea i se opri în gât.
- Dumnezeuule, spuse Bill Anderson. Unde ești?
- Nu am prea mult timp, tati. Sunt în Cape Town. Nu pot nici măcar să mă duc la poliție...

Pe drum se auzi scrâșnet de cauciucuri. Afară se opri un Land Rover Defender alb. Îi cunoștea pe ocupanți.

- Sunt aici, tati, te rog, ajută-mă...
- Cine e acolo? întrebă tatăl ei, agitat.

Dar ea văzuse doi bărbați sărind din Land Rover. Aruncă receptorul și traversă magazinul până la ușa de lemn din spate. O smuci și o deschise. Pe când ieșea, îl auzi pe băiatul cu șorț strigând „Heil!”. Era într-un pasaj lung, între clădire și un zid înalt. Singura cale de ieșire era la capătul pasajului - o altă ușă din lemn. Dacă ușa aceea era încuiată...

Pașii îi răsunau puternic în spațiul închis. Trase de ușă. În spate auzi ușa magazinului deschizându-se. Privi înapoi. O văzură. Smuci ușa din fața sa, ieși și o trânti la loc. Văzu strada înainte, își dădu seama că ușa are un zăvor și îl închise cu latul palmei. Zăvorul lunecă și închise ușa.

Coborî în fugă treptele de beton. Alerga de-a lungul pantei de pe Upper Orange Street, căutând o ieșire, pentru că ei erau prea aproape, chiar și dacă trebuiau să traverseze din nou magazinul. Erau la fel de aproape cum fuseseră cu o seară înainte, când o prinseseră pe Erin.

Bill Anderson coborî scările în fugă până în biroul său, cu soția sa, Jess, pe urme.

- Au omorât-o pe Erin? întrebă ea, cu vocea ascuțită de frică. Trebuie să-mi spui ce se petrece.

Anderson se întoarce și-i puse mâinile pe umeri soției sale.

– Nu știu ce se petrece, spuse el. Rachel a spus că Erin a fost ucisă. Spune că e încă la Cape Town... și că e în pericol...

– O, Doamne... ce putem face?

Tânărul cu șorț îi văzu pe cei doi care urmăriseră fata cum se întorc prin magazin. Strigă la ei și le blocă drumul spre ușa de la intrare.

– Stop!

Cel din față îl îmbrânci pe tânăr și-l făcu să se lovească de teighea. Apoi trecură de el și ieșiră în stradă. Tânărul se ridică în picioare. Îi văzu ezitând pe trotuar.

– Sun la poliție, strigă el.

Nu-i răspunseră. Se uitară de-a lungul străzii, alergară spre Land Rover și săriră în mașină.

Tânărul își dădu seama că trebuie să le ia numărul de înmatriculare. Land Roverul luă curba către Belmont cu scrâșnet de cauciucuri. Văzu că e un număr cu CA – i se păru că vede 412 și încă patru cifre, dar vehiculul era deja departe. Se grăbi înapoi la magazin.

Pe panta de la Devil's Peak, lui Barry îi sună telefonul.

– Da!

– Unde s-a dus?

– A urcat pe Upper Orange.

– Unde e acum?

– Nu știu, nu se vede toată strada de aici!

– Mai uită-te! Nu-ți lua ochii de la stradă!

Bill Anderson stătea în birou, cu telefonul la ureche.

Suna la avocatul său. Soția lui, Jess, stătea în spatele lui, plângând încet.

– Nu răspunde? întrebă ea.

– E ora 2 dimineața. Până și avocații dorm.

La celălalt capăt răspunse o voce familiară.

– Connolly.

– Mike, sunt Bill. Îmi pare foarte rău că te sun la ora asta, dar e vorba despre Rachel. Și Erin.

– Atunci nu trebuie să-ți pară rău.

Polițistul din Caledon Square care primi apelul de la magazinul Carlucci nu cunoștea cererea lui Vusi Ndabeni. Luă notițe în timp ce tânărul descria incidentul din magazin. Apoi se duse la sergentul din camera de control radio, care contactă vehiculele de patrulă. Sergentul le dădu câteva detalii ale incidentului și ceru vehiculului cel mai apropiat de Upper Orange Street să investigheze.

Erau pe terasa cafenelei, cinci polițiști la o masă de patru locuri. Cloete era puțin mai departe, vorbea la telefon. Ceilalți aveau coatele pe masă și capetele apropiate.

Încruntarea lui John Afrika arată cât de tare îl apasă povara răspunderii.

– Benny, e spectacolul tău, spuse el.

Griessel știa că asta urmează, așa se întâmpla întotdeauna. Cei din vârf voiau să facă totul, mai puțin să ia decizii.

– Domnule comisar, principala noastră problemă e că nu știm unde a fost ucis Barnard. Avem nevoie de Criminalistică – trebuie să existe gloanțe, sânge... și apoi trebuie să-l putem plasa pe Geyser la locul crimei. O să-i aduc, pe el și pe soția lui, la secție. Trebuie să discutăm cu fiecare separat. Între timp, Fransman se poate duce la AfriSound. Trebuie să aflăm unde a fost Barnard aseară, și cu cine. Trebuie să construim cazul ăsta de la temelie în sus.

– Amin, spuse Afrika. Vreau un caz beton.

– Avem nevoie de o declarație oficială de la Willie Mouton. Fransman?

– Mă ocup de asta.

– În privința cazului lui Vusi – are nevoie de cineva care să coordoneze secțiile, care poate aduce oameni din suburbiile din sud.

– Elicopterul ne poate ajuta peste o oră, spuse Afrika.

Vocea lui Griessel deveni serioasă.

– Domnule comisar, acolo e copilul cuiva. Avem nevoie de oameni pe teren. Vehicule, patrule. Vusi, fotografia pe care i-a făcut-o americanul fetei dispărute – avem nevoie de copii. Fiecare polițist din peninsulă... agenții de la Poliția Metropolitană...

Griessel se întreabă ce se alesese de Oerson și de căutarea lui.

– Cei de la Metro? spuse Dekker. Agenți de circulație cu aere...

– Nu contează, spuse Griessel. Avem nevoie de toți ochii pe care-i pu-

tem obține. Cred că ar trebui să-l aducem pe Marc Joubert pentru coordonare, domnule.

– Nu, spuse Afrika ferm. N-ai aflat încă de Joubert?

– Ce-i cu el?

Lui Griessel îi sună telefonul. Nu cunoștea numărul.

– Scuzați-mă, spuse el și răspunse. Benny Griessel.

– Aici Willie Mouton.

Vocea era foarte pătrunsă de propria importanță.

– Domnule Mouton, spuse Griessel intenționat, ca restul să știe cu cine vorbește.

Afrika dădu din cap.

– Eu i-am dat numărul tău, spuse încet.

Mouton spuse:

– L-am sunat pe Josh Geyser și i-am cerut să vină la birou. Ajunge aici în zece minute, dacă vrei să-l arestezi.

Griessel oftă.

– Domnule Mouton, am fi preferat să-l aducem noi. Unde aveți birourile?

– Pe Buiten Street, la numărul 16. Intrarea e prin grădina din spate.

– Ajungem imediat.

Închise telefonul.

– Mouton l-a chemat pe Geyser la el la birou. Ajunge în zece minute.

– Isuse, spuse Dekker. Ce idiot!

– Fransman, vorbesc cu Geyser, dar tu trebuie s-o găsești pe soție. Iau adresa lor de la Mouton și te sun. Domnule comisar, nimic din toate astea nu-l ajută pe Vusi. Nu există nimeni care să-l ajute?

– Putem s-o aducem pe Mbali Kaleni, temporar, până te eliberezi tu.

– Rahat, spuse Vusi Ndabeni, și adăugă imediat: Scuze...

– E inteligentă. Și temeinică, spuse comisarul.

– E zulusă, spuse Vusi.

– E o pacoste, spuse Dekker.

– E tot ce am disponibil, spuse Afrika, și e pe lista de mentorat a lui Benny. Poate să coordoneze din Caledon Square – o să le cer să facă aranjamente pentru ea.

Nu văzu nici un fel de ușurare pe fețele lui Vusi și Dekker.

– E numai temporar, până când poate Benny să preia lucrurile.

Ca și când atunci i-ar fi venit ideea, adăugă:

– Și ar trebui să sprijiniți eforturile noastre de a aduce mai multe femei în poliție.

Tânărul negru alerga printre copacii din De Waal Park spre Land Roverul Defender de pe Upper Orange Street.

– Nimic, spuse el urcând în mașină.

– Rahat! spuse tânărul șofer alb.

Porni înainte ca portiera să se fi închis complet.

– Trebuie să plecăm de-aici. Sigur a chemat poliția.

– Păi, atunci trebuie să ne chemăm și noi polițiștii noștri.

Albul îi întinse negrului telefonul.

– Asigură-te că știi exact unde a dispărut. Și cheamă-l pe Barry aici. Nu ne mai e de folos sus pe munte. Spune-i să se ducă la restaurant.

Griessel și Dekker porniră împreună spre Loop Street.

– Ce ai împotriva inspectorului Kaleni? întrebă Griessel.

– E aia grasă, spuse Dekker, de parcă asta ar fi explicat totul.

Griessel și-o amintea: scundă, foarte grasă, severă ca un sfinx.

– Și...?

– Am fost la Bellville împreună, și scotea pe toată lumea din sărite. Feministă vehementă, îl pupă-n fund pe șeful de secție cum nu-ți vine să crezi.

Dekker se opri.

– Eu o iau în partea asta, arată el spre stradă.

– Vino la AfriSound când termini.

Dekker nu spusese tot ce avea de spus:

– Avea obiceiul ăsta extrem de enervant de a apărea de nicăieri, mirosind a KFC, cu toate că n-o vedeai niciodată mâncând chestia aia.

– Soția ta știe?

– Ce să știe?

– Că ți s-a pus pata pe Kaleni?

Dekker lăsă capul pe spate și râse.

Griessel scoase telefonul și formă numărul.

– Mat Joubert, spuse vocea cunoscută.

– I-am sugerat comisarului să-l chemăm pe superintendentul principal și mi-a spus: „Încă n-ai aflat de Joubert?” Ce nu știi?

– Benny... (pe ton apologetic). Trebuie să vin în oraș. Te invit la o cafea.

– Ca să-mi spui ce anume?

– Îți spun când ne vedem. Nu vreau să-ți spun la telefon.

Și atunci Griessel își dădu seama despre ce era vorba. Inima i se strânse. Urcă în mașină și trânti portiera. Băgă cheia în contact. Nimic nu rămânea la fel. Toată lumea pleca, mai devreme sau mai târziu.

Fiica lui. Plecată la Londra. Stătuse alături de Anna la aeroport, privind-o pe Carla cum pleacă spre Marea Aventură. Și întotdeauna el rămăsese pe loc. O să rămână pe loc și în seara aceea? Dacă Anna nu-l mai voia? Putea face față la asta?

Și dacă ea spunea: „OK, Benny, ești treaz, poți veni înapoi acasă”? Atunci ce făcea? În ultimele săptămâni începuse să se întrebe. Sentimentele lui erau complicate, știa asta. Încă o mai iubea pe Anna. Dar bănuia că se putuse lăsa de băut tocmai pentru că fusese singur, pentru că nu mai aducea violența și moartea acasă, la familie, în fiecare seară. Pentru că nu-și mai vedea soția și copiii de fiecare dată când intra pe ușă și nu mai era chinuit de teama că îi va găsi și pe ei cu trupurile zdrobite, cu mâinile încheștate în spaima cumplită a morții.

Dar nu era asta întreaga poveste.

Fuseră fericiți, el și Anna. Cândva. Înainte ca el să se apuce de băut. Avuseseră mica lor lume, la început numai ei doi; apoi apăruseră Carla și Fritz, și el se jucase pe covor cu copiii, și seara își îmbrățișase soția, fără nici o grijă, pentru că viitorul era o utopie previzibilă, chiar dacă erau săraci. Apoi fusese promovat la Omucideri și Jafuri, și viitorul îi scăpase printre degete, puțin câte puțin, atât de încet că nu-și dăduse seama, atât de subtil că peste 13 ani se trezise dintr-o beție și-și dăduse seama că viitorul a dispărut cu totul.

Nu-l poți aduce înapoi. Nu te poți întoarce niciodată; viața aceea, circumstanțele acelea au dispărut. Trebuie s-o iei de la capăt, dar de data aceasta fără naivitatea, inocența și optimismul dinainte, fără a fi îndrăgostit. Ești altul, și nu ai cum să schimbi felul în care ești.

Nu știa dacă o poate face. Nu știa dacă are energia de a se întoarce într-un loc în care fiecare zi era ziua judecății. Anna urmărindu-l în fiecare seară când se întorcea acasă. Miroase cumva a băutură? Intra pe ușă știind asta, și îi vedea teama până când se asigura că e treaz, și abia apoi se relaxa. Totul era prea mult, o povară pe care nu era pregătit s-o poarte.

În ultimele două luni începuse să-i placă viața în apartament. Tăcerea casei când deschidea ușa, fără nimeni care să-l urmărească și să-l judece. Putea să se întindă încălțat pe canapea și să moțăie până la ora 8, și apoi să se ducă la Steers să-și ia un burger Dagwood, apoi să se întoarcă acasă să scrie un e-mail către Carla cu numai două degete, cu câte o mușcătură din burger, când și când. Putea să cânte la chitara bass și să viseze vise imposibile. Sau îi putea înapoia o farfurie lui Charmaine Watson-Smith, a cărei mâncare era delicioasă. Charmaine, care o trimisese pe Bella. Și el profitase de Bella și era un adulterin, dar fusese incredibil. Totul avea un preț.

Poate că Anna știa de Bella. Poate că Anna avea să-i spună că e un nemernic necredincios și nu-l mai vrea. Voia ca Anna să-l vrea. Dar nu știa dacă e cel mai bun lucru pentru el în momentul acela. Isuse, de ce trebuia viața să fie atât de complicată?

10:10 – 11:02

V

– Nu, spuse inspectorul Mbali Kaleni cu finalitate absolută.

Superintendentul Cliffie Mketsu, șeful secției Bellville, nu reacționează. Știa că trebuie să aștepte ca detectiva lui cea încăpățânată, slobodă la gură, principială, să își încheie salva de artilerie.

– Cum rămâne cu celelalte femei care au dispărut? întrebă ea. Cum e cu somaleza pentru care nu vrea nimeni să mă ajute? De ce nu chemăm un serviciu întreg să lucreze la cazul ei?

– Ai dreptate, spuse Mketsu. Dar comisarul te-a cerut pe tine în mod special. E vorba de interesul național.

Ea pufni, enervată.

– Interesul național?

– Turismul. E cea mai importantă industrie a noastră și principala pârgă a progresului. Au nevoie de tine, Mbali.

– Și cum rămâne cu toate celelalte femei?

– Nu e o lume perfectă, spuse el cu blândețe.

– Ar trebui să fie, spuse ea și se ridică în picioare.

La ora 3:10 noaptea, Bill Anderson era așezat pe canapeaua de piele din biroul său, cu brațul în jurul umerilor soției sale, care suspina.

– N-ar fi trebuit să se ducă, spuse ea. De câte ori le-am spus? De ce n-au putut să se ducă în Europa?

Anderson nu avea nici un răspuns pentru ea. O strânse mai tare la piept.

Sună telefonul.

– Bill, sunt Mike. Tocmai am vorbit la telefon cu reprezentantul nos-

tru în Congres, și o să pună lucrurile în mișcare imediat. O să-l sune și pe ambasador la Pretoria, și pe consulul general din Cape Town ca să afle ce se poate afla. O să ceară Departamentului de Stat tot ajutorul pe care-l pot oferi. Așa că nu-ți face griji, o s-o aducem pe Rachel acasă.

– Mike, nu știu cum să-ți mulțumesc. Părinții lui Erin...

– Trebuie să fie oficial, Bill, înainte de a putea spune ceva.

Sergentul ieși din magazinul Carlucci, se duse la mașina de patrulă și chemă biroul din Caledon Square. Raportă că tânăra fusese urmărită de un alb și un negru, dar nu era nici o urmă a vreunui din ei.

– Vezi dacă poți afla ceva despre un Land Rover Discovery, număr de înmatriculare CA și cifrele patru, unu, șase – asta e tot ce a putut vedea. O să aruncăm și noi o privire în jur, spuse el.

Apoi văzu a doua mașină de patrulă de la Poliția Metropolitană, urcând pe Upper Orange.

Își aminti de cele două patrulă terestre de la Metro pe care le văzuse pe drum, probabil vânând contravenienți în trafic.

Partenerul lui ieși din magazin și spuse:

– Dacă mă întrebi pe mine, aici e vorba de droguri.

Vusi se întâlnește cu fotografii la Cat & Moose și ceru să fie adus Oliver Sands.

Când intră în hol, Sands încă părea distrus.

– Vreau să folosesc fotografia cu Erin și Rachel, te rog, spuse Vusi.

– Sigur, răspunse Sands.

– Pot să iau numai cardul de memorie, spuse fotografii.

– OK. Am nevoie de 50 de copii, urgent.

– Nu pot să ți le dau azi, spuse fotografii.

Vusi se uită fix la el. *Trebuie să fii dur*, spusese Benny. Dar el nu era așa. Trebuia să facă un alt plan. Vusi își înăbuși un oftat.

– Măine e bine?

– Măine e mai bine, dădu fotografii din cap.

Vusi scoase telefonul din buzunar și formă un număr.

– La semnalul următor, spuse o voce de femeie, va fi ora 10, 11 minute și 40 de secunde.

– Pot vorbi cu domnul comisar Afrika, vă rog? spuse Vusi.

Către fotografii șopti:

– Vreau numai să aflu dacă domnul comisar se supără dacă mâine fata e moartă.

– Ce fată? întrebă fotograficul.

– Fata din fotografie. E undeva, în oraș, și sunt unii care vor s-o omoare. Dacă nu primim fotografiile decât mâine...

– Stai așa... spuse fotograficul.

Vocea feminină continuă:

– Ora 10 și 12 minute.

– Nu știam, spuse el. La ora 12, mai repede de-atât nu pot.

Vusi închise telefonul.

– OK. Du copiile în Caledon Square și dă-i-le lui Mbali Kaleni.

Vehiculul de patrulă de la Metro opri în spatele Land Roverului Defender. Jeremy Oerson coborî geamul și-l întrebă pe tânărul alb de la volan:

– Știi cu ce e îmbrăcată, Jay?

– Șort din denim, tricou bleu. Și un rucsac.

– OK, spuse Jeremy Oerson și puse mâna pe radio.

Făcu semn din cap șoferului:

– Să mergem.

Griessel intră la numărul 16 pe Buiten Street. Clădirea era construită în jurul unei grădini interioare cu poteci pavate, cu un heleșteu și o adăpătoare pentru păsări. Pe zidul aripii de sud era un logo uriaș al AfriSound, o pasăre cântând alături de un soare portocaliu. Griessel habar n-avea ce fel de pasăre. Deschise ușa și intră în clădire. Pe pereți erau CD-uri de aur și platină, înrămate, și postere ale artiștilor. Griessel recunoscuse unele dintre nume. La un birou stătea o femeie neagră, de vârstă mijlocie, care ridică privirea când intră Griessel.

– Trebuie să fiți inspectorul Griessel. Ce lucru îngrozitor, cu domnul Barnard...

Avea ochii roșii, ca și când ar fi plâns. Făcu semn din cap în direcția scărilor:

– Vă așteaptă la etajul întâi.

– Mulțumesc.

Griessel urcă scările. Primul etaj era multicolor, dar atmosfera era sobră. Fără muzică, numai șoapta aerului condiționat și vocile înăbușite a

cinci sau șase persoane așezate în jurul unei mese mari, cromate. Se întoarseră să se uite la el. Cu toții păreau triști, dar nu era nici urmă de Mouton. Unele din fețe păreau cunoscute – își spuse că erau probabil muzicieni.

De la un birou se ridică o femeie metisă. Era tânără și frumoasă, cu pomeți proeminenți.

– Domnule inspector?

– Benny Griessel, spuse el întinzându-i mâna.

– Natasha Abader. Sunt asistenta personală a domnului Mouton. Vă rog să veniți cu mine.

– Mulțumesc, spuse Griessel și o urmă pe coridor.

Natasha bătu la ușa lui Mouton și băgă capul înăuntru.

– A venit domnul inspector Griessel.

Griessel intră. Mouton și avocatul său, Groenewald, ședeau tolăniți ca niște magnați de-o parte și de alta a unui birou imens. Cam fără chef, avocatul îi întinse mâna.

– Regardt Groenewald.

– Benny Griessel. Cel de afară e Geyser?

– Nu, sunt în sala de ședințe.

Mouton făcu semn din cap către capătul coridorului.

– A adus-o și pe Melinda cu el.

Griessel nu-și putu ascunde iritarea.

– Vrem să-i chestionăm separat. Colegul meu credea că o găsește acasă. Trebuie să-l sun.

Griessel își scoase telefonul. Găsi numărul lui Dekker și sună.

– Cât de mult știe Geyser? întrebă, în timp ce telefonul suna.

– Nimic încă. Dar se vede că e vinovat. Transpiră ca un porc.

– Benny, răspunse Dekker la telefon.

– Lucrurile s-au schimbat, spuse Griessel.

La mai mult de 1 300 de kilometri spre nord, la Pretoria, telefonul șefului Poliției Naționale scoase un singur sunet mârâit. Acesta răspunse.

– Ministrul adjunct vrea să vă vorbească, spuse secretara.

Bărbatul ezită un moment înainte de a apăsa pe butonul marcat „Linia 1”. Știa că nu pot fi vești bune.

– Bună dimineața, doamnă ministru, spuse el.

– Neața, domnule comisar, spuse ea, și din voce se simțea că nu e de-

loc bucuroasă. Tocmai m-a sunat consulul general al Statelor Unite, din Cape Town.

Ușa din față la Van Hunks din Castle Street era încuiată. Vusi găsi aleea de serviciu din spate și porni pe ea, pe lângă bărbați care descărcau lăzi cu bere dintr-un camion și le cărau în bucătărie. Un bărbat alb, cu o coadă de cal, supraveghea descărcarea. Îl văzu pe Vusi.

– Hei! strigă el. Ce vrei?

Agresiv, cu un ușor accent.

Vusi îi arată legitimația de SAPS.

– Vreau să vorbesc cu managerul.

– E ocupată.

– Vrei să mă duci la ea, te rog? Investighez o crimă, și victima a fost în club aseară.

Individul îl măsoară cu privirea.

– Prin pasaj. A treia ușă pe dreapta.

– Mulțumesc, spuse Vusi și ieși din încăpere.

Willie Mouton deschise ușa sălii de ședințe și o ținu să intre Griessel. Cei doi Geyser erau așezați la o masă lungă, ovală, și se țineau de mână. Benny își imaginase două fete tinere, vesele și angelice, dar cei doi se apropiiau de 50 de ani.

Josh era un bărbat solid, cu păr blond-argintiu, tuns scurt. Pe lângă el, Melinda părea micuță, ca o păpușă, cu fața rotundă și părul auriu-roșcat, o cascadă de bucle mărunte.

– Willie, spuse Josh Geyser ridicându-se în picioare. Ce se petrece?

– Acesta este sergentul Benny Griessel de la poliție, Josh. Vrea să vorbească cu tine.

Griessel întinse mâna.

– De fapt, inspector, spuse el.

Geyser ignoră mâna întinsă a lui Griessel.

– De ce? întrebă el.

– Adam e mort, Josh.

O mână invizibilă șterse strâmbătura de pe fața lui Geyser. Șocul lui părea sincer.

– A fost împușcat ieri, la el acasă, spuse Mouton.

– O, Doamne! strigă Melinda.

- Aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră singur, domnule Geyser, spuse Griessel.
- Melinda, vrei, te rog, să aștepti în biroul meu? întrebă Mouton.
- Rămân cu Josh.
- Doamnă Geyser, mă tem că trebuie să discut numai cu el.
- Rămâne, spuse Geyser.

Vusi o găsi pe manager într-un birou mic și dezordonat.

Tasta cifre într-un calculator mare, unghiile vopsite lovind tastele cu viteza fulgerului. Pe la vreo 40 de ani, păr negru scurt, trăsături puternice, dar aspre.

Vusi îi arată legitimația și se prezintă.

- Galina Federova.

Îi strânse mâna lui Vusi cu fermitate și siguranță.

- De ce sunteți aici? întrebă ea, cu același accent ca al bărbatului de afară.

Vusi îi povesti pe scurt cazul. Femeia scoase un pachet de țigări.

- Știți câți oameni aici aseară? Poate două sute, poate mai mult. Suntem foarte populari.

- Sunteți proprietara?

- E Ghenadi Demidov. Eu doar manager.

Vusi își notă ceva.

- Până la cât țineți deschis?

- Lunea, ușa închide la 12. Dar cine înăuntru poate să stea. Închidem bar când toată lumea pleacă acasă.

- Azi-dimineață, la 2:15, mai aveți lume înăuntru?

- Trebuie să întreb manager de noapte. Petr.

- Puteți să-l sunați?

- Doarme.

- Va trebui să-l treziți.

Trase din țigară și scoase fumul pe nas. Apoi începu să scotocească printre facturile de pe birou, căutând telefonul. Vusi se întrebă cum reușesc să funcționeze oameni atât de dezordonați.

Griessel se apropie de Josh Geyser.

- Domnule Geyser, dați-mi voie să vă explic ce posibilități aveți: putem sta jos aici, numai noi doi, să discutăm în liniște...

– Regardt și cu mine suntem și noi aici, Josh, nu-ți face griji... spuse Willie Mouton din spatele său.

– Nu, spuse Griessel, luat prin surprindere. Nu așa merg lucrurile.

– Ba sigur că da. Are dreptul...

Griessel se întoarse încet pe călcâie, simțind cum își pierde răbdarea. Avocatul, Groenewald, apărui din spatele lui Mouton, părând să-și dea seama că acesta are nevoie de ajutor.

Benny căută în sine o rezervă de răbdare și păru să găsească o fărmă.

– Domnule Geyser, aceasta e o discuție, nu o arestare. Vreți să fie prezent și Groenewald?

Geyser se uită la Melinda. Ea scutură din cap.

– E avocatul lui Willie.

– Sunt disponibil, spuse Groenewald, tăfnos.

– Insist, spuse Mouton. Amândoi...

Griessel își dădu seama că e momentul să-l placheze pe Mouton. Se apropie apăsând de bărbatul ras în cap, cu cuvintele oficiale pregătite, pe vârful limbii – dar Groenewald sări între ei.

– Willie, dacă te închide pentru obstrucționare, nu pot să fac nimic pentru tine. Hai să mergem să așteptăm în biroul tău.

Mouton porni către ușă. Spuse peste umăr:

– Ai drepturi, Josh.

Apoi ieși.

Griessel își concentrează atenția asupra celor doi.

– Domnule Geyser, doriți reprezentare legală?

Geyser se uită la soția sa. Ea clătină discret din cap. Ea era cea care avea ultimul cuvânt.

– Nu vreau pe nimeni, spuse Josh. Hai să terminăm odată.

– Doamnă, vă rog, vreți să așteptați în biroul domnului Mouton?

– Aștept în hol.

Îl atinse pe Josh pe braț și-i aruncă o privire plină de înțelesuri.

– *Beertje*... spuse ea.

Ursulețul meu. Purta jeanși și o bluză de un verde marin, care părea ecoul culorii ochilor ei. Cu zece kilograme în urmă trebuie să fi avut un trup senzațional.

– E în regulă, spuse Josh.

Dar exista o tensiune între ei. Griessel o simțea.

Ea privi o ultimă dată înapoi și închise ușa încet în urma sa.

Griessel își închise telefonul.

– Domnule Geyser, luați loc, vă rog.

Făcu semn către unul din scaune. Josh nu se mișcă.

– Mai întâi spuneți-mi: sunteți un copil al Domnului?

Comisarul provincial SAPS pentru Western Cape parcurse rapid coridorul lung. Era xhosa, mărunț și îmbrăcat în uniformă completă. Se opri în dreptul ușii deschise a lui John Afrika.

– John, tocmai a sunat comisarul național. Știi ceva despre o americană moartă azi-noapte?

– Știm, spuse Afrika. Chiar ne întrebam când o să înceapă nebunia.

Comisarul provincial se așeză.

– Prietena fetei l-a sunat pe tatăl el în America acum o jumătate de oră și a spus că cineva încearcă să o omoare și pe ea.

– Tunete și fulgere. A spus unde e?

– Se pare că nu. Tatăl a spus că a trebuit să fugă înainte de a termina de vorbit.

– Trebuie să-i anunț pe Benny și pe Vusi. Și pe Mbali, spuse John Afrika cu mâna pe telefon.

Galina Federova vorbi la telefon în rusă, apoi i-l întinse lui Vusi.

– Petr. Vorbiți cu el.

Detectivul luă telefonul.

– Numele meu e Vusi. Vreau să știu dacă s-a întâmplat ceva în club azi-dimineață, între orele 2 și 2:15. Două fete, americance, și niște tineri. Avem o înregistrare video cu ei, alergând pe Long Street, și avem oameni care spun că au fost aici, în club.

– A fost multă lume, spuse Petr, cu accent mult mai puțin pronunțat decât al femeii.

– Știu, dar nimeni n-a observat nimic? O ceartă. O încăierare.

– Nu știu. Eram în birou.

– Cine ar putea ști?

– Barmanii și chelnerii.

– Trebuie să-i chemați, domnule. Am nevoie să vină cu toții la club.

La celălalt capăt al liniei, Petr oftă adânc.

– O să dureze o mulțime de timp.

– Nu avem timp, domnule. Una din fete e încă în viață și, dacă nu o găsim, o să moară și ea.

Mobilul lui Vusi începu să sune.

– O oră, spuse Petr.

– Spuneți-le să vină la club, spuse Vusi și îi întinse receptorul înapoi Galinei Federova.

Răspunse la propriul mobil.

– E încă în viață, spuse Afrika. L-a sunat pe tatăl ei acum o jumătate de oră. Dar nu pot să dau de Benny.

Rachel sprintă la vale, pe Upper Orange Street. Căuta disperată din priviri o cale de scăpare, dar pe ambele părți casele erau de necucerit – ziduri înalte, garduri electrificate, porți de securitate. Vocea tatălui ei îi dăduse aripi, o nouă dorință de a trăi, de a-și vedea din nou părinții.

La un cvartal de magazin, pe colț, văzu o casă cu un singur etaj, în stil victorian, cu un garduleț alb. Sări peste gardul scund, dar se agăță cu vârful pantofului și se prăbuși în rondul de flori de dincolo de gard. Pe tricolorul bleu îi rămase o dâră de noroi.

Se ridică rapid, cu intenția de a înconjura casa, de a ieși de pe stradă înainte ca ei s-o vadă. Pe colțul îndepărtat al casei creșteau tufe de bougainvillea, dese și mari. O ascunzătoare. Ezită numai o secundă, nedându-și seama că tufeau au țepi. Se aruncă în mijlocul lor, către umbra deasă din spate. Țepii ascuțiți îi lăsară urme adânci, sângerânde, pe mâini și pe picioare. Strigă de durere și rămase întinsă, cu răsuflarea tăiată, în spatele ecranului de frunze.

– Te rog, Doamne, murmură ea și-și întoarse fața spre stradă.

Nu vedea nimic în afara cortinei dese de verde și de floricelele albe, mici, din fiecare corolă mov.

Dacă nu o văzuseră, era în siguranță. Pentru moment.

– Dă-mi voie să-l sun pe consulul american, îi spuse comisarul provincial lui John Afrika, ridicându-se. O să-i spun că facem tot ce ne stă în puteri s-o găsim. Pune-l pe Benny Griessel să preia controlul.

– Bine. Dar secțiile nu vor să aloce oameni...

– Lasă asta în seama mea, spuse comisarul provincial. Griessel nu e propus pentru promovare?

– Tocmai s-a aprobat; cred că o să fie anunțat azi.

– Spune-i. Spune întregii echipe.

– Bună idee.

Telefonul lui Afrika sună.

– John Afrika.

– Domnule comisar, aici Mbali Kaleni. Sunt la Caledon Square, dar îmi spun că nu au loc pentru mine.

– Mbali, șeful de secție o să primească imediat un telefon.

– Da, domnule, spuse ea.

– Fata dispărută a sunat acasă acum o jumătate de oră.

– Unde e?

– N-a avut timp să spună. Trebuie s-o găsim rapid.

– O voi găsi, domnule comisar.

Atât de sigură de sine.

– Vreți să-mi spuneți ce s-a întâmplat ieri?

Griessel se așează de cealaltă parte a mesei ovale, cu fața spre ușă. Bărbatul masiv era acum așezat, cu coatele pe masă.

– Nu eu am fost.

Nu se uită la Griessel.

– Domnule Geyser, s-o luăm cu începutul. Aparent, a fost un incident...

– Ce ați face dacă un fiu al Satanei s-ar încurca brusc cu femeia dumneavoastră?

– Domnule Geyser, cum ați aflat că Adam Barnard și soția dumneavoastră...

– Suntem cu toții păcătoși. Dar el nu avea remușcări. Idoli. Mammon. Preacurvie.

– Domnule Geyser, cum ați aflat?

Cu infinită răbdare.

– Ieri, când a venit acasă, nu arăta bine, așa că am întrebat-o ce s-a întâmplat. La început a spus „nimic“. Nu se putea uita în ochii mei. Atunci mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva foarte rău...

– La ce oră se petrecea asta?

– La ora 3, sau așa ceva. Am prins-o de mâini și a început să plângă. Apoi a spus „Hai să ne rugăm, *Beertje*, Doamne iartă-mă pentru că astăzi Satana a intrat în viața mea.“ Așa că am spus „*Pokkel*, ce s-a întâmplat?“ Și mi-a spus că a păcătuit la Adam Barnard în birou, pentru că nu l-a pu-

tut opri pe diavol, și eu am spus ce fel de păcat, și ea a spus „al cărnii, *Beertje*, marele păcat al cărnii...”

Geyser se opri, cu mâinile pe față.

Griessel rămase așezat, înăbușindu-și dorința de a-l consola. În 25 de ani învățase să fie sceptic. Oamenii puteau minți cu talent uimitor; uneori ducea până la amăgire de sine, astfel încât se agățau cu convingere absolută de o nevinovăție imaginară.

Așa că nu făcu nimic. Pur și simplu așteptă ca Josh Geyser să se oprească din plâns.

Galina Federova apăsă pe un buton și tuburile de neon pâlpăiră pe tavanul clubului, suficient cât să învăluie spațiul uriaș într-o lumină crepusculară.

– Puteți aștepta aici, îi spuse lui Vusi, făcând semn către mesele și scaunele din jurul ringului de dans. Vreți ceva de băut?

– Aveți ceai?

Trecu printre mese și se așeză. În dreptul peretelui era teigheaua lungă a barului. În spate erau o baterie de pick-up-uri și echipament electronic, cu ringul de dans în față. Sus, pe tavan, atârnavă mai multe lasere și spoturi, acum stinse toate. Boxe gigantice erau montate pe fiecare perete.

Încercă să-și imagineze cum arătau lucrurile cu o seară înainte. Sute de oameni, muzică tare, trupuri dansând, lumini pâlpâind. Iar acum era gol și ciudat.

Nu se simțea în largul lui în locul acela. Nici în orașul acela. Era din cauza oamenilor, își spuse el. Khayelitsha îi frânsese de multe ori inima cu crimele ei fără rost, cu violența domestică, cu sărăcia cumplită. Dar acolo fusese binevenit, oamenii îl respectau, îl sprijineau. În orașul acesta nu existau decât antagonism și suspiciune. De parcă ar fi fost un intrus.

– Nici un pic de respect, spunea mama lui. Asta e problema cu lumea cea nouă.

Vusi se gândi la Tiffany October, tânăra și supla doctoriță. Avea aceeași ochi blânzi ca mama lui, aceeași voce blândă.

Se gândi să o sune, dar i se puse un nod în stomac. Ar fi fost dispusă să iasă cu un xhosa? Se uită în carnetul după numărul de la morgă. Sună multă vreme, până când cineva din centrală să răspundă. Trase aer adânc în piept să spună „Pot vorbi cu dr October?”. Dar curajul îl părăsi; speriat, închise telefonul.

Se blestemă singur și-l sună imediat pe Vaughn Cupido, singurul membru al echipei comune de luptă contra criminalității organizate pe care-l cunoștea. Vusi îl întrebă dacă știe ceva despre Ghenadi Demidov. Cupido fluieră printre dinți.

– Frate, orașul ăsta e al lui – prostituție, droguri, spălare de bani...

– Am o turistă americană, pe la vreo 19 ani, căreia i-a fost tăiat gâtul, aseară, pe Long Street. Dar mai devreme fusese în clubul lui, Van Hunks.

– Droguri, Vusi. Mie-mi sună ca o afacere eșuată. Așa fac rușii. Ca să arate că nu înghit nici o porcărie.

– Dar fata abia ajunsese ieri, era prima oară în Cape Town. Nu e dea-ler.

– Trebuie să fi fost cărauș. Țștia aduc drogurile. În avioane, în traule-re de pescuit, în orice fel pot.

– Ah, spuse Vusi. Și probabil nu a livrat ce trebuia să livreze.

– Așa ceva. Nu pot să-ți spun ce s-a întâmplat, dar e vorba de droguri...

Șeful de secție din Caledon Square parcurgea coridorul în spatele inspectorului Mbali Kaleni, incapabil să-și ascundă neplăcerea. Cu zece minute înainte, secția lui de poliție funcționa normal. Apoi apăruse ea, dând ordine tuturor, cerându-i un birou pe care nu-l avea. Și, în clipa următoare, comisarul provincial dădea cu el de pereți, acuzându-l că face de râs Poliția.

Intrară în camera de comandă. Femeia arăta ca un porumbel îndopat – scundă, cu o umflătură în fața și una în spatele pantalonilor negri și strâmți. Poșetă imensă pe umăr, pistolul de serviciu la centura lată de pe solduri.

Se opri în mijlocul camerei și bătu din palme scurt, de două ori.

– Ascultați aici, oameni buni, spuse ea tare, cu accent zulus.

Se așternu tăcerea, toată lumea asculta: reclamanții, tovarășii lor, agenții.

– Numele meu e inspector Mbali Kaleni. În oraș a dispărut o turistă americană, o fată de 19 ani, posibil în Camps Bay. Sunt niște oameni care vor s-o ucidă. Trebuie s-o găsim. Eu sunt la comanda operațiunii. Așa că vreau să ieșiți cu toate vehiculele pe străzi, ca să ne asigurăm că indivizii înțeleg mesajul. După ora 12 veniți să luați o fotografie a fetei. Comisarul provincial a dat personal telefon la șeful vostru de secție...

– Doamnă inspector... spuse agentul care primise telefonul de la Carlucci.

– Nu am terminat, spuse ea.

– Știu unde e fata, spuse el, deloc intimidat, făcându-l pe comandant să fie mândru de el. Nu e în Camps Bay, e în Oranjezicht.

Vusi îl sună pe Benny Griessel, dar telefonul detectivului era pe mesagerie vocală.

– Benny, sunt Vusi. Cred că cele două fete au adus droguri pe care trebuiau să le predea la Van Hunks. Aștept să apară barmanii și chelnerii, dar știu că n-or să vorbească. Cred că trebuie să implicăm Crima Organizată. Sună-mă, te rog.

Se uită din nou la notițe. Ce altceva putea face?

Camerele video.

Sună la camera de control de la Poliția Metropolitană și, în cele din urmă, i se făcu legătura cu Bufnița.

– Pot să-ți spun că au venit din capătul din vale al Long Street. Camera de la intersecția Longmarket cu Long arată două fete trecând la 01:39.

– Trecând?

– Mergeau repede, dar categoric nu alergau. Dar la momentul 01:39:42 se văd trecând și bărbații. Se văd cinci, alergând în aceeași direcție, de la nord spre sud.

– După fete?

– Exact.

Deci, la 200 de metri distanță de club, fetele încă mergeau normal, neștiind că bărbații le urmăresc. Notă în carnet. Ce altceva? Trebuiau să caute în bagajele lui Rachel Anderson după droguri. Dar avea să fie de vreun folos? Laboratorul era deja cu șase luni în urmă. Lipsă de personal.

Mai târziu. Mai întâi trebuiau s-o găsească pe Rachel Anderson.

Fransman Dekker ezită în recepția de la AfriSound până când femeia cea frumoasă, metisă, se ridică și se apropie de el.

– Inspectorul Fransman Dekker, îi întinse el mâna. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

Ea lăasă privirea în jos.

– Natasha Abader. Mulțumesc.

Mâna ei părea mică și rece într-a lui.

– Inspectorul Griessel e în sala de ședințe.

Femeia îi cercetă degetele în căutarea unui inel, și o făcu discret și cu talent. Nu lăasă să se vadă nici o reacție când dădu de verigheta subțire din aur, dar îl privi în ochi.

– Pot să vă ofer niște cafea? Ceai? Orice.

Ultimul cuvând fusese spus cu un zâmbet măsurat, cu dinți albi și perfecți.

– Nu, mulțumesc, replică el și-și feri privirea.

Nu voia să înceapă ceva acum.

– Îmi pare rău, spuse Josh Geyser. Numai că... ea înseamnă totul pentru mine.

– Înțeleg, spuse Griessel.

– Eram un nimic. Apoi m-a luat ea...

Geyser o luă de la început. Griessel îl lăasă să vorbească.

Geyser apucase pe drumul greșit. Fusese Gladiator la TV – femei, băutură, cocaină și steroizi. O celebritate. Apoi SABC anulase emisiunea. Șapte luni mai târziu nu-și mai putea permite să plătească chiria, banca îi luase înapoi BMW-ul și prietenii nu-i mai erau prieteni. Atunci descoperise Casa Credinței, biserica aceea mare și charismatică din Bryanston, Johannesburg, și întreaga lui viață se schimbă. Pentru că era adevărat, sincer. Totul. Prietenii, dragostea, compasiunea, preocuparea, iertarea pentru ceea ce fusese.

Într-o zi, pastorul spusese că are nevoie de baritoni pentru corul bisericii. Josh cântase dintotdeauna, de când era copil. Simțea armonia, dar viața lui pornise într-o altă direcție. Așa că intrase în cor – și în prima zi o văzuse pe Melinda, femeia cu față de înger.

După repetiție venise la el și-i spusese: „Te știu, ești Fulgerul Alb.“ El spusese că nu mai e, și atunci privirea ei se înlănțise și spusese „Vino“, și-l luase de mână. La cafeneaua bisericii făcuseră schimb de povești. Ea fusese vocalistă în formația fostului soț, cu o viață plină de păcat. După divorț își pierduse direcția în viață. Casa Credinței fusese salvarea ei. Amândoi își dăduseră seama chiar din seara aceea. Dar când ai fost atât de disperat, ești atent: mai întâi stai de vorbă, ore îndelungate, în adăpostul sigur al bisericii.

Într-o zi, trei săptămâni mai târziu, după repetiția la cor, ea îl întreba-

se: „Știi cântecul *Down to the River to Pray*, negro-spiritual?“ și începuse să cânte melodia, până când o prinsese și el și începuseră să cânte în armonie. Cântaseră încet, numai ei doi, privindu-se în ochi, pentru că știau că vocile li se potrivesc perfect.

– A fost magie curată, spuse Josh. Ca o rază de lumină din ceruri. Atunci a început totul.

– Înțeleg. Domnule Geyser...

– Primul nostru album a ieșit sub eticheta unei case de discuri mici, de gospel. Apoi a venit Adam Barnard să vorbească cu noi, a spus că suntem prea buni ca să rămânem ascunși. Așa că am semnat cu el și am venit la Cape Town. Abia atunci am aflat de ce e în stare.

– De ce e în stare?

Se deschise ușa. Dekker băgă capul înăuntru. Griessel se ridică.

– Scuzați-mă un moment.

Se duse la ușa și o închise în urma sa. Nu voia astfel de întreruperi în momentul acela.

– Voiam numai să-ți spun că sunt aici. Se caută un loc unde să discut cu Melinda.

Natasha, frumoasa asistentă, se apropie de pe coridor.

– Fransman, poți să stai în studio. Lasă-ne zece minute.

Griessel ridică din sprâncene.

– Deja vă spuneți pe nume...

Dekker ridică din umeri.

– Povestea vieții mele.

Băiatul cu coadă de cal aduse o tavă și un ceainic și restul de obiecte pentru ceai. O puse la trei mese distanță de Vusi și ieși din nou.

Vusi se ridică și se apropie de tavă. Așa aveau să fie cu toții, angajații de la Van Hunks. Agresivi și fără dorința de a-l ajuta. Era o pierdere de vreme, pentru că teoria cu cărăușii de droguri avea logică.

Turnă ceai într-o ceașcă, apoi duse toată tava la masa unde stătea.

Sands spusese că Anderson se schimbasesc brusc la Lacul Kariba. Atunci trebuie să fi primit drogurile. Sau atunci își dăduse seama că au dispărut? Poate că asta era. Ea și Erin trebuiau să aducă drogurile, pentru că turiștii treceau ușor granițele. Poate că nu era prima dată când o făceau.

Și apoi se întâmplase ceva, sau le vânduseră altundeva, și veniseră și-i spusese lui Demidov aici la club, sau Galinei sau lui Petr. Apoi porni-

seră înapoi spre hotel și, după câteva minute, Demidov își trimisese gori-
lele să dea un exemplu cu fetele. O prinseseră pe Erin și-i tăiaseră gâtul.

Oamenii lui Demidov erau cei care o vâneau pe Anderson acum. În-
trebarea era cum să-i oprească. Trebuia să încerce din nou la Griessel.
Puse mâna pe telefon și formă numărul. Din nou mesageria vocală.

Josh Geyser îi spuse lui Griessel că dăduse drumul mâinilor Melindei,
acolo în camera lor de zi, pentru că din acel moment fusese ca posedat.
Venise în trombă până la AfriSound și intrase în grabă, gata să-i frângă
gâtul lui Adam Barnard, nu putea nega asta.

– Recunoașteți că ați fost la Willie Mouton în birou și ați amenințat
că-l ucideți pe Adam Barnard?

– M-am dus întâi la biroul lui Adam. Dar nu era acolo. Apoi m-am
dus la Willie și i-am spus că o să-l omor pe Adam. Dar Adam nu era aco-
lo. Ce puteam face?

– Ce ați făcut?

– Am plecat să-l caut. Café Zanne și Bistro Bizerca. Acolo se duce la
prânz.

– Și l-ați găsit?

– Nu, slavă cerului.

– Și apoi?

– Apoi diavolul m-a părăsit. Din cauza traficului. Am rămas blocat în
trafic. Și atunci m-a părăsit diavolul.

– Josh, te-ai dus direct acasă?

Geyser se mulțumi să dea din cap.

– Ai o armă de foc?

Josh clătină din cap. Nu.

– Unde ai fost aseară, de la miezul nopții încolo?

– Cu Melinda. Aseară ne-am dus la biserică. La Tabernacul.

– Până la ce oră?

– Până la zece și jumătate. După slujbă ne-am dus la pastor, să-i ce-
rem sfatul. Apoi ne-am dus acasă.

– Josh, ai mai ieșit din casă aseară?

– Nu. N-am mai ieșit decât azi-dimineață. Când m-a sunat Willie.

Griessel se uită cu atenție la Geyser. Recunoștea simplitatea acestui
gigant, sinceritatea lui copilărească. Nu știa dacă-l poate crede. Se ridică
și spuse:

– Josh, va trebui să aștepti aici, dacă nu te superi.

Dekker o rugă pe Melinda Geyser să se așeze pe unul din scaunele din studioul de înregistrări, dar când se întoarce, după ce închisese ușa, ea era încă în picioare.

– Doamnă, o să dureze puțin. E mai bine dacă luați loc.

– Nu înțelegeți... nu pot să vă vorbesc despre ziua de ieri...

Felul în care o spuse îl făcu suspicios.

– Mie?

Vocea lui era tăioasă ca un cuțit. Ea nu-l putea privi în ochi, confirmându-i suspiciunea.

– E din cauză că sunt de culoare?

– Nu, nu, nu pot vorbi... cu un bărbat.

Dekker îi auzi tonul, ca al cuiva care a fost prins cu minciuna. Văzu sclipirea din ochii ei.

– Minti, spuse el, simțind cum îl cuprinde mânia. Soiul tău... spuse el, celelalte cuvinte îngrămădindu-se în spatele furiei, dar reuși cumva să se controleze.

– Te rog... spuse ea.

O disprețuia. Ieși pe ușă. Benny era pe coridor, cu telefonul la ureche, spunând:

– Vusi, în tipii de la Crimă Organizată n-am încredere nici cât negru sub unghie.

Barry stătea pe veranda de la Carlucci și asculta sirenele apropiindu-se pe străzile din vale. Văzu că tânărul cu șorț la brâu le auzise și el și ieșise din magazin.

Cele patru vehicule de patrulă urcară în viteză pe Upper Orange și opriră în fața restaurantului în scrâșnet de frâne. O femeie neagră, scundă și grasă, cu o poșetă imensă pe umăr și cu un pistol la șold, traversă grăbită strada, cu o hoardă de polițiști în uniformă pe urmele sale.

Tânărul cu șorț îi aștepta.

– Tu ești cel care a sunat în legătură cu fata? o auzi Barry pe negresă. Spune-mi totul.

La ora 4 fără 17 minute dimineața, ora Coastei de Est americane – șapte ore mai devreme decât la Cape Town – Bill Anderson stătea la bi-

rou, citind pe internet articole despre Africa de Sud. Soția lui, Jess, era așezată pe canapeaua din spatele lui, cu picioarele acoperite cu o pătură. Sări când sună telefonul.

Răspunse el.

– Bill Anderson, spuse.

– Doamnă Anderson, numele meu e Dan Burton. Sunt consulul general al Statelor Unite la Cape Town.

Vocea se auzea limpede precum cristalul, în ciuda distanței.

– Îmi imaginez cât trebuie să vă fie de greu.

– Cine e? întrebă Jess, apropiindu-se de soțul ei.

El acoperi microfonul cu mâna și răspunse:

– Consulul general din Cape Town.

Apoi răsuci receptorul ca să poată auzi amândoi.

– Pot să vă spun că tocmai am vorbit la telefon atât cu comisarul național, cât și cu cel provincial din poliția sud-africană și, cu toate că n-au găsit-o încă pe Rachel...

Jess Anderson scoase un sunet înăbușit și soțul ei îi cuprinse umerii cu brațul.

– ...au alocat toate resursele disponibile pentru a o căuta, și cred că e numai o chestiune de timp.

– Vă mulțumesc, domnule. Grijă noastră cea mare este că Rachel a spus ceva despre poliție când ne-a sunat.

– Da?

– A spus că nici la poliție nu se poate duce.

Consulul general tăcu o clipă.

– A spus și de ce?

– Nu a avut timp. Dar felul în care a vorbit despre poliție... am avut impresia că nu poate avea încredere în ei. Și am citit câte ceva pe internet. Scrie aici că individul care conduce poliția de acolo este acuzat de corupție...

– Da, știu cum pare, domnule Anderson, dar am toate motivele să cred că poliția din Cape Town este competentă și de încredere. Îl sun pe comisar imediat, ca să obțin niște răspunsuri. Mi-am permis să dau autorităților numărul dumneavoastră de telefon. Comisarul m-a asigurat că ofițerul care se ocupă de investigație vă va suna imediat ce poate. Numele lui e Ghreezil, inspectorul Benny Ghreezil.

– Întrebă despre Erin, șopti Jess Anderson.

– Domnule Burton... Aveți vreo veste despre Erin?

– Cu mare tristețe trebuie să vă spun că domnișoara Russel a fost ucisă azi-noapte.

Soția lui își îngropă fața în umărul lui și plânse.

Inspectorul Mbali Kaleni le spuse agenților în uniformă că magazinul Carlucci's trebuie tratat drept o scenă a crimei. Ordonă să fie închisă cu cordoane zona, apoi goli restaurantul și le ceru angajaților și clienților să aștepte, în timp ce doi polițiști le luau declarațiile. Îi ceru tânărului cu șorț să confirme direcția în care fugiseră fata și urmăritorii ei. Îl conduse afară din restaurant, până la intersecția dintre Upper Orange și Belmont. Tânărul arată spre centrul orașului.

– Ai văzut-o fugind într-acolo?

– Nu am văzut-o fugind în nici o altă direcție, așa că trebuie să fi coborât pe Upper Orange. Indivizii s-au întors prin local, au fugit până la colț, apoi s-au întors după Land Rover. Și ei tot în direcția aceea au luat-o.

Ea se uită din nou în lungul străzii. De ce s-ar fi întors după Land Rover? Doi bărbați tineri, alergând după o fată de la ora 2 dimineța. Fata trebuia să fie epuizată, dar ei nu alergaseră după ea, ci veniseră după vehicul? Nu avea logică.

Se răsuci încet în loc, cercetând cu privirea fiecare stradă. Nu o mai vedeau; asta trebuie să fi fost. Cei doi atacatori ar fi urmărit-o pe jos, dacă ar fi putut s-o vadă. Fata dispăruse; de aceea veniseră după mașină.

Kaleni chemă doi polițiști tineri care rezemau un microbuz. Le spuse să iasă prin spatele restaurantului până la ușa de lemn, care era încuiată.

– Și când spun „acum“, veniți în fugă prin local și ieșiți pe ușa din față până ajungeți la mine. Întrebați-l pe tipul cu șorț pe unde au fugit, exact, și apoi urmați același traseu. Ați înțeles?

– Da, doamnă inspector.

– OK.

Kaleni ocoli clădirea pe dinafară, până la ușa de lemn. Așteaptă până auzi pașii polițiștilor pe alee, de cealaltă parte a ușii.

– Sunteți chiar lângă ușă?

– Da.

Se uită la ceas, așteaptă până când secundarul ajunsese aproape de ora 12. Numără de la cinci la unu, apoi răcni „Acum!“. Îi auzi pornind. Privi

secundarul ceasului parcurgând zece, cincisprezece, apoi douăzeci de secunde, apoi poliștii apărură de după colț. Le luase 24 de secunde ca să ajungă la ea.

– OK. Acum vreau să porniți de la ușa asta și să alergați în josul străzii, cât puteți de repede, spuse ea cu ochii pe ceas.

Așteptă ca secundarul să ajungă din nou la 12, apoi strigă „Acum!”. Cei doi sprintară din nou, iar ea rămase cu un ochi la ei și cu unul pe ceas. Tânărul spusese că atacatorii îl împinseseră. Trebuia să adauge o secundă, poate două, pentru asta. Poate că ieșiseră în fugă afară din local și, neștiind în ce direcție fugise fata, se opriseră și priviseră în sus pe Upper Orange și-n dreapta, spre Belmont. Încă două sau trei secunde.

Notă unde ajunseseră tinerii poliști la 24 și pe urmă la 30 de secunde, apoi strigă la ei să se oprească, dar erau prea departe și continuară să alerge, două uniforme în goana mare în josul dealului.

– Măi să fie, mormăi ea și începu să coboare strada, cu ochii pe ceas ca să urmărească cele 30 de secunde.

Rachel Anderson auzi sirenele urcând strada, la numai douăzeci de metri de locul unde se afla, în tufa de bougainvillea. Știa că pe ea o caută, pentru că bărbatul de la restaurant chemase cu siguranță poliția. Și, undeva după colț, urletele sirenelor se opriră.

Rămase nemișcată. N-o puteau vedea acolo, chiar dacă ar fi intrat în grădină. Avea să aștepte până când se opreau din căutare. Până când plecau. Și atunci avea să hotărască ce să facă.

Mbali Kaleni merse până la intersecția dintre Upper Orange și Alexandra Avenue – aproximativ 24 de secunde. Traversă încet pe trotuarul opus. Fata trebuie să fi făcut stânga aici, pe Alexandra. De aceea n-o putuseră vedea bărbații.

Ceva nu era în regulă.

Se uită în sus, pe Alexandra Avenue. Panta. O fată foarte obosită. Cobora către oraș. Atunci de ce ar veni aici și ar alege o stradă care se îndepărtează de destinația ei? Era la deal, abruptă; ar fi fost un iad pentru picioarele obosite.

Adâncită în gânduri, Kaleni își odihni mâna pe gârduțelul alb al casei victoriene din stânga sa. Se uită după cei doi idioți care alergau. Iată-i, mergând încet, trâncănind vesel.

Rachel Anderson trebuie să fi cotit aici. Sau poate că... Mbali Kaleni se uită la casă, la gardulețul acesteia. Era singura casă din zonă fără zid înalt și fără garduri – singura alternativă.

Atunci văzu stratul de flori răscolit. Se vedeau urme de palme, urme de pași dincolo de ele. Evaluează distanța dintre gard și urme. Putea cineva să sară pe acolo? Și să cadă *acolo*?

Continuă să meargă, căutând poarta grădinii, și o găsi. Se îndreptă în fugă spre ea, o siluetă ciudată, grăbită, cu o poșetă pe umăr și pistol la sold.

– Nu sunt suficient de alb pentru ea, spuse Fransman Dekker când Griessel termină convorbirea cu Vusi.

– Poftim? spuse Griessel, atent la telefon. Scuze, Fransman, mai am încă alte patru mesaje...

Puse telefonul înapoi la ureche.

– Termin imediat.

Dekker făcu doi pași pe coridor.

– E din cauză că sunt hotențoți. Ipocriți de cântăreți de gospel...

– Trebuie să-l sunt pe comisar, spuse Griessel scuzându-se. Fata l-a sunat pe tatăl ei în America... Domnule comisar, sunt Benny...

Dekker se opri la ușa studioului și-și lipi palma de ea.

Griessel spuse „Da, domnule” și „Nu, domnule” de mai multe ori, până când, în cele din urmă:

– Am pornit într-acolo.

Închise telefonul.

– Nu vrea să vorbească cu tine pentru că ești metis? îl întrebă pe Dekker.

– Nu asta a spus, dar asta gândește.

– Poate să ceară un avocat, și poate cere să fie prezentă o femeie, asta îi sunt opțiunile...

– Spune-i tu.

– Exact asta am de gând să fac, spuse Griessel.

Și atunci se stinseră luminile.

Vusi era neliniștit. Bău ultima înghițitură de ceai. Cât mai dura până când Petr își trezea personalul? Ce făcea Mbali cu cazul lui, la restaurant? Acolo era acțiunea. Aici nu se întâmpla nimic.

Încăperea uriașă se cufundă în întuneric. Altă pană de curent. Cu o zi înainte durase trei ore. Beznă. Nu vedea nimic. Trebuia să iasă de acolo. Își căută mobilul prin buzunare, apăsă o tastă ca să se lumineze ecranul și se ridică. Păși cu grijă printre mese și scaune, către coridor. Din biroul Galinei Federova răzbătea, pe sub ușă, o dungă de lumină. Aprinsese o lumânare.

– Îmi pare rău, spuse el. Trebuie să plec. Fata a fost văzută.

Vusi scoase din buzunar o carte de vizită și o puse pe birou, în fața ei.

– Vă rog, mă sunați când ajung aici cei din schimbul de azi-noapte?

Folosindu-și mobilul pe post de lanternă, ieși prin bucătărie, pe alee, unde soarele strălucea orbitor. Avea mașina pe Long Street, la mai bine de zece minute de mers pe jos. Voia să vorbească cu Mbali la restaurant, voia să... Putea face ceva, chiar dacă Benny spusese că nu vrea să implice Crima Organizată. Căută numărul lui Vaughn Cupido.

– Ai fotografii ale oamenilor lui Demidov?

– Sunt un simplu inspector. Trebuie să întreb mai sus.

– Vaughn, avem un bărbat care a văzut doi dintre atacatori în Oranjenzicht chiar acum. Dacă-i putem identifica drept oamenii lui Demidov... Asta ar putea salva viața fetei.

– Te sun eu înapoi...

Rachel auzi sunetul unor pantofi de damă pe poteca din grădină, la numai câțiva metri de ea. Zgomotul se opri brusc, apoi auzi pe cineva ciocănind tare.

– Alo, e cineva acasă?

Accent african, o femeie, insistentă. Ce însemna asta?

– Hei, băieți! Lătră aceeași voce, autoritar. V-am strigat să vă opriți, dar nu m-ați auzit.

O voce bărbătească răspunse din stradă, apoi aceeași femeie africană:

– Nu, rămâneți pe trotuar, aici ar putea fi o scenă a crimei. Spuneți-le că avem nevoie de criminaliști. Urme de încălțăminte, avem nevoie să fie ridicate și identificate.

Se auzi apoi zgomotul unei uși deschise și o voce de bărbat:

– Cu ce pot să vă ajut?

– Sunt inspectorul Mbali Kaleni de la SAPS. Căutăm o fată care fuge de niște atacatori, și cred că e în grădina dumneavoastră. Vreau să știu dacă ați văzut-o.

– Când s-a întâmplat asta?
 – Cu vreo 40 de minute în urmă. Puteți, vă rog, să veniți să vă uitați la grădină? Nu ați văzut-o pe fată?

– Nu. Dar am auzit-o...

Inima lui Rachel îngheță.

– Am auzit-o alergând încoace, către zid, și cred că a sărit peste el, către casa de alături. Când am ajuns să mă uit pe fereastră, dispăruse deja.

– Uitați-vă la urme, spuse polițista.

Urmă un moment de ușurare, când vocile se îndepărtară, dar Rachel își aminti cum căzuse în stratul de flori când sărise gardul. Călcase pe pământul umed; era posibil să fi adus pe tălpi noroi, pe care să-l fi întins pe iarbă sau pe pietrișul aleii. Rămase nemișcată, ca moartă, și închise ochii.

Griessel deschise furios ușa studioului de înregistrări de la AfriSound. John Afrika îi ceruse să se grăbească; îl așteptau cu toții. Încăperea era în beznă, pentru că nu avea ferestre. Fâșia de lumină care intră pe ușă o scoase la iveală pe Melinda; aceasta stătea în picioare, cu ochii mari și îngroziți, cu brațele încrucișate la piept. Bambi în pericol. Îi spuse:

– S-a oprit curentul.

Ea lăsă brațele să-i cadă. Crezuse oare că încăperea întunecată e un truc?

Se apropie de ea și-i spuse, cu toată răbdarea de care era în stare:

– Doamnă, trebuie să stați de vorbă cu inspectorul Dekker. Cu sau fără avocatul dumneavoastră. Acestea vă sunt opțiunile. Puteți cere să fie prezentă o femeie ofițer.

Ea se gândi o clipă. Apoi spuse:

– M-a înțeles greșit. Am vrut să spun numai că mi-ar fi mai ușor să vorbesc cu o femeie despre asta. Vreau să mă asigur că e confidențial.

Îi explică faptul că, dacă ea sau Josh ar fi fost puși sub acuzare, nimic nu mai putea fi confidențial.

– Dar n-am făcut nimic.

– Atunci totul va rămâne confidențial.

Așa că ea fu de acord, și Natasha aduse o lampă cu gaz. Griessel și Dekker o urmăriră pe Natasha îndepărtându-se.

Apoi Benny își luă colegul de braț și-l duse în biroul gol al lui Adam Barnard.

– John Afrika spune că trebuie s-o aduc pe Mbali Kaleni să te ajute.

Dekker explodă. Perfect drept, cu ochi nebuni, închizând și deschizând gura, lovea cu pumnul în ușa lui Adam Barnard.

– Fransman! Rămâne tot cazul *tău*!

Dekker se opri, holbat, cu brațele încă ridicate în aer.

– Am un fiu la Matric, spuse Griessel. Îmi spune mereu: „Tată, tre’ să te calmezi“, și cred că și tu tot asta trebuie să faci acum, Fransman. Te enervezi din orice. Nu-ți e de nici un ajutor.

– N-ai cum să înțelegi. Ești alb.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că nu ești de culoare, spuse Dekker. Săptămâna trecută, cu comisarul, ai văzut? Câți metiși erau acolo?

– Tu erai singurul.

– Da, numai eu. Pentru că îi promovează pe negri. De-asta o trimit pe Kaleni. Eu sunt o simplă statistică, Benny, sunt aici ca să îndeplinească ei cota. Te-ai uitat la comisar joi? N-avea ochi decât pentru nenorociții de xhosa, pe mine nici nu m-a văzut. Opt la sută colorați. Exact atâția dintre noi vor să aibă. Știi câți metiși a distrus asta? Mii, îți spun eu. Nu ești destul de negru, îmi pare rău, frate, dă-i drumul mai departe, caută-ți de lucru la Coin Security. Dar nu și eu, Benny. Asta e viața mea cea *fokken*.

Griessel spuse:

– Te înțeleg, Fransman, dar...

– Așa crezi? Știi cum e să fii marginalizat toată viața? Pe atunci nu eram destul de albi, acum nu suntem destul de negri; nu se termină nici odată, suntem prinși la mijlocul paletei de culori. Și acum doamna asta creștină și albă spune nu, nu vorbește cu un bărbat, dar eu pot s-o citesc cum pot să-i citesc pe toți albi.

– Poți să mă citești și pe *mine*, Fransman? începu Griessel să se enerveze la rândul său. Se spune că ești ambițios. Ascultă-mă, mi-am distrus cariera pentru că am lăsat porcăriile astea să mă afecteze. De-asta sunt azi aici. Pentru că nu mai aveam opțiuni. Vrei opțiuni, Fransman? Sau vrei să fii tot inspector la 44 de ani, cu o fișă a postului care spune „mentor“ pentru că habar n-au ce să facă cu tine? Vrei să fii cel mai bun polițist care poți fi? Atunci ia cazul ăsta și rezolvă-l, și să nu-ți pese cum vorbesc unii și alții cu tine, și pe cine trimite John Afrika să te ajute. În orice caz, astea nu se vor schimba. Sunt polițist de mai bine de 25 de ani și-ți spun: întotdeauna or să te trateze ca pe-un câine, fie că ești negru, alb sau metis. În afară de cazul în care te sună noaptea și-ți spun „E cine-

va la fereastra mea“ – și atunci ești un erou. Dar a doua zi, când soarele e iar sus pe cer, devii din nou un nimic. Întrebarea e: poți să suporti asta? Dacă nu poți, caută-ți alt serviciu. Sau obișnuiește-te, Fransman, pentru că nu se va termina niciodată.

Dekker se ridică, respirând greu. Griessel se îndepărtă de el, gândind intens, concentrându-se în altă direcție.

– Nu cred că a fost Josh Geyser. Dacă cumva minte, merită un Oscar. Melinda e singurul lui alibi. Las-o să vorbească, fă-o să-ți dea cât mai multe detalii despre ce s-a întâmplat ieri, apoi sună-mă ca să le putem compara poveștile. Trebuie să mă duc să-l văd pe comisar.

Dekker nu-l privi. Griessel porni de-a lungul coridorului.

– Benny, spuse Dekker când Griessel ajunsese aproape în recepție. Mulțumesc, continuă Dekker, cu sinceritate reticentă.

Griessel îi făcu semn cu mâna și plecă.

Cobori scările și traversă în fugă peluza către locul unde parcase mașina. Pe parbriz avea o amendă de parcare. Frustrarea urcă în el, depășind zidul de autocontrol. Nu avea nevoie și de alte hărțuiri birocratice. Poliția Metropolitană avea timp să scrie amenzi, dar nu cumva să le ceri să te ajute cu ceva. Lăsa amenda exact acolo unde era, urcă în mașină, porni motorul și ieși în marșarier.

Avea de gând să-i ceară comisarului o fișă a postului limpede. Benny Griessel, Mare Mentor, pur și simplu nu-i convenea. Joia dinainte îl întrebaser pe John Afrika ce anume avea de făcut. Răspunsul:

– Benny, ești plasa mea de siguranță. Ține ochii deschiși, verifică felul în care se gestionează scena crimei, nu-i lăsa să treacă cu vederea vreun suspect. Îi școlim până ne iese tuturor pe urechi, dar, în clipa când ajung la scena crimei, nu știu dacă e trac sau pur și simplu neglijență. Uită-te peste umărul lor, Benny, dă-le câte un bobârnac delicat dacă e nevoie.

Bobârnac delicat? Fu nevoit să frâneze brusc din cauza ambuteiajului din fața sa, două benzi, câte zece mașini pe fiecare. Pana de curent însemna că nu mai mergea nici un semafor. Haos. Se lăsa pe spătarul scaunului. Dacă se enerva nu ajuta cu nimic. Dar ce putea face? De la un caz la altul. Asta era rețeta pentru dezastru. Brusc, simți nevoia să fumeze. Deschise torpedoul, găsi o jumătate de pachet de Chesterfield și aprinse una.

În dimineața aceea, Alexa Barnard îi oferise o țigară și el refuzase. Încerca să le reducă, pentru că sponsorul lui de la AA era medic. Atunci

ea îi spusese să-și caute un alt sponsor. O plăcea. N-ar fi trebuit să-i dea alcool.

Și atunci își aminti că voia să-și repare greșeala. Găsi telefonul și formă numărul cu degetul mare. Ca de obicei, sună timp îndelungat.

– Benny! spuse doctorul Barkhuizen, întotdeauna optimist. Perseverezi?

– Doc, ai auzit vreodată de celebra cântăreață Xandra Barnard?

– Se interesează foarte tare de o casă de-aici, spuse Barry în telefonul mobil.

Cobora încet pe Upper Orange, în camioneta lui veche – o Toyota roșie.

– Pe trotuar sunt vreo sută de polițiști în uniformă, și o femeie detectiv, grasă, în grădina casei cu un individ bătrân rău.

– Păi, află despre ce e vorba.

Barry se uită la casele de pe stradă. La dreapta, vreo sută de metri mai jos, pe partea cealaltă, casa în stil victorian era o posibilitate. O alee lungă, care ducea la un garaj pentru o singură mașină.

– Mda...

Îi văzu pe polițiști privindu-l.

– Poate. Dar în momentul ăsta sunt prea mulți ochi. Lasă-mă zece minute.

11:03 – 12:00

VI

Lampa cu gaz așezată pe bancă arunca o umbră absurdă a Melindei Geyser pe peretele opus. Femeia stătea cu fața aproape lipită de geam. Dekker era așezat într-un fotoliu de piele, aplecat înainte. Transpira. Fără aer condiționat, se făcuse cald.

– Îmi pare rău pentru neînțelegere, spuse ea, încrucișând brațele sub sâni.

Silueta ei nu era lipsită de atracție. Dar nu era ceea ce Dekker s-ar fi așteptat de la un artist gospel; hainele erau o idee prea strâmte. Îl făceau să se gândească la genul de femei care se arătau interesate de el în cel mai flagrant mod – pe la 40 de ani, a căror frumusețe începea să pălească, femei care voiau să profite la maximum de ultimii ani ai senzualității lor.

– Poate că am avut o reacție exagerată, spuse el, surprins de sinceritatea din propria-i voce.

– Adam nu-mi mai ceruse niciodată să vin singură. Ieri-dimineață mi-a telefonat și mi-a spus că *trebuie* să mă vadă. „Trebuie să te vad. Pe tine, singură.” Ca un director de școală care cheamă la ordine un elev indisciplinat.

Apoi se așeză pe canapeaua de piele din fața lui Dekker. Îl privi în ochi și spuse:

– Dacă în viața ta ai făcut lucruri care s-ar putea să te prindă din urmă, nu stai la discuții. Îți minți soțul iubit, și te duci la biroul lui Adam Barnard ca să-l întrebi ce se petrece.

Adam, de obicei jovial, era serios, spuse ea. Împinsese către ea, pe suprafața biroului, un DVD. Pe fața acestuia, cineva scrisese: *Melinda, 1978*. Știuse imediat despre ce e vorba.

Trase aer adânc în piept.

– Trebuie să știi câte ceva despre mine, domnule Dekker. Dacă în mod natural ești o persoană care se chinuie să se conformeze, la tinerețe ești numit rebel. Am fost o așa-numită rebelă. La școală eram neascultătoare. Voiam să fac totul după capul meu. Îmi doream toate lucrurile pe care o fetiță afrikaans cuminte nu trebuie să le facă. Mulți ani am agățat bărbați care prezentau un anume grad de risc. Era un lucru instinctiv, nu conștient. Uneori mă întreb dacă lucrurile ar fi fost altfel dacă aș fi avut numai *această* slăbiciune. Dar nu e singura. Am nevoie să fiu recunoscută. Nu e neapărat o căutare a celebrității, ci mai degrabă nevoia de atenție, cred. Această combinație mă face ceea ce sunt.

Nu era deloc proastă, își spuse el. Era o femeie care te putea păcăli cu ușurință.

– N-am fost niciodată grozav de frumoasă. Dacă folosesc ce am, pot atrage atenția, dar bărbaților nu li se taie răsuflarea văzându-mă. Am fost suficient de deșteaptă ca să învăț, dar nu există diplome în ceea ce voiam eu să fac. Tot ce-mi mai rămăsese era vocea. Și atunci drumul meu s-a întretăiat cu al lui Danny Vlok. Danny era *cool*, cu zece ani mai mare ca mine. Avea un magazin de muzică și o formație de patru persoane în Bloemfontein. Am văzut un anunț de-al lui, căuta vocalistă. M-am dus la o audiere. După aceea ne-am dus în apartamentul lui, am fumat iarbă și am făcut sex. Două luni mai târziu eram căsătoriți. Patru ani mai târziu eram divorțați.

Se opri și privi în jur.

– De obicei e niște apă aici.

– Îi cer Natashei, spuse el.

Când ieși din studio, îl văzu pe Josh pe coridor, agitat și îngrijorat.

– Ați terminat?

– Nu încă, domnule Geyser.

Bărbatul dădu din cap și se întoarse în sala de ședințe.

Rachel auzi vocile ceva mai departe, dar nu mai înțelese ce spuneau. Continuă atât de multă vreme, încât îi sporiră convingerea că nu existau urme care să ducă la ea. Inima începu să-i bată mai liniștit. Până când auzi sunetul unor pantofi de damă chiar lângă ea, la doi sau trei pași.

– Sper s-o găsiți, spuse vocea de bărbat.

– Nu poate fi prea departe. O să căutăm și în parc.

O auzi pe femeie îndepărtându-se. Câteva momente mai încolo ușa se închise, și știi că e în siguranță.

Melinda goli pe jumătate paharul de apă și rămase cu el în mână.

– Ne-am dus să cântăm la o nuntă la Lacul Athlone. Am rămas și după petrecere. Locul era pustiu. Am făcut un foc afară și am stat pe întineric, bând. Danny a spus că se duce la culcare, era obosit și beat. Eram căsătoriți de trei ani și lucrurile nu mergeau prea bine. Ceilalți trei bărbați și cu mine am rămas afară. Erau tineri, ca mine. Am continuat să bem. Prea mult. Basistul avea o cameră video și ne filma. La început a fost un amuzament nevinovat, apoi am început să spunem lucruri despre Danny. L-am imitat. Știam că, dacă ar fi văzut vreodată filmul, ar fi fost furios, dar tocmai riscul era distractiv. Chitaristul a spus că știe ce l-ar scoate pe Danny din minți complet, s-a apropiat și m-a sărutat pe gură. De acolo n-a mai fost cale lungă. Nu e nevoie să vă dau detalii. Filmul arată cum m-au dezbrăcat, cum doi dintre ei au făcut sex cu mine și cât de mult mi-a plăcut.

Rămase tăcută o vreme, cu privirea în pământ.

– N-am regretat niciodată. Până ieri. Până când mi-am dat seama că păcatele mele l-ar putea afecta pe Josh. L-ar fi durut atât de tare să afle toate astea.

Când ea tăcu, Dekker întrebă:

– Asta era pe DVD?

Ea încuviință din cap.

– Barnard voia să vă șantajeze.

– Nu. El era cel șantajat. A spus că a trebuit să plătească șazeci de mii pe el. Venise însoțit de o notă care spunea: *Privește-l singur. Dacă nu, cariera Melindei s-a terminat*. Telefonul a venit trei zile mai târziu, de la un bărbat care cerea cincizeci de mii ca să nu-l pună pe internet. L-am întrebat pe Adam de ce a plătit șazeci atunci. Mi-a spus că celelalte zece mii au fost ca să se asigure că e singura copie.

– Cum a reușit asta?

– A spus că nu e prima oară când trebuie să apere interesele unuia din artiștii săi. Avea oameni care-l ajutau cu asta, o agenție. Au urmărit transferul banilor până când au găsit omul.

– Era basistul?

– Nu. Danny Vlok.

- Fostul soț?
- Trebuie să recunosc că e un fel de justiție în chestia asta.
- Cum s-au asigurat că e singura copie?

- Nu știu. Când am plecat de aici am încercat să-l sun pe Danny. Cineva de la magazinul lui mi-a spus că e în spital. A fost atacat în apartamentul lui, duminică seară.

Dekker digeră informația. Povestea lua amploare. Și devenea complexă.

- Dar de ce v-a spus Barnard despre asta, dacă era rezolvată?

- Cred că Adam a întrezărit o ocazie. A pus DVD-ul în player. Aș fi putut ieși din birou. Dar am vrut să mai văd o dată. Am privit împreună. Când s-a terminat, m-a întrebat dacă mă poate săruta. Am spus da.

Văzu expresia lui Dekker și adăugă:

- Îi eram foarte recunoscătoare lui Adam. Era discret. Făcuse multe eforturi și cheltuieli. Când am văzut filmul acela din nou... pe mine însămi. Tânără... atât de excitată. Probabil că vă întrebați cum a putut o femeie credincioasă să facă așa ceva. Episcopul Tutu a spus: „Dumnezeu are o slăbiciune pentru păcătoși. Are standarde destul de coborâte.” El înțelege. Știe că păcatele ne aduc mai aproape de El, știe cât de slabi suntem. Nu vrea decât să mărturisim.

Dekker era mut. Rămaseră în tăcere, ascultând sâsăitul lămpii cu gaz.

- Vreți să știți de ce i-am spus lui Josh. Asta e ceea ce nu pot explica. Am ieșit de aici cu DVD-ul în poșetă. M-am dus și m-am așezat în mașină. Am luat o pensetă și am zgâriat DVD-ul până când am fost sigură că nu mai poate funcționa vreodată. L-am sunat pe Danny la magazin, apoi m-am dus acasă și am aruncat DVD-ul la gunoi. Când am intrat în casă, l-am găsit pe bunul, dragul de Josh, care mă iubește necondiționat. Josh trebuie să fi simțit tensiunea. Am fost pusă în fața diferenței dintre imaginea mea și realitate. Mi-am spus că are dreptul să știe adevărul, dar vorbele nu ieșeau. Josh nu și-ar reveni niciodată, dacă ar afla întregul adevăr.

Când Vusi Ndabeni parcă în față la Carlucci, elicopterul poliției era pe cer, sunetul elicei asurzitor. O zări pe Mbali Kaleni lângă o mașină de patrulă, cu un radiomicrofon în mână. Pe capota mașinii ținea deschis un atlas al orașului Cape Town.

Vusi traversă strada și o auzi spunând tare:

– Aici e punctul central, unde sunt eu. Trebuie să căutați de aici. Mai întâi uitați-vă la toate casele, apoi la parcuri. Parcul De Waal e puțin mai încolo.

– Roger.

Elicopterul viră spre nord, spre parcul De Waal. Kaleni se întinse pe geamul mașinii ca să pună microfonul la loc. Nu reuși să ajungă – era prea scundă și prea lată. Vusi deschise portiera și puse microfonul la loc.

– O s-o găsim, spuse Kaleni.

Autobuzul alb de la Criminalistică opri lângă ei. Grasul și Slabul se apropiară, cu gențile în mână.

– Ce v-a luat atâta? îi apostrofă Kaleni.

Griessel era la 200 de metri de colțul cu Riebeek Street când își dădu seama că trebuie să lase mașina acolo și să meargă pe jos până la Alfred Street. Ca să traverseze Buitengracht, cu haosul din trafic, i-ar fi luat cel puțin 40 de minute. Găsi un loc de parcare, încuie mașina și plecă în pas alergător prin traficul încrămășat. În drum, își scoase telefonul din buzunar.

– Vusi, sunt pe drum să-l văd pe comisar; vreau să știu ce se mai întâmplă. Unde ești?

– La Carlucci's. Benny, elicopterul o caută și acum avem nouă mașini de patrulă, încă una e pe drum, dar cu blocajul din trafic...

– Știu. Ai vorbit la Metro?

– N-am avut timp.

– Lasă pe mine. Te sun imediat ce termin cu comisarul.

– Benny, cei de la Crimă Organizată au fotografii cu oamenii lui Demidov. Vreau să i le arăt tipului de la restaurant.

– Dacă reușești, Vusi. Nu poate să strice.

Biroul lui John Afrika, la etajul 24 în Albert Street, era încins în lipsa aerului condiționat. Tocmai deschidea o fereastră, când auzi pașii grăbiți ai comisarului provincial apropiindu-se.

Afrika oftă. Alte necazuri. Așteptă să-i sosească șeful. De data aceasta, micuțul xhosa nu bătu la ușă; era prea grăbit și prea îngrijorat.

– Cică i-ar fi teamă de poliție, spuse el, abia intrat pe ușă.

– Domnule comisar? întrebă Afrika, pentru că nu avea idee despre ce vorbește.

– Consulul general zice că Rachel Anderson i-a spus tatălui ei că nu se poate duce la poliție. Tatăl spune că suna ca și când n-ar fi avut încredere în poliție.

– Fir-ar să fie, spuse John Afrika și se așază la birou.

– Exact la fel simt și eu, spuse comisarul provincial.

Buitengracht era un coșmar. Traficul era blocat pe toate cele cinci benzi. Griessel se strecură printre mașini, mulțumit că e pe jos. Îi sună telefonul. Probabil că era comisarul, care voia să știe unde se află. Dar era Dekker.

– Benny, asta e un serial de televiziune, spuse Dekker și îi povesti în linii mari ce-i spusese Melinda, până când Griessel ajunse la colțul Albert Street.

– Ce a spus despre unde au fost aseară? întrebă Griessel.

– La biserică până la 11. La Tabernacul, în Parklands. Apoi s-au dus acasă. Au stat acasă până azi-dimineață. Și nu au nici un pistol.

– Asta a spus și el...

Geyser ar fi putut minți despre arma de foc – avusese timp peste noapte să scape de ea.

– Fransman, spune-i lui Josh că vrei să-i percheziționezi casa...

– Am cerut o verificare la registrul național. Nu e nici o armă de foc...

– Nu, nu spun că trebuie s-o percheziționezi. Doar ca să le observi reacțiile...

– OK. Dar fostul soț, Benny, ar putea să fi fost el. Chestia asta e un circ. Sun la Bloemfontein, să văd dacă găsesc ei ceva. Le dau drumul lui Josh și Melindei...

– Poți să faci asta. Sau poți să-i lași să aștepte în sala de ședințe. Să transpire până când primești ceva de la Bloemfontein. Și vorbește cu prietena ta cea sexy de la recepție. Unde a fost Barnard aseară? Uită-te la jurnalul lui, percheziționează-i biroul, verifică-i e-mailul. Îmi pare rău, Fransman, iar am preluat comanda...

– Încerc să mă calmez, Benny. Încerc să mă calmez.

La telefon, Vusi îi spuse lui Vaughn Cupido:

– Stai să le iau adresele de e-mail.

Se duse la tânărul cu șorț:

– Aveți e-mail aici? Unitatea noastră de Crimă Organizată o să trimită fotografii ale unor indivizi și vreau să te uiți la ele.

– Adresa e info „arond“ Carlucci punct co-za. Dar nu avem curent electric. Computerul nu funcționează.

Umerii lui Vusi se pleoștiră, dar îi spuse lui Cupido:

– Trimite-le oricum, Vaughn, uite adresa...

Mbali Kaleni era alături de Vusi, și-l întrebă pe tânăr:

– Ești sigur de numărul de înregistrare al Land Rover-ului? Mi-au spus că nu există nici un Land Rover Discovery nu numărul CA patru, unu...

– Nu era un Discovery. I-am spus tipului că era un Defender. Și nou.

– Cu ce proști trebuie să lucrez, spuse Mbali clătinând din cap.

Sună în Caledon Square.

– Nu era un Land Rover Discovery, era un Defender. Trebuie să căutați din nou.

– Nu pot, spuse polițistul care răspunsese. E pană de curent.

Griessel găfâia și transpira când intră în biroul lui Afrika – din cauza căldurii, a celor patru etaje urcate pe scări fiindcă lifturile nu funcționau, și din cauza sentimentului crescând de urgență.

Comisarul provincial era așezat în fața lui Afrika. Micuțul xhosa se ridică, foarte serios, și întinse o mână:

– Felicitări, domnule căpitan Griessel.

Acest lucru îl luă prin surprindere. Încurcat, se uită la Afrika, care-i făcu cu ochiul și spuse:

– Felicitări, Benny.

– Ăăă... spuse Benny, ștergându-și transpirația de pe frunte. Ăăă...

Micuțul xhosa râse:

– Ai face bine să te așezi, căpitane. Am o bănuială că azi îți vei merita promovarea.

În grădina casei în stil victorian, lângă cele trei urme de pantofi de sport din pământul moale, Jimmy cel înalt și slab de la Criminalistică ținea deschisă punga cu ciment dentar, în vreme ce Arnold cel gras turna apă înăuntru.

– Dacă măcar n-ar fi așa de afurisit de dominatoare, spuse Jimmy, închizând punga și scuturând-o. Tot ce vreau să știu e ce mama naibii are de gând să facă cu amprentecele astea. Se știe deja că sunt urmele fetei.

– E gata. Frământă cimentul.

Jimmy frământă în mâini punga cu substanța verde.

– Pregătește rama.

Arnold luă o ramă lungă, o ajustă să se potrivească peste urma de pantof și o apăsă pe sol. Luă un borcan cu pudră de talc și presă ră peste urmă.

– Toarnă, spuse el.

Jimmy deschise punga și o ținu peste centrul ramei. Pasta se scurgea afară.

În interiorul casei în stil victorian, în spatele perdelelor de dantelă și la numai zece metri de locul unde lucrau Grasul și Slabul, bătrânul nu le putea auzi conversația. Dar îi vedea. La fel cum o văzuse și pe fată sărind gardul, Land Rover-ul trecând pe stradă la puțină vreme după aceea, și pe tineri căutând. Și pe polițiștii care alergaseră la vale pe Upper Orange, și pe detectiva neagră care se oprise, gânditoare, la gardul casei și apoi investigase stratul de flori.

Știa pe cine caută. Și știa unde se ascunde aceasta.

Căpitanul Benny Griessel. De necrezut! Se așeză, savurând strălucirea promovării.

În seara aceea va intra la Primi și-i va spune Annei: „Căpitanul Benny Griessel, încântat de cunoștință!“, iar ea se va uita la el surprinsă și va spune „Benny!“ și-l va săruta pe gură.

– Cum a primit Dekker veștile despre Mbali Kaleni? îi întrerupse Afrika reveria.

– I-am spus că e tot cazul lui, domnule comisar, spuse Griessel. A acceptat.

Afrika părea sceptic, dar se mulțumi să dea din cap.

– Ei i-ai spus?

Uitase. Complet.

– N-am avut încă ocazia.

– Știi ce înseamnă Mbali? întrebă comisarul provincial. Floare. Înseamnă floare în zulusă.

Afrika rânji.

– Vorbește cinci limbi străine și are un IQ de 137. Nu e rău pentru o floare.

– Într-o bună zi, va sta pe scaunul meu, spuse micuțul xhosa.

– Deja are impresia că stă pe el, spuse Afrika, și cei doi ofițeri râseră, prietenește.

Griessel zâmbi, pentru că nu era sigur dacă e potrivit ca un căpitan să rădă alături de ei.

Comisarul regional deveni brusc serios.

– Benny, s-a întâmplat ceva nou. Tatăl lui Rachel Anderson spune că fata nu se poate duce la poliție. Crede că nu poate avea încredere în noi.

– Nu poate avea încredere în noi? întrebă Griessel.

Cei doi ofițeri superiori încuviințară din cap, la unison.

– Stați puțin. Vusi are o teorie, cum că fata ar fi căraș pentru droguri, și la fel și cea decedată. S-ar potrivi cu multe lucruri – clubul, rușii, ruc-sacul care a fost tăiat, toată urmărirea. Nu e vorba că nu are încredere în poliție – e vorba că nu poate intra într-o secție de poliție ca să spună „Ajutați-mă, am adus droguri în valoare de jumătate de milion și apoi l-am tras pe sfoară pe Demidov.“

Afrika se încruntă.

– Nu putem să le spunem asta consulului general sau tatălui ei. Nu fără dovezi.

– I-am promis tatălui să-l sunăm, spuse comisarul provincial – iar când Benny nu arată nici un fel de entuziasm, adăugă „căpitane“ foarte apăsător.

– Imediat, spuse John Afrika. Ar îndepărta mare parte din tensiune.

– Îți aduc numărul, spuse comisarul provincial și se ridică în picioare. Exact atunci, curentul reveni cu un zvâcnet care cutremură clădirea.

– Nu aveți de gând să-l arestați? întrebă Willie Mouton neîncrezător, în timp ce lumina fluorescentă de deasupra cheliei sale începu să pâlpâie.

– Pentru moment, nu avem motive să-l arestăm, spuse Dekker, în picioare lângă ușă. Pot să vă pun câteva întrebări despre Adam Barnard?

– Sigur. Vă rog, luați loc, spuse Mouton fără prea multă sinceritate.

– Azi-dimineață, la reședința Barnard. Ați vorbit despre „felul de-a fi“ al lui Adam...

Văzu că Mouton privește spre Groenewald, cerându-i aprobarea.

– Ziarele au scris deja despre asta, Willie... spuse avocatul încet. Mouton își dresе glasul.

– Hărțuire sexuală, spuse el precaut. Nu cred că are ceva de-a face cu moartea lui.

– Lasă-i pe ei să decidă asta, Willie.

Mouton se aplecă în față, hotărât:

– Toată lumea știe că Adam avea o chestie cu femeile. Acum 15 ani mă ocupam cu promovarea și administrarea turneelor pentru trupe pop, și încă de atunci am auzit istorii: Adam o avea pe Xandra acasă, dar nu îi era de ajuns. A venit și mi-a cerut să mă alătur AfriSound, ca partener, să mă ocup de producție și promovare. Mi-a spus: „Willie, ca să știi – îmi plac femeile.“ Nu îi era rușine de asta. Sigur că încerca mereu. Dar nicio dată nu i-a spus unei femei că îi oferă un contract dacă se culcă cu el. Niciodată.

– Și cum e cu hărțuirea? spuse Dekker.

– Acum un an, Nerina Stahl a primit o ofertă uriașă de la Centre Stage, și brusc toate ziarele s-au umplut de cum o hărțuise Adam...

– Nu sunt sigur că înțeleg.

– Nerina Stahl... starul. Adam a lansat-o. A cântat într-un spectacol-tribut pentru Abba, unul din spectacolele alea care apar și dispar. Adam s-a dus și el într-o seară. Fată drăguță, voce plăcută. Adam a scos-o la masă și i-a spus că ar putea avea o carieră solo. A semnat contractul cu el chiar în ziua aceea. Adam a tradus niște cântece pop germane, am cheltuit niște bani pe un videoclip. Albumul a ajuns la vânzări de 25 de mii, și în doi ani era un star uriaș. Mai avea încă un an din contractul cu noi, când Centre Stage, competiția noastră, i-a oferit mai mult, iar ea s-a dus la ziare cu povestea despre hărțuirea sexuală, pentru că era singura cale de a scăpa de contract. Apoi s-au mai găsit și altele care să i se alăture.

– Și toate l-au acuzat pe Adam Barnard de hărțuire sexuală?

– A fost pentru publicitate. Pe prima pagină din *Rapport*. „Cântăreții iau atitudine împotriva hărțuirii sexuale“, sau așa ceva. I-am spus Neriinei că e liberă, și furtuna s-a încheiat.

– Când s-a vorbit despre asta ultima oară?

– A fost liniște în ultimele cinci sau șase luni, spuse Groenewald. Dar acum, că Adam e mort...

– Vă puteți imagina ce circ o să fie? Și nimeni nu-și va mai aminti că a salvat industria muzicală sud-africană.

– Cum așa? întrebă Dekker.

– A fost înainte de a veni noi, spuse Mouton, pe la începutul anilor '80. Adam lucra la una din firmele alea de avocatură gigantice, dar nu era fericit, și era nebun după muzică. Asculta tot, se ducea în cluburi, în

cârciumioare, și băga de seamă că existau toate talentele astea neșlefuite, dar marile companii de discuri nu erau interesate; nu voiau decât marile staruri. Apoi a descoperit-o pe Xandra. Și-a dat demisia și a înființat Afri-Sound, a semnat cu Xandra și alți câțiva. A pus mâna pe cele mai bune cântece și le-a făcut un marketing inteligent. Apoi a apărut *Voëlvy* – muzica de protest în limba afrikaans, știți, împotriva apartheidului. Ați auzit vreodată de Johannes Kerkorrel și Koos Kombuis?

– Da.

– Ei au făcut parte din asta. Atunci am început și eu, în turnee cu tipii ăștia. Nu aveam studio, nu aveam casă de discuri. Vindeam casete dintr-un microbuz. Făceam totul, de la condus microbuzul la montat scene, la instalat amplificatoare. Studenții s-au raliat incredibil. Atunci a venit Adam la mine. Noi am fost cei care au legitimizat *Voëlvy*. Le-am oferit o casă de discuri și i-am transformat în *mainstream*, cu management și marketing și promovare. Mișcarea a crescut și a crescut, și uitați-vă la muzica afrikaans acum. A explodat pur și simplu în ultimii cinci sau șase ani. Și ziarele nu sunt în stare să scrie decât despre hărțuire.

Dekker spuse:

– A spus Adam în ultima săptămână ceva despre un DVD pe care l-a primit prin poștă?

– De ce i-ar trimite cineva un DVD? Producția și promovarea sunt departamentul meu. Dacă ar fi primit ceva, mi l-ar fi dat mie.

– Își deschidea singur corespondența?

– Da. Natasha e asistenta noastră comună, dar nu ne deschide corespondența. Facem aproape totul electronic. Ce era pe DVD?

– Nu pot divulga detalii în momentul acesta. Cu cine pot vorbi despre plățile făcute de domnul Barnard în decursul ultimei săptămâni?

– Adam se ocupa de finanțe și administrație. Dar Wouter ar trebui să știe. E contabilul. Ușa de alături.

– Mulțumesc, spuse Dekker și se ridică. Va trebui de asemenea să percheziționez biroul domnului Barnard. A intrat cineva în biroul lui de aseară încoace?

– Întrebați-o pe Natasha, eu nu știu.

Griessel stătea în biroul directorului absent, studiind foaia de hârtie pe care i-o dăduse comisarul provincial. Pe ea scria *Bill Anderson*. Plus un număr de telefon cu prefix internațional.

Ezita să dea telefonul. Nu se pricepea la genul ăsta de lucruri. Se străduia prea mult să liniștească oamenii, și asta dădea speranțe false, iar el știa cum se simte omul acela. Dacă l-ar fi sunat Carla de la Londra și i-ar fi spus că niște oameni încearcă s-o omoare, și-ar fi pierdut mințile.

Griessel ridică receptorul. Intenționa să spună: „Aici căpitanul Benny Griessel.”

Măcar asta îl făcea să se simtă bine.

Vusi, Mbali și tânărul cu șorț stăteau în jurul computerului din biroul micuț de la Carlucci's. Priveau cum se descarcă e-mailul.

Sună telefonul lui Mbali.

– Da, răspunse ea, apoi ascultă vreme îndelungată. Stai așa.

Își luă poșeta de pe umăr și scoase din ea un carnet și un pix.

– Spune.

Notă ceva și închise telefonul.

– Vusi, mă duc la Parklands. Au găsit ceva despre numărul de înmatriculare.

– Pentru Land Rover?

– Un domn J.M. de Klerk a înregistrat un Land Rover în septembrie. Număr de înmatriculare CA patru-unu-șase, șapte-opt-opt-nouă. Născut în 1985. Un tip tânăr.

– Trebuie să aibă un tată bogat, spuse tânărul cu șorț, deschizând un mesaj. Așa o mașină costă trei sute de mii.

Griessel auzi telefonul sunând pe un alt continent. Se întrebă ce oră era în West Lafayette, Indiana.

– Anderson, spuse o voce la celălalt capăt.

– Domnule Anderson, numele meu e Benny Griessel. Sunt căpitan în Serviciile de Poliție Sud-Africane și mă ocup de căutarea fiicei dumneavoastră. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat, dar vă pot spune că facem absolut tot ce se poate pentru a o găsi și proteja.

– Vă mulțumesc, domnule căpitan, că v-ați făcut timp să mă sunați. Aveți vreo veste?

Vocea era politicoasă și americană.

– Avem un elicopter al poliției care cercetează zona unde a fost văzută ultima oară, și avem zece mașini de patrulă care o caută pe străzi, și vor mai veni și altele. Dar până acum nu am localizat-o.

Urmă o tăcere pe linie.

– Domnule căpitan, îmi vine foarte greu să vă pun această întrebare. Când am vorbit cu Rachel, mi-a spus că nu poate merge la poliție. Sunt foarte îngrijorat. Știți cumva de ce a spus asta?

– Domnule Anderson, ne-am tot gândit la asta... ar putea însemna diverse lucruri, iar eu investighez toate posibilitățile.

Nu părea suficient.

– Vreau să vă spun că am o fiică de aceeași vârstă cu Rachel. Pentru moment, fiica mea e la Londra. Știu ce simțiți, domnule Anderson. Știu cât de greu trebuie să vă fie. Copiii noștri sunt tot ce avem.

– Da, domnule căpitan. De aceea sunt atât de îngrijorat. Spuneți-mi – pot avea încredere în dumneavoastră?

– Da, domnule Anderson. Puteți avea încredere în mine.

– Atunci așa o să fac. O să vă încredințez viața fiicei mele.

Nu spune asta, gândi Griessel. Mai întâi trebuia s-o găsească.

– O să fac tot ce-mi stă în puteri. O să vă dau numărul meu de mobil. Mă puteți suna oricând. Dacă Rachel vă sună din nou, vă rog să-i dați numărul meu și să-i spuneți că mă duc la ea, eu singur, dacă se teme. Și vă sun dacă am vreo veste.

– Ne gândeam... Vrem să venim acolo...

– Lăsați-mă s-o găsesc, domnule Anderson. Lăsați-mă mai întâi s-o găsesc.

– O s-o găsiți, domnule căpitan?

În vocea lui se simțea o notă de disperare.

– N-o să am odihnă până n-o găsesc.

Bill Anderson puse telefonul jos cu grijă și se prăbuși în fotoliu. Soția lui era în picioare lângă el, cu mâna pe umărul lui.

– Nu e rușine să plângi, spuse ea.

Bărbatul lăsă capul în piept. Umerii i se scuturau.

– L-am auzit, spuse Jess Anderson. O s-o găsească. Am auzit asta în vocea lui.

Griessel stătea cu coatele pe birou și bărbia în palmă. N-ar fi trebuit s-o spună. Nu voise să facă promisiuni. Dar tatăl lui Rachel Anderson îl implorase. Și spusese că nu va avea odihnă până n-o găsește.

De unde dracu' să înceapă? Elicopterul și patrulele nu aveau s-o gă-

sească. Se ascundea, îi era frică de poliție. Iar el nu știa din ce motiv. Soluția era să afle cine o vâna. Planul lui Vusi îi plăcea din ce în ce mai tare. Trebuia să afle cum progresa.

Întinse mâna după mobil, care sună chiar atunci.

– Griessel.

– Aici inspector Kaleni.

Accentul ei zulus era puternic, dar fiecare cuvânt în afrikaans era atent pronunțat.

– Am găsit un Land Rover Defender care corespunde numărului de înmatriculare; e al unui bărbat din Parklands, un domn J.M. de Klerk. Am pornit într-acolo.

– Foarte bine lucrat, dar comisarul a cerut să ajuți într-un alt caz. Investigația lui Fransman Dekker.

– Fransman Dekker?

Griessel ignoră disprețul din vocea ei.

– Sună-l, te rog.

– Nu-mi place, spuse Floarea, dar o să-l sun.

– Pe 11 ianuarie am transferat electronic suma de cincizeci de mii de rand într-un cont ABSA, la instrucțiunile lui Adam, spuse contabilul de la AfriSound, Wouter Steenkamp.

Un bărbat scund, puțin peste 30 de ani, era ascuns în spatele unui monitor de computer.

– Către cine s-a făcut plata? întrebă Dekker.

– Conform notei lui Adam, posesorul contului era „Bluegrass“. Codul bancar era din Bloemfontein, în centru. Tranzacția a fost reușită.

– A spus domnul Barnard pentru ce era plata?

– În e-mail mi-a cerut să o înregistrez la „diverse“.

– A mai fost și o plată de zece mii?

Steenkamp cercetă ecranul.

– Nu în înregistrările mele.

Dekker se aplecă înainte.

– După informațiile mele, Adam Barnard a folosit o agenție pentru a determina cine se află în spatele contului „Bluegrass“. Contra unei sume de zece mii de rand.

– Aaa... spuse Steenkamp, întinzând mâna după un document. Exact zece mii. Jack Fischer și Asociații.

Dekker cunoștea compania – foști ofițeri de poliție cu grade mari, albi cu toții, care se pensionaseră pe bani buni și-și înființaseră propria companie privată de investigații. Documentul pe care i-l întinse contabilul era o factură. Sub *Produx* și *Cost* era scris *Cercetări administrative, R4.500. Interviu personal, R5.500.*

- Îl folosiți des pe Jack Fischer?
- Când și când.
- Știți că sunt investigatori privați?
- Industria muzicală nu e numai trandafiri și clar de lună... Dar de obicei Adam se ocupa de genul ăsta de cazuri.
- Trebuie să păstrez factura asta.
- Pot să fac mai întâi o copie?
- Te rog.

Griessel parcurse din nou în fugă Buitengracht. Blocajul din trafic dispăruse ca și când n-ar fi existat niciodată. Mîntea lui era la Rachel. Încotro se ducea? Singura posibilitate era Cat & Moose; acolo era bagajul ei, acolo era prietenul ei Oliver Sands. Unde altundeva se putea duce?

Sună în Caledon Square și ceru operatorului radio să trimită o unitate în Long Street.

- Dar să nu parcheze în fața pensiunii Cat & Moose. Spune-le să aștepte înăuntru. Dacă vine Rachel, nu trebuie să-i vadă.

Asta era tot ce putea face. Vusi îl anunțase că martorul ocular de la Carlucci's se uitase la pozele oamenilor lui Demidov și spusese că nu e nici unul din ei. Dar poate că cei de la Crimă Organizată nu trimiseseră toate pozele. Sau pozele erau vechi. Sau poate că nu aveau poze ale tuturor oamenilor lui Demidov.

Fie el, fie Vusi trebuia să se întoarcă la Van Hunks. Dar mai întâi voia să vadă ce s-a obținut de la casa din Table View. Trebuia să imprime căutărilor o direcție. Intenționa să folosească Caledon Square drept bază de operațiuni; era în centru și acolo era și legătura radio cu mașinile de patrulă.

Alergă ultimii 200 de metri până la mașină, simțind căldura care înăbușea orașul ca o pătură.

- Nu știu pentru ce e asta, spuse Willie Mouton, împingând înapoi spre Dekker factura de la Jack Fischer. Nu cred că-ți vor spune. E un subiect sensibil. Privilegiul confidențialității.

- Ce anume?
- Nu, Willie, spuse Groenewald, avocatul.
- Sigur că e. Fischer garantează confidențialitatea. De-asta îi folosim.
- Privilegiul confidențialității se aplică numai doctorilor, psihologilor și avocaților, Willie. Dacă poliția are mandat, poate obține informația.
- Există cineva anume cu care aveți de-a face la Jack Fischer? întrebă Dekker.
- Lucrăm cu Jack însuși. Dar ești pe drumul greșit, îți spun eu.

Rachel Anderson nu mai auzea elicopterul. La început, liniștea fusese înspăimântătoare, dar încet-încet devenise liniștitoare. Scăpase de ei.

Se hotărî. Avea să rămână acolo până seara. Se uită la ceas. Încă opt ore până apunea soarele. Trebuia să-și găsească o poziție confortabilă, dacă avea de stat acolo așa mult. Trebuia să-și dea jos din spinare rucsacul. Îl putea folosi drept pernă.

Desfăcu cataramele, trase bretelele de pe umeri și lăsă jos rucsacul. Se întoarse încet pe spate și-și puse capul pe sac.

Pământul de sub ea nu era prea confortabil. Umbra deasă avea s-o apere de deshidratare. Trebuia să găsească un telefon. Trebuia să-i spună tatălui ei unde este.

Trase aer adânc în piept și privi prin acoperișul des de frunze către peticele de cer vizibile. Ochii i se închiseră. Apoi auzi ușa casei deschizându-se.

Barry veni cu camioneta sa Toyota dinspre oraș. Upper Orange era liniștită acum, că ofițerii și mașinile de poliție plecaseră. Se întrebă dacă n-ar merita să stea cu ochii pe casa în stil victorian.

Se uită după alea pe care o observase mai devreme, intră pe ea și avansă până la ușa garajului. Luă binoclul și îl puse lângă el, pe scaunul uzat, și își dădu seama că de acolo nu putea vedea casa. Zidul din stânga era prea înalt.

Urcă în bena camionetei și se rezemă cu spatele de cabină, cu binoclul la ochi. Nu era la mai mult de o sută de metri de casa în stil victorian. Mătură cu privirea întreaga casă. Era ca pustie. Se uită în grădină. Înapoi la casă. Pierdere de vreme.

Apoi se deschise ușa de la intrare. Apăru un bătrân. Barry se concentra asupra lui și așteptă.

Josh și Melinda Geyser erau așezați unul lângă celălalt la masa mare și ovală din sala de ședință, când Dekker deschise ușa. Se uitară la el cu speranță.

– Inspectorul Griessel și cu mine credem că nu sunteți suspecti în acest caz, pentru moment...

– N-am făcut-o noi, spuse Josh apăsător.

– Atunci dați-ne permisiunea de a vă percheziționa casa, pentru a ne asigura că nu există în ea nimic care v-ar putea lega de moartea lui Barnard.

– Cum ar fi?

– O armă de foc. Puteți refuza, și atunci am obține un mandat de percheziție. Dar dacă ne dați permisiunea...

Josh se uită la Melinda. Ea dădu din cap că da.

– Dați-i drumul. Nu e nimic acolo.

Dekker se uită cu atenție la ea. Nu văzu decât hotărâre în privirea ei.

– Așteptați aici, vă rog. Mă întorc cât pot de repede.

Când Mbali Kaleni intră pe ușile duble de la parterul AfriSound, în fața recepționerei negre stăteau patru albi, conversând animat.

– Scuzați-mă, spuse Mbali, ridicând legitimația. Poliția.

Toți patru se întoarseră către ea. Unul avea un aparat de fotografiat la gât.

– Sunteți aici pentru cazul Barnard? o întrebă o femeie tânără, cu păr blond și foarte scurt.

– Sunteți de la vreun ziar?

– *Die Burger*, spuse femeia. E adevărat că Josh și Melinda Geyser sunt reținuți pentru întrebări înăuntru?

– Nu discut cu mass-media, spuse Mbali și se îndreptă către recepționeră.

Rachel stătea nemișcată. Pași, aproape neauziți: unul, doi, trei. Apoi tăcere.

– Polițista mi-a spus că ești americană, spuse aceeași voce pe care o auzise mai devreme.

Se crispă când își dădu seama că vorbea cu ea.

– Te-am văzut sărind gardul. Am văzut cât erai de speriată. Și apoi, bărbații din Land Rover...

În voce se simțea compasiunea, dar pe față o paraliza teama că bărbatul știe că e acolo.

– Polițista mi-a spus că bărbații aceia te vânează. Trebuie să fii foarte speriată. Probabil că nu știi în cine să mai ai încredere. O să las ușa descuiată. Sunt singur. Soția mea a murit anul trecut. Înăuntru găsești mâncare și apă, și ai cuvântul meu că nimeni nu va ști că ai fost aici.

O cuprinse emoția. Recunoștință, autocompătimire, impulsul de a sări în sus. Nu! Îl auzi târșindu-și picioarele.

– Mă găsești înăuntru.

Liniște un moment sau două, apoi îi auzi pașii îndepărtându-se. Ușa se deschise și se închise. Apoi se auzi un muget de tun și întregul ei trup se contractă, alarmat.

12:00 – 12:56

VII

Dekker se opri o clipă pe coridorul de la AfriSound, adâncit în gânduri. Trebuia să sune la Bloemfontein ca să afle ce au pentru el, trebuia să se ducă la Jack Fischer și Asociații, trebuia să percheziționeze biroul lui Barnard, trebuia să vorbească cu Natasha despre programul lui Barnard din ziua precedentă. Nu știa ce să facă mai întâi, și nu era prea dornic să aibă de-a face nici cu Jack Fischer, nici cu Natasha Abader. Agenția de detectivi era plină de foști polițiști albi, prea dornici să discute cu presa dacă puteau pune SAPS într-o lumină proastă. Natasha era o tentație de care nu avea nevoie. Povestea lui Adam Barnard, afemeiat, era ca și când cineva i-ar fi pus în față o oglindă.

Nu voia să fie așa; avea o soție bună, frumoasă și inteligentă, care avea încredere în el.

Tunul de pe Signal Hill trase salva de la ora prânzului, întrerupându-i gândurile. Ridică privirea și o văzu pe Mbali Kaleni apropiindu-se de el din recepție.

– Rahat, șopti pentru sine.

Benny Griessel auzi tunul când trecea pragul secției de poliție din Caledon Square. Să fi fost oare numai ora 12? Îl văzu pe fotograful poliției apropiindu-se, cu un teanc de poze în mână.

– Îl cauți pe Vusi? Ai întârziat.

– Cum pot să fac copii fără electricitate?

Fotograful îi întinse furios pozele.

Griessel se uită la cea de deasupra. Erin Russel și Rachel Anderson, râzând, în viață. Lumină și întuneric, blondă și brunetă. Erin avea fața

unei nimfe, un nas micuț și frumos, ochi mari și verzi. Rachel era pasională, de o frumusețe mai complexă, coada împletită aruncată peste umăr, gura mare, linia mandibulei exprimând hotărâre. Amândouă încă niște copii, cu ochii strălucind de încântare.

Cărauși de droguri? Știa că orice era posibil, doar văzuse de atâtea ori. Lăcomie, imprudență, prostie. Dar despre cele două, inima lui spunea nu.

Rachel era sfâșiată între teama de a se încrede în cineva și decența din vocea bărbatului. Faptul că știa o ușă deschisă, la numai câțiva pași depărtare, oferindu-i un liman, o copleşe.

Se ridică încet și se târî până la marginea cortinei de frunze. Putea vedea o bucățică de potecă pavată, o treaptă, o verandă joasă și ușa de lemn, cu vopseaua pălită de vreme.

Ezită, apoi se ridică, întinzându-și picioarele amortite. Traversă grăbită poteca și deschise ușa.

Barry nu se uita prin binoclu. Era prea greu ca să-l țină tot timpul la ochi fără a-l sprijini pe ceva. Se uita pe stradă către Carlucci's. Cu coada ochiului văzu o mișcare la mai bine de o sută de metri, aproape de casă. Întoarse capul și zări pentru o clipă silueta; albastrul tricoului era nuanța pe care o căuta. Ridică binoclul la ochi. Nimic.

Începuse să-și imagineze lucruri? Nu, văzuse. Clipi, concentrându-se. O siluetă mică, bleu... De unde apăruse? Pentru prima oară își dădu seama de potențialul tufelor de bougainvillea, perdeaua sălbatică de verdeață. Le studie, și treptat își dădu seama de posibilitate.

Băgă mâna după telefon în buzunarul jeansilor.

Casa era tăcută și răcoroasă. Rachel se opri în hol, ascultându-și propria răsuflare. Un pas înainte. Podeaua scârțâi și ea se opri. La stânga se deschidea o încăpere mare, printre doi stâlpi: o masă cu un laptop aproape pierdut printre teancuri de cărți și hârtii. Rafturi înțesate cu cărți, trei ferestre mari, una dintre ele dând spre stradă. Un covor persan, vechi și uzat.

– Sunt în bucătărie.

Porni în direcția vocii. Prin toc al unei uși se vedea bucătăria. Bărbatul stătea cu spatele la ea. Arăta ca un călugăr bătrân, cu păr alb și rar în jurul unei chelii ce strălucea sub lumina fluorescentă.

Se întoarse încet de la treaba pe care o făcea la masă.

– Fac o omletă. Vrei și tu?

Era mai bătrân decât i se păruse la început, ușor aplecat de spate și cu o față blândă. Își șterse mâinile pe un prosop de bucătărie și îi întinse dreapta.

– Numele meu e Piet van der Lingen.

– Încântată de cunoștință, spuse ea automat, strângându-i mâna.

– Omletă? Poate și niște pâine prăjită?

– Ar fi minunat.

– Poți să-ți agăți rucsacul în cuier, la ușă, spuse el arătând spre hol.

Fata rămase nemișcată, acceptând cu greu senzația de ușurare.

– Iar baia e încolo, pe hol.

– Am văzut-o, spuse Barry la telefon, cu mai multă siguranță decât simțea. A intrat într-o casă la numai un cvartal de restaurant.

– Isuse. Când?

– Acum câteva minute. Doar am zărit-o, dar ea era. Fără îndoială.

Mbali și Dekker erau așezați în studioul de înregistrări. Dekker vorbea, povestindu-i detaliile cazului Barnard. Mbali știa că nici unul din colegii ei bărbați nu o plăcea, și știa și de ce. Bărbații se simțeau amenințați de talentul ei și intimidăți de integritatea ei. Nu bea, nu fuma și nu înjura. Dar nici nu-și înfrâna limba. Spunea ceea ce gândea despre sexismul și rasismul lor neîncetat. Le spunea verde-n față că este deplasat. Dar Dekker avea un motiv în plus s-o urască. Îl surprinsese cu telefonul la ureche, șoptind vorbe dulci unei Tamaryn, când numele soției lui era Crystal. Îi spusese: „Bărbații trebuie să le fie credincioși soțiilor lor.” De atunci văzuse numai ură în ochii lui. Pentru că ea știa, și-l disprețuia pentru ceea ce știa.

Dar aveau de lucru acolo. Așa că ascultă atentă. Îi răspunse numai în engleză, cu toate că el vorbea în afrikaans. Pentru că știa că și asta îl energizează.

Rachel închise ușa băii, simțind nevoia presantă de a urina. Ușurarea fu imensă. Când termină, se spală pe mâini de sânge și noroi, și-și dădu cu apă pe față. Abia atunci se uită în oglindă. Ridică mâinile și-și trase părul la spate, eliberându-și fața.

Arăta îngrozitor. Avea ochii injectați și riduri de oboseală în jurul gurii. Avea o tăietură pe bărbie, înconjurată de o vânătaie, și o altă zgârie-tură pe frunte. Era murdară pe gât și pe tricoul bleu.

Dar ești în viață. Era plină de recunoștință. Apoi o cuprinse vinovăția, pentru că Erin era moartă. Emoția o copleși ca un val. Îi distruse scutul de protecție și o făcu să re trăiască totul pentru prima oară: ele două fugind îngrozite, Erin sărind peste gardul bisericii. O eroare fatală.

„Nu!“ țipase ea, și cu toate acestea o urmăse orbește. Erin se opri pe o cărare îngustă din cimitir. Rachel își dăduse seama că sunt prinse în capcană; continuase să alerge, căutând cu disperare o ieșire. Era deja în spatele clădirii, ieșise din raza vizuală, când își dăduse seama că nu mai aude pașii lui Erin. Unde era Erin? Însăpăimântată și reticentă, se întorse se la colțul bisericii.

Erin era la pământ și toți cinci erau în jurul ei, aplecați, îngenuncheați, urlând ca animalele. Văzuse sclipirea cuțitului. Țipătul disperat al lui Erin, curmat brusc. Sângele negru în întuneric.

Momentul acela era încremenit în sinapsele creierului ei, ireal, copleșitor. Fugise de frica morții.

Ușurare. Recunoștință. Era în viață. În fața oglinzii din baie, toate acestea deveniră prea mult pentru ea. Emoția era fizică, o greutate care urca din stomac, spasme uscate. Icnii o dată, se cutremură, apoi începu să plângă.

Vusi Ndabeni era așezat într-una din mașinile de patrulă, între doi polițiști. În spatele lor era un alt microbuz de poliție. Doriseră să pornească sirenele și girofarurile, dar el le spusese că nu. Voia să ajungă la J.M. de Klerk fără fanfară, să înconjoare în liniște casa și apoi să bată la ușă. Unul din polițiști spuse că știe unde e adresa, într-o zonă rezidențială nouă, unde albi și negri în ascensiune trăiau umăr la umăr într-o aparentă armonie.

La un semafor făcură dreapta și intrară pe Park Road. Vusi se uită la polițist.

– E acolo, drept înainte.

Case noi și curate, grădini în plină dezvoltare.

– Nu trebuie să parcam în fața casei, spuse Vusi. Nu vreau să-l speriem.

Case de oraș. Complexuri mari în spatele unor ziduri înalte.

– Toate sunt case? întrebă Vusi.

– Nu cred.

Dar numărul 24 era o casă. Se opriră la oarecare distanță și coborâră. Un zid mare și alb și o poartă din metal, electrică. Lângă poartă era un panou cu un difuzor, butoane, unele cu nume lângă ele. Vusi nu văzu nici un de Klerk. Butonul de sus avea eticheta *Administrator*. Apăsă pe el.

O voce feminină monotonă spuse:

– Ce doriți?

Șaisprezece etaje deasupra mulțimilor din Adderley Street, bărbatul stătea la fereastră, cu spatele spre apartamentul luxos. Se uita afară, la oraș. Avea părul și barba tunse scurt – nu părea să aibă încă 50 de ani. Era în formă și suplu, îmbrăcat într-o cămașă din denim și pantaloni kaki.

Avea o mână în buzunar; în cealaltă ținea un telefon mobil subțire. Formă un număr și îl auzi sunând o singură dată înainte ca Barry să răspundă.

– Domnule B.

– Preiau controlul, spuse bărbatul. Descrie-mi casa.

– Bine.

Ușurare. Barry se strădui, îi descrie casa cu un singur etaj, situarea pe colț și poziția ușii de la intrare.

– Casa are ieșire prin spate?

– Nu știu.

– Dacă are, ar trebui să dea în Belmont Avenue. O să-i trimit pe Eben și pe Robert să acopere zona. Presupun că ea nu știe că avem casa sub urmărire.

– Da, domnule.

– Așa să rămână. Am auzit că ai spus că e locuită de o singură persoană, un bătrân.

– Corect.

– Bine. Acum ascultă atent. Tu, Eben și Robert trebuie să fiți gata să interveniți în caz de urgență. Dacă primiți telefonul, intrați și o luați, indiferent de ce înseamnă asta. M-ai înțeles?

– Da, domnule.

– Dar asta ar fi numai premiul doi, și numai dacă fata cheamă poliția. Se poate întâmpla în orice moment, ceea ce înseamnă că va trebui să fiți

foarte rapizi. Indiferent ce-ar fi, să iei rucsacul. Și nu avem nevoie de martori.

– Nu am pistol.

– Barry, Barry, ce te-am învățat eu?

– Adaptează-te, improvizează și reușește.

– Exact. Dar s-ar putea să nu fie nevoie, pentru că ne străduim să obținem premiul întâi. O să dureze douăzeci, treizeci de minute să pregătim lucrurile. Între timp, tu ești omul meu de bază. Dacă sun, intră. Dacă pleacă, prinde-o. Ai înțeles?

– Da, domnule.

Când puse telefonul la loc în buzunar, văzu elicopterul poliției traversând Table Bay și venind direct spre el.

Îl ținui cu privirea până când trecu pe deasupra lui, zburând la joasă altitudine peste oraș.

Polițiștii în uniformă rămaseră afară. Vusi era înăuntru cu administrația complexului. Îi amintea de aluatul de pâine, palidă și fără formă.

– De Klerk e la A-6. Nu e chiriaș, e proprietar. Nu-l văd prea des.

Aranjase una din încăperile casei ca birou. Stătea la o masă mică, din melamină, în fața unor rafturi albe din melamină, pline cu dosare, dintre care unul era deschis pe birou. Vusi era în picioare, la ușă.

– Acum e aici?

– Nu știu.

O afirmație seacă a unui fapt neinteresant.

– Mi-l poți descrie?

– E tânăr. 26. Destul de înalt. Păr șaten.

– Unde lucrează?

Degetul arătător de mișcă pe pagina dosarului.

– Aici scrie doar „consultant“.

– Aveți o cheie a casei lui?

– Da.

– Vreți, vă rog, s-o deschideți pentru noi?

– Reglementările cer să am un mandat de percheziție la dosar.

Benny Griessel stătea în camera de transmisie radio din Caledon Square, cu o hartă a orașului. Îl asculta pe tânărul sergent vorbind cu fiecare vehicul de patrulare despre străzile pe cale le acoperea. Încerca să-și

formeze o imagine despre unde ar putea fi fata și se chinuia să absoarbă totul – prea multe permutări.

Îi sună telefonul. Se uită la ecran și răspunse:

– Vusi?

– Benny, avem nevoie de un mandat ca să intrăm în casă.

– Nu avem destule fapte pentru un mandat, Vusi.

– Așa ziceam și eu. OK. Te sun din nou...

Griessel lăsa telefonul și studie harta, mișcând vârful pixului către Company Gardens. Instinctul îi spunea că fata e acolo. Cunoștea Upper Orange. Era traseul lui de bicicletă. Dacă ar fi fost nevoit să fugă de-acolo, dorind să de îndrepte spre Long Street, în direcția aceea ar fi fugit.

– Vreau două echipe la Gardens, îi spuse sergentului. Dar mai întâi trebuie să vină să ia fotografii.

Piet van der Lingen auzi hohotele de plâns. Stătea în fața ușii de la baie. Nu voia s-o sperie.

– Rachel, spuse el încet.

Hohotele se opriră brusc.

– De unde-mi știți numele?

– Mi l-a spus polițista. Ești Rachel Anderson, din Lafayette, Indiana.

Urmă o lungă tăcere înainte ca ușa să se deschidă încet și să o vadă, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– De fapt, din West Lafayette, spuse ea.

Fransman Dekker îi spuse lui Mbali despre banii plătiți către Jack Fischer și Asociații.

În momentul acela își dădu seama cum putea rezolva o întreagă serie de probleme. Trebuia să fie atent cum ținea momeala. Mbali era cunoscută pentru capacitatea de a-și da seama de înscenări.

– Afacerea din Bloemfontein e cheia, spuse el, atent să-și mențină vocea neutră. Dar Fischer & Co. sunt deștepți. Crezi că te descurci?

Alesese cuvintele cu grijă. Ea scoase un sunet disprețuitor.

– Deștepți?

Se ridică în picioare.

– Sunt simpli bărbați, spuse ea, deja în drum spre ușă.

Dekker se simți ușurat, dar nu dădu nici un semn.

– Sunt vechi în meserie, spuse.

Ea deschise ușa.

– Lasă Bloemfontein pe seama mea.

După ce Vusi bătu în ușă, trimise polițiștii în uniformă să întrebe prin vecini dacă îl cunoaște cineva pe de Klerk. Rămase în urmă în curtea din spate, privind printr-o despicătură a perdelelor. Văzu o cameră deschisă, cu o bucătărie americană în spate. Se vedea o sofa și, în fața lui, colțul unui televizor cu ecran plat.

Administratoarea îi spusese că acestea erau locuințe de aproape un milion de rand bucata. Un Land Rover nou era mai mult de trei sute de mii. Televizor mare, nou. Cum își putea permite toate acestea un bărbat de 26 de ani?

Droguri, își spuse Vusi.

Îi văzu pe polițiști întorcându-se. Era evident că nu aveau nimic de raportat. Brusc, îl apucă graba să se întoarcă în oraș, la Van Hunks, pentru că acolo se afla cheia acestui puzzle.

Părea supraréalist, bărbatul acela în vârstă, îmbrăcat impecabil, care îi ținea scaunul să se așeze. Aroma delicioasă de bacon prăjit îi provocă o foame instantanee. Masa era frumos așezată pentru doi.

El se apropie de aragaz și o întrebă dacă vrea brânză și bacon în omletă.

– Da, mulțumesc, spuse ea.

Întotdeauna așternea masa pentru doi, îi spuse el, de când îi murise soția. Îl făcea să se simtă mai puțin singur. Era un mare privilegiu să aibă pe cineva la masă. Nu avea parte de companie prea des. Numai cărțile; ele erau tovarășii lui acum.

– Cărțile, spuse ea, pe jumătate întrebător, ca să facă conversație.

– Am fost istoric, spuse el. Acum sunt numai un bătrân care are prea mult timp la dispoziție, și un fiu medic în Canada, care îmi trimite e-mailuri în care-mi spune să mă mențin activ, pentru că mai am atât de mult de oferit.

Răsturnă omleta pe o farfurie albă ca zăpada și i-o aduse.

– Arată minunat.

Luă furculița și cuțitul, tăie oul pufos și duse o bucată la gură. Era incredibil de înfometată, iar aroma era dumnezeiască. Îi venea să se ridice și să-l îmbrățișeze.

Răsturnă o a doua omletă pe propria farfurie. O aduse la masă, se așează și luă o înghițitură.

– West Lafayette. Ești tare departe de casă, draga mea.

La etajul 16 din blocul de apartamente, bărbatul cu barbă stătea în picioare, cu mâinile la spate, silueta decupându-i-se pe fundalul panoramei orașului.

În fața lui erau șase tineri. Trei albi, trei negri. Se uitau la el, în expectativă.

– S-au făcut greșeli, spuse bărbatul în engleză, dar cu un accent pronunțat. Învățați din ele. Preiau conducerea acum. Timpul ne e dușman, așa că o să fiu scurt. Prietenul nostru de la Metro o să ne furnizeze un vehicul, un microbuz fără ferestre confiscat de poliție și necerut înapoi de nimeni de luni de zile. Duceți-vă să-l luați. Oerson așteaptă la poartă. Lăsați microbuzul la Victoria Junction Hotel.

Ridică de pe podea o valiză de metal și o puse pe masă, în fața sa.

– Patru APS-uri Stechin. După cum vedeți, vin cu amortizor. Armele acestea sunt cele mai bune pistoale automate de pe planetă. Amortizorul nu înseamnă că arma nu face nici un zgomot. Face un zgomot asemănător cu un pistol de calibru 0,22, destul ca să atragă atenția, lucru pe care nu-l dorim. Le folosiți numai în caz de urgență. E clar?

Toată lumea dădu din cap că da, cu ochii pe arme.

– Foarte bine. Uite cum o să procedăm.

Inspectorul Fransman Dekker se îndrepta către Natasha când fu interceptat de un alb.

– Sunteți de la poliție?

– Da, spuse Dekker.

Fața individului i se părea cunoscută.

– Sunt Ivàn Nell, spuse acesta cu o inflexiune a vocii care sugera că numele ar trebui să însemne ceva.

– N-ați fost în spectacolul ăla de televiziune? *Superstars*? Încântat de cunoștință. Trebuie să mă scuzați – suntem cam ocupați în dimineața asta, spuse Dekker și porni din nou.

– De-asta sunt aici. Din cauza lui Adam, spuse Nell. Cred că am fost ultima persoană care l-a văzut în viață.

– Aseară?

Cântărețul beneficia de întreaga lui atenție acum.

– Am fost la cină, la Bistro Bizerca, până la ora 10. Apoi m-am dus acasă.

– Și Barnard?

– Nu știu unde s-a dus Adam. Dar azi-dimineață am auzit la radio...

Nell se uită în jur la cei care se aflau prea aproape de ei.

– Cred că moartea lui are ceva de-a face cu conversația noastră de aseară. Putem merge undeva să vorbim?

Dekker se uită la Natasha, care aștepta răbdătoare la numai câțiva pași de ei.

– Dați-mi numai un moment.

Benny Griessel nu se pricepea să aștepte. Părăsi camera de control radio și ieși pe Buitenkant Street. Nu aveau cum s-o găsească. Avea paisprezece mașini de patrulă care cercetau orașul cvartal cu cvartal, zece patrulare pedestre, dintre care două căutau în Company Gardens. Elicopterul acoperise întregul oraș. Nici urmă de fată. Unde putea fi?

Se îndreptă spre mașină și scoase țigările. Rămase în picioare, cu pachetul în mână.

Îi scăpase ceva? Era un sentiment bine cunoscut. În ziua când avea loc o crimă, primea prea multă informație. Subconștientul avea nevoie de timp să o sorteze și să o înmagazineze. Scoase o țigară din pachet. Ceva îi scăpa.

Ofițerul de la Metro. Jeremy Oerson și căutarea rucsacului.

Porni în viteză de-a lungul trotuarului, punând țigara la loc în pachet. Intră în secția de poliție. Să fi fost acela singurul lucru care bătea la ușa subconștientului său?

În camera de control radio sună la numărul de la Metro și ceru cu Oerson.

– Jeremy nu e aici. Doriți numărul lui de mobil?

Bărbatul i-l recită și Griessel îl notă. Închise și formă numărul lui Oerson. Acesta răspunse imediat.

– Benny Griessel, SAPS. Am stat de vorbă azi-dimineață, în Long Street. Ai găsit ceva?

– Unde?

– În oraș. Rucsacul fetei. Trebuia să căutați...

– A. Da.

Totală lipsă de entuziasm.

– Nu, nu era nimic...

Griessel nu era impresionat de atitudinea lui.

– Poți să-mi spui exact unde ai căutat?

– Trebuie să verific. Cazul tău nu e singurul de care ne ocupăm.

Da, într-adevăr, aveau amenzi de parcare de scris, dar Griessel se limitează la subiectul în cauză:

– Ești absolut sigur că n-ai găsit nimic?

– Străzile sunt pline de chestii. La mine în birou e un sac plin de gunoaie, dar nu conține nici un pașaport sau poșetă sau altceva care ar putea aparține unei femei americane.

– Spune-mi unde ai biroul și trimit pe cineva să-l ia.

Natasha Abader descuie biroul lui Adam Barnard și spuse:

– Dacă vrei să-i verifici laptopul, trebuie să-ți dau parola.

Întră, iar Dekker o urmă. Pe pereți erau fotografii mari, înrămate, ale lui Barnard cu diversele staruri, unul după altul. Fiecare fotografie avea o semnătură și un mesaj, scris cu carioca neagră: *Mulțumesc, Adam!*

Se uită la biroul pe care fusese regulată Melinda Geyser. În afară de laptop nu mai era nimic. Imaginația i-o luă razna, Melinda întinsă pe spate, pe suprafața de lemn, goală-puşcă.

Dekker se uită vinovat la Natasha. Atenția ei era concentrată asupra laptopului, cu sprâncenele ridicate:

– Adam și-a lăsat laptopul pornit. De obicei nu făcea asta.

Se aplecă să introducă parola, și decolteul bluzei se căscă. Dekker nu-și putea lua ochii de la el. Sâniile ei erau mici, tari și perfecți.

Natasha se ridică brusc. Ochii îi părăsiră ecranul.

– Trebuie să mă uit la e-mailurile lui.

Ea dădu din cap și se aplecă să manevreze mouse-ul. De ce nu se așeza odată? Știa că se uită la ea?

– Poți folosi Alt și Tab ca să te miști între e-mail și calendar, spuse ea, apoi se îndepărtă ca să-l lase să se așeze în scaunul confortabil.

– Mulțumesc. Pot să-ți pun câteva întrebări?

Ea se duse la ușă și o închise. Îl privi în ochi.

– Știu ce vrei să întrebi. Vrei să știi dacă Adam și cu mine, știi tu...

– De ce aș vrea să întreb asta?

Ea ridică din umeri.

– O să discuți cu toată lumea.

Acum Dekker chiar voia să știe, dar dintr-un motiv diferit.

– Și așa e?

O voce în mintea lui urla: Fransman, ce faci? Dar știa ce face – se băga în necazuri, și nu se putea opri.

– Da.

Natasha lăsă ochii în jos.

– Aici?

Dekker făcu un semn către birou.

– Da.

– Sunt tot felul de povești despre el și femei. Le obliga?

– Nu.

Cu o atitudine care spunea că obiectează la întrebare.

– Știi cine l-a împușcat?

Dură ceva ca să apară răspunsul, șovăitor, mai degrabă o întrebare:

– Josh Geyser? Era suficient de furios. Și e ciudat. Gladiator devenit cântăreț de gospel. Nu ți se pare ciudat? Uită-te la el.

– Nu-l pot închide pentru cum arată. Cine altcineva mai era suficient de supărat pe Adam Barnard ca să-l împuște?

– Chiar nu știu.

Puse întrebarea care-l fascina:

– De ce erau femeile atât de nebune după el? Era trecut de 50 de ani...

– Nu e vorba de vârstă, e vorba de aură. Femeilor le place puterea banului. Iar el era poarta către stele. Le putea prezenta celebrităților. Dar mai e o putere absolut irezistibilă – puterea de a da putere.

– Acum m-ai pierdut cu totul.

– Premiul doi e să ai un bărbat puternic în viața ta. Premiul întâi e să ai tu însăși puterea, ca să nu ai nevoie de un bărbat. Era genul de putere pe care ți-o putea oferi Adam Barnard.

– Unei artiste? Îi putea oferi faimă și succes?

– Da.

– Dar tu nu ești cântăreață, spuse el.

Ea se îndreptă către ușă.

– Premiul doi nu e de lepădat.

– Trimite-l pe Nell înăuntru, te rog, strigă el după ea, dar nu era sigur că-l auzise.

Alexa Barnard deveni conștientă că cineva e lângă patul ei. Încercă să focalizeze, dar trebui să închidă ochii.

– Numele meu e Victor Barkhuizen, și sunt alcoolic, spuse o voce liniștită.

Ea deschise ochii. Era un tip în vârstă, cu ochi mari în spatele unor ochelari cu lentile groase.

– Benny Griessel mi-a cerut să mă interesez de tine. Detectivul. Sunt sponsorul lui la AA.

– Doctorul? întrebă ea, dar buzele îi erau amorțite și cuvintele nu se formau.

– Nu e nevoie să vorbești. O să stau aici cu tine o vreme, și o să-i las asistentei numărul meu de telefon. Vin din nou deseară.

Ea întoarse capul spre el și întinse încet mâna dreaptă. El o apucă și o ținu strâns.

– Mulțumesc, spuse ea și închise din nou ochii.

– Nici o problemă.

Apoi, prin ceață, i se năzări un gând.

– Detectivul... spune-i să vină. Trebuie să-i spun ceva. Despre Adam...

– O să-i spun.

Ea voi să adauge ceva, ceva ce-i scăpa, ca un pește argintiu care-i aluneca din mâini și scăpa în apa întunecată. Simți mâna lui Victor Barkhuizen și o strânse încet, ca să se asigure că e tot acolo.

– Aș vrea să-l sun pe tata. Plătesc, desigur, spuse Rachel în timp ce ducea farfuriile spre chiuvetă.

– Nu e nevoie, spuse el. Telefonul e pe masă, unde lucrez. Du-te, strâng eu vasele.

– Măcar pot să le spăl. Îmi place să spăl vasele.

– Atunci le spălăm împreună, spuse el, dând cu detergent pe farfurii și deschizând robinetul. Tu le speli, eu le usuc și le pun la loc. Locuiești încă cu părinții?

– O, da, am terminat liceul anul trecut. E anul meu liber, înainte de a începe facultatea.

– Și unde te duci să studiezi?

– La Purdue. Părinții mei lucrează acolo.

– Sunt profesori la facultate?

– Tata e la catedra de Literatură Engleză. Mama e la Aeronautică și Astronautică. E om de știință. O iubesc din tot sufletul, dar nu înțeleg nimic din ce face. Cred că semăn cu tata. Mi-e foarte dor de ei.

– Du-te și sună-ți tatăl.

– Mulțumesc. Ezită: Ați fost atât de bun... Ar fi nepoliticos dacă așa...?

– Nu cred că ești capabilă să fii nepoliticoasă, draga mea. Te rog, spune.

– Mor să fac o baie; nu cred că am fost vreodată atât de murdară.

Termin repede, promit...

– Sfinte Dumnezeule, desigur. Nu te grăbi.

Griessel îl găsi pe Vusi așteptând în fața intrării de la Van Hunks.

– Ușa e încuiată. Trebuie să ocolim prin spate.

– Am trimis să fie adus martorul ocular de la Carlucci's, Vusi. Și Oliver Sands de la pensiune, spuse Griessel în timp ce intrau pe alea din spate.

Lui Griessel îi sună telefonul: ecranul arăta MAT JOUBERT.

– Hei, răspunse Benny.

– Vorbesc cu *căpitanul* Benny Griessel? întrebă Joubert. Felicitări, Benny. Era timpul. Unde ești?

– La un club din Castle Street. Van Hunks.

– Eu sunt chiar după colț. Vrei un Steers?

– Isuse, ar fi grozav.

Nu mai mâncase din seara trecută. Stomacul îi mârâia de foame.

– Un burger Dagwood, cartofi prăjiți și cola. Stai așa, să-l întreb și pe Vusi dacă vrea ceva...

La etajul al treilea al unei clădiri recent renovate din St George's Mall, o femeie neagră și grasă traversă hotărâtă covorul gros, îndreptându-se către recepționera de culoare.

– Inspector Mbali Kaleni, SAPS. Trebuie să vorbesc cu Jack Fischer.

Femeia nu fu deloc impresionată.

– Mă îndoiesc că e disponibil, spuse ea, acoperind receptorul telefonului cu mâna.

Formă numărul și spuse:

– E aici o femeie de la poliție care spune că vrea să vorbească cu Jack... Am înțeles, spuse ea cu un aer satisfăcut, apoi închise telefonul. Agenda domnului Fischer e plină. Nu vă poate vedea decât după ora 6.

– Spune-i că e în legătură cu asasinarea clientului lui, domnul Adam Barnard. Vreau să vorbesc cu el în următorul sfert de oră.

Recepționera deschise gura să răspundă, dar Mbali se întoarse și se îndreptă către unul din fotoliile de lângă perete. Se așează confortabil. Își puse poșeta în brațe și scoase din ea o pungă de plastic cu inscripția KFC pe ea.

Recepționera se încruntă când Mbali scoase din pungă o cutie de carton alb cu roșu și o cutie de fanta. O privi pe polițistă punându-și poșeta pe jos și fanta pe masa de alături.

– Nu puteți să stați aici să mâncați, spuse ea, mai degrabă uluită decât autoritară.

Mbali scoase un picior de pui din pachet.

– Ba pot, spuse mușcând din el.

Recepționera scutură din cap și scoase un sunet disperat. Puse mâna pe telefon fără să-și ia ochii de la polițista care mesteca.

Galina Federova traversă coridorul cu Vusi și Griessel în urma sa. Benny simți mirosul de alcool chiar înainte de a intra în club – mirosul acela familiar, de mucegai, al cârciumilor care timp de mai bine de zece ani îi fuseseră refugiu. Intrând pe ușă, simți un val imens de nostalgie pentru zilele și nopțile de beție cu prieteni uitați.

– Avem aici schimbul de noapte, spuse Vusi.

– OK.

Griessel se uită de jur împrejurul încăperii. Unii din angajați erau așezați la mese, alții erau ocupați să aranjeze scaunele și să curețe mesele.

– Puteți să-i rugați să se așeze, vă rog? îi spuse Galinei Federova.

Femeia bătu din palme ca să-i facă pe toți atenți. Griessel observă că toți erau tineri și frumoși – majoritatea bărbați, nouă sau zece, și patru femei.

– Bună ziua, spuse el. Aseară, două americance au fost la acest club, tinere turiste. De dimineată, am găsit trupul uneia din ele pe Long Street. Avea gâtul tăiat.

Ignoră sunetele înăbușite de consternare.

– O să circul o fotografie a victimei și a prietenei ei. Dacă vi le amintiți, ridicați mâna. Credem că cea de-a doua fată e în viață, și trebuie s-o găsim.

Griessel îi dădu lui Vusi fotografiile, și acesta începu să le împartă. Tinerii angajați aveau capetele plecate, studiind fotografiile.

Apoi doi sau trei ridicară încet privirile, cu expresia aceea nehotărâtă care spunea că le recunoșteau pe fete, dar nu voiau să fie primii care să ridice mâna.

Mbali Kaleni simțea dezaprobarea recepționerei, dar n-o înțelegea. Omul trebuia să mănânce. Era ora prânzului și avea la îndemână o masă și scaune. Asta e problema țării ăsteia, își spuse ea, toate diferențele astea culturale. Un zulus mănâncă atunci când trebuie să mănânce; era firesc și natural.

Ca de obicei, se gândi în timp ce mânca. Nu la asasinarea tipului cu muzica. Fata, americanca, era cea care o bântuia. Colegii ei alergau ca niște găini zăpăcite, dar așa erau bărbații. Situația cerea calm, logică. Așa găsisese urmele din stratul de flori.

Și apoi, nimic. Asta i se părea uluitor. Fata n-ar fi sărit peste gardulețul din lemn numai ca să se cațăre pe celălalt zid și să alerge din nou în stradă. Kaleni era de părere că o femeie, o fugară, nu avea decât două opțiuni ca să evite străzile: să intre într-o casă, sau să se ascundă într-o grădină unde n-o putea vedea nimeni. Sărise oare zidul următor? Elicopterul ar fi văzut-o, mai devreme sau mai târziu.

Când termina cu Jack Fischer voia să se întoarcă la Upper Orange. Să se mai uite o dată. Îi datora asta fetei: gândirea calmă și logică a unei femei.

Ivân Nell era așezat în fața lui Dekker în biroul lui Adam Barnard. Spuse:

– Voiam să-l văd pe Adam, pentru că am impresia că mă înșală la bani.

– Cum așa?

Dekker își trase carnetul și pixul mai aproape. Nell se aplecă spre el.

– Aseară i-am spus lui Adam că vreau să aduc un auditor, pentru că lucrurile nu par în regulă. Și azi-dimineață, când am auzit la radio că e mort...

– Ce te-a făcut să crezi că lucrurile nu sunt în regulă?

– Devenise foarte dificil să obțin cifrele de vânzări. Apoi, anul trecut, banii pe care i-am primit pentru unele cântece din compilații făcute de companii independente au fost cu mult mai mulți decât mă așteptam. Am început să-mi fac propriile socoteli...

– Deci AfriSound nu e compania ta?

– A fost, până în februarie anul trecut. Atunci mi-am înființat propria companie.

– Pentru că AfriSound te înșela?

– Nu, pe atunci nu eram conștient că mă fură. Au fost multe motive, dar până la urmă e vorba despre marje. De la o casă de discuri primești 12 la sută, uneori mai puțin. Dar de capul tău, ai totul mai puțin costurile, adică 80–85 la sută, după ce ai plătit cheltuielile de studio. Mare diferență.

– Așa, și cum te înșela AfriSound?

– Nu știu. De-asta voiam să aduc un auditor.

– Dar nu se poate să nu ai o teorie.

– Anul trecut, am făcut trei piese pentru compilații și, când am primit banii, au fost substanțial mai mulți decât primeam de la Adam. Așa că m-am uitat atent la extrasele de cont, la scutiri și la vânzări și la drepturile de autor și, cu cât mă uitam mai atent, cu atât era mai de neînțeles. Și atunci am început să fiu suspicios.

– Și ai vorbit cu Adam Barnard?

– I-am telefonat și i-am spus că vreau să-l văd. A spus hai să mergem să luăm cina, liniștiți.

– Și asta s-a întâmplat aseară?

– Exact. A spus că, din câte știe el, nu au nimic de ascuns. Când am spus că vreau să aduc un auditor al meu, a spus „nici o problemă“. Și asta a fost tot. Cam pe la 9 și jumătate, a spus că trebuie să dea un telefon, așa că a ieșit și a sunat de-afară, iar când s-a întors a spus că trebuie să plece. Am cerut nota și am plecat pe la 10.

Dekker se întrebă ce se întâmplase cu telefonul mobil al lui Barnard, pentru că nu fusese găsit de dimineată la scena crimei.

– Nu ai idee pe cine a sunat?

– Nu. Dar nu era genul de tip care să trebuiască să plece de la masă ca să sune. Pur și simplu vorbea, indiferent cine era. Azi-dimineată, când am auzit că a fost împușcat, după ce mi-a trecut șocul, am început să mă întreb.

Rachel stătea cu un picior în cada cu apă fierbinte și înspumată și își dorea să poată să se lase pe spate și să aștepte ca durerea și oboseala să se topească. Nu putea. Trebuia să-și sune tatăl. Probabil că era nebun de în-

grijorare. Dar dacă-și suna tatăl, poate el reușea să găsească pe cineva de la ambasadă care să vină după ea, și ei ar fi chestionat-o. Avea să fie un proces îndelungat. Asta însemna că aveau să treacă ore până să se poată spăla de sânge și de transpirație. Trebuia să profite de ocazie acum.

Intră în cadă și se așeză. Apa fierbinte făcea să o usture toate zgârieturile și tăieturile, dar satisfacția era uriașă. Grăbește-te. Luă săpunul și începu să-și spele trupul tânăr.

12:57 – 14:01

VIII

O chelneriță, doi chelneri și un barman își aminteau de Erin Russel și Rachel Anderson.

Griessel îi așează la o masă separată, alături de Vusi. Se așează și el, cu spatele la bar.

– Cine vrea să înceapă? întrebă.

– Stăteau chiar aici, spuse unul dintre chelneri, arătând la o masă din apropiere.

Apoi, brusc, se uită spre ușă, dincolo de Griessel. În cadrul ușii era Mat Joubert, cu câte o pungă de mâncare în fiecare mână.

– Continuați, spuse Joubert, alăturându-li-se la masă. Sunt cu căpitanul Griessel.

Împinse pungile către Vusi și Benny.

– Acesta e superintendentul principal Mat Joubert, de la Echipa Specială, le spuse Griessel chelnerilor, văzându-i intimidăți de dimensiunile colegului său.

Se uită la chelnerul care vorbise primul.

– Unde eram?

– Cele două din poză stăteau singure la început. Eu le-am servit. Asta, blonda, bea la greu. Cealaltă n-a băut decât patru sau cinci toată seara. Aștia cu rucsacul n spate, de obicei beau la greu.

– De unde știai că sunt cu rucsacul? întrebă el, înfigând furculița în cartofii prăjiți.

– Lucrez aici de doi ani deja. Ajungi să-i cunoști. Bronzul, hainele, accentul... și nici nu prea dau bacșișuri mari.

– Când au ajuns?

– Ăăă, să vedem... înainte de prima mea pauză de țigară, să zicem pe la 9.

Griessel mai luă câțiva cartofi.

– Și la început stăteau singure?

– O vreme. Apoi s-a umplut. Dansau; o grămadă de tipi le-au invitat. La un moment dat erau cinci la masă – prieteni, păreau. Trebuie să înțelegeți, e haos aici când e plin. Mi le aduc aminte pe fete, pentru că erau frumoase, dar asta e tot.

– Deci nu ți-i aduci aminte pe bărbații care au stat la masa lor?

– Nu.

– Dar voi? se întoarse Griessel către ceilalți.

– Eu le-am văzut doar dansând împreună, spuse chelnerița, ceea ce nu e chiar ciudat, dar păreau că se ceartă, știți, stăteau acolo, în picioare, certându-se și dansând. Dar asta e tot ce pot să vă spun.

– Asta... spuse barmanul, arătând-o pe Erin Russel. Locul meu de muncă e la capătul barului. Erau doi tipi care stăteau și beau acolo, și la un moment dat ea a venit și a vorbit cu ei.

– Spune-mi despre tipi, ceru Griessel.

– Pe unul mi-l amintesc, a mai venit pe-aici... pe celălalt nu-l știu. Beau împreună, stăteau în picioare la bar și vorbeau. Apoi ea a plecat. Și au dispărut și tipii, brusc.

– Stai așa. Ea s-a ridicat și a vorbit cu ei? Cât timp a stat cu ei?

Barmanul se gândi.

– Uite ce e, tot ce știu e că am văzut-o în picioare, cu ei. Putea să fi stat cinci minute. Sau zece...

– Când au plecat, tipii se grăbeau?

– Absolut... era puțin după ora 10.

Griessel și Vusi se uitară unul la altul.

– Spui că pe unul din ei l-ai mai văzut înainte, spuse Griessel. Descrie-l.

– Un tip alb, pe la 20 de ani, păr scurt, închis la culoare, foarte bronzat...

– Și celălalt?

– Negru, tot pe la 20 de ani...

Chelnerul arătă brusc cu degetul către ușa din spatele lui Griessel și spuse agitat:

– Tipul ăla a fost la masa lor aseară.

Detectivii se întoarseră rapid. Trei ofițeri SAPS în uniformă așteptau răbdători. Unul din ei căra un sac mare de gunoi. Între ei se afla Oliver Sands și un tânăr pe care Griessel nu-l mai văzuse.

– Da, știm, spuse Griessel.

– Celălalt e tipul de la Carlucci's, spuse Vusi și se ridică.

– Ăla e sacul de la Metro? îl întrebă Griessel pe unul din ofițerii în uniformă.

– Da, domnule inspector.

– E căpitan acum, spuse Mat Joubert de la masă.

– Serios, Benny? întrebă Vusi, cu sinceră încântare în voce.

Înainte de a pleca de la biroul lui Adam Barnard, Dekker sună la Criminalistică.

– În cazul Barnard – i-ați găsit telefonul mobil pe undeva?

– Nu, Fransman.

– Mulțumesc.

Dekker rămase o clipă adâncit în gânduri, apoi deschise ușa și se îndreptă spre biroul Natashei Abader. Natasha era la telefon, dar, când Dekker se apropie, acoperi receptorul cu mâna.

– Numărul de mobil al lui Adam Barnard?

Ea i-l recită, iar el îl formă. Porni pe coridor – poate că mobilul lui Barnard era în biroul lui, caz în care avea să-l audă sunând. Dar singurul sunet se auzea în urechea lui. Sună îndelung. Chiar când se aștepta să intre mesageria vocală, o voce cunoscută spuse:

– Alo?

– Cine e acolo? întrebă Dekker, surprins.

– Căpitanul Benny Griessel de la SAPS, spuse vocea.

– Căpitan? spuse Dekker, complet uluit.

Griessel și Vusi sperau ca tânărul de la Carlucci's să-l identifice pe unul din angajații de la Van Hunks, când un mobil începu să sune ascuțit. Unul din polițiști spuse:

– E în sac.

Griessel rupse sacul de gunoi și începu să caute agitat. Apucă ceva, scoase telefonul dinăuntru. Conversația care urmă fu suprarealistă până când enigma se rezolvă.

– Benny, sunt Fransman. Tocmai am format numărul lui Barnard.

– Glumești. N-o să crezi niciodată unde era telefonul ăsta. Într-un pantof negru, într-un sac de lucruri pe care cei de la Metro le-au adunat azi de dimineață pe străzile din jurul bisericii unde s-a comis crima.

– Un pantof? De necrezut. Unde l-au găsit?

– Nu știu; trebuie să-l întrebi pe Jeremy Oerson de la Metro.

– Poți să verifici jurnalul apelurilor lui Barnard pentru mine? A sunat pe cineva aseară, puțin înainte de ora 10.

În cele din urmă, Griessel găsi funcția potrivită. NICI O ÎNREGISTRARE, arăta ecranul.

– Nu e nimic aici, îi spuse lui Dekker.

În timp ce Barry răspundea la telefon, ochii îi erau fixați pe vehiculul de marfă parcat în față la Carlucci's.

– De ce n-au intrat încă? întrebă bărbatul cu barbă.

– N-au cum. E o mașină de aprovizionare parcată pe Upper Orange, și șoferul se uită drept la ei. Se descarcă de ceva vreme, trebuie să termine curând.

– Sună-mă când e liber. Vreau să știu exact când intră.

– OK, domnule B.

Avea o mustață la fel de mare ca orgoliul, își spuse Mbali Kaleni.

Era așezată alături de Jack Fischer la o masă rotundă din luxosul lui birou. Fischer se apropia de 60 de ani, fără vreun pic de chelie, cu părul atent pieptănat cu cărare pe o parte. Și mustața aceea imensă, extravagantă.

Kaleni nu-l plăcea. Cordialitatea lui era falsă și condescendentă, atitudinea tipică față de negri a multor afrikaaneri de o anumită vârstă. Deschisese conversația cu:

– V-aș oferi o răcoritoare, dar am înțeles că vi le-ați adus pe ale dumneavoastră.

Ea nu reacționă.

– Sunteți conștientă că nu sunt obligat să vă ofer aceste informații fără mandat.

Ea se așeză mai comod pe scaunul scump și dădu din cap.

– Cu toate acestea, suntem foști membri ai forțelor de poliție.

– Mă bazam pe faptul că foștii angajați își vor da seama de urgența unei investigații în privința unui asasinat.

Fischer zâmbi superior pe sub mustață.

– Înțelegem cât se poate de bine.

Deschise un dosar.

– Am urmărit plata de cincizeci de mii de rand de la AfriSound până la contul unui domn Daniel Vlok, și ulterior am contactat un subcontractor din Bloemfontein care să vorbească cu domnul Vlok.

– Iar subcontractorul l-a atacat.

– Categorie nu.

Indignat.

Ea se uită la el cu o expresie care spunea că o fi ea o femeie într-o lume a bărbaților, dar asta nu însemna că e și proastă.

– Numele și datele de contact ale subcontractorului?

Foarte încet, el scoase o agendă dintr-un sertar al imensului său birou.

Mat Joubert spuse că trebuie să plece. Griessel îl însoți până la ușă. Odată ce nu mai puteau fi auziți de ceilalți, Joubert spuse:

– Benny, mă duc să lucrez la firma lui Jack Fischer.

– Isuse, Mat, spuse Griessel. De ce? Pentru bani?

Era furios pe Joubert, pentru că acum era practic ultimul alb rămas în SAPS, și pentru că făcuseră un drum lung împreună.

– Știi că n-aș pleca numai pentru bani. Nu-mi mai face nici o plăcere, Benny. La DMV puteam să contribuie, dar acum...

Joubert fusese comandantul diviziei de Delicte Majore și Violente și era bun, cel mai bun șef pe care-l avusese Griessel vreodată. Așa că acum dădu din cap, înțelegător.

– Sunt la echipa specială de patru luni și încă nu am un portofoliu, spuse Joubert. Nu am oameni, nu am o fișă a postului. Habar n-au ce să facă cu mine. John Afrika mi-a spus că trebuie să accept faptul că nu voi fi promovat – pur și simplu, așa stau lucrurile acum. Asta nu m-ar supăra prea tare, dar să stau degeaba... Iar dacă Zuma devine președinte, xhosa ies din scenă și intră zulușii, și totul se schimbă din nou – o nouă ierarhie, o nouă agendă, noi necazuri.

Și cum rămâne cu mine? ar fi vrut Griessel să întrebe.

– Mi-am făcut treaba, Benny. Tot ce puteam face pentru noua țară. Ce opțiuni mai am la vârsta asta? În iulie fac 50.

– OK, spuse Griessel, dându-și seama cât de serios vorbea Joubert.

– Voiam să-ți spun chiar eu.

– Mulțumesc, Mat... Jack Fischer nu e un nemernic?

Joubert zâmbi. Numai Benny era în stare să o spună în felul acela.

– Pentru câți nemernici am lucrat noi?

Griessel îi întoarse zâmbetul.

– Pentru o grămadă.

Rachel Anderson stătea la masa pe care erau împrăștiate nenumăratele cărți și hârtii ale lui Piet van der Lingen. În urechea dreaptă îi suna telefonul – prea îndelung, își spuse ea, ce făcea tatăl ei?

– Rachel? spuse mama ei deodată.

– Mamă!

– O, Doamne, Rachel, unde ești, ești bine?

Îi simțea frica și isteria din voce.

– Mamă, sunt bine, sunt cu un om foarte cumsecade, sunt în siguranță acum...

– O, slavă Domnului. Am vorbit cu poliția de acolo, am vorbit cu ambasadorul, totul o să fie bine... Bill, Rachel e în siguranță, e cu cineva. Rachel, ce vești minunate, te iubesc, scumpo. Acum ți-l dau pe tatăl tău.

Tatăl ei luă telefonul.

– Scumpo? Ești bine?

– Da, tată, sunt cu un domn foarte de treabă. Sunt în casa lui, sunt în perfectă siguranță.

– Nu pot să-ți spun ce ușurare imensă e asta, spuse tatăl ei cu voce calmă. Am vorbit cu consulul general din Cape Town, sunt în alertă. O să-ți dau numărul de acolo, dar mai întâi o să-ți dau numărul unui căpitan de poliție. Se ocupă de cazul tău și mi-a dat cuvântul că o să se asigure că ești în siguranță, OK?

– Ești sigur?

– Absolut, ministrul poliției lor știe de tine, consulul general vorbește cu ei, așa că totul e la nivel foarte înalt, nu ți se poate întâmpla nimic. Poți să notezi numerele?

Ea se uită pe birou, văzu un creion și întoarse una din foile tipărite.

– Sunt gata, spuse ea ușurată.

Coșmarul era aproape încheiat.

– Explică-mi un singur lucru, îi spuse Griessel lui Oliver Sands. De ce au venit fetele cu rucsacurile la club?

– Nu se duceau nicăieri fără ele. Știți, farduri și chestii.

Griessel se gândi la rucsacul adus de Oerson. Mic și compact. Avea logică. Va trebui să se uite prin sacul de gunoi, dar nu acolo. Trebuia să se întoarcă în Caledon Square.

– Jeremy la telefon, răspunse Oerson, și Dekker își dădu seama că e un bărbat de culoare.

– Frate, numele meu e Fransman Dekker, sunt de la SAPS. Ascultă, am avut o surpriza dracului în sacul ăla pe care l-au găsit oamenii tăi, un pantof. Aș vrea să aflu unde l-au găsit.

– Habar n-am, frate, da' o să-i întreb. Dă-mi zece minute.

– Mulțumesc, e un caz de crimă. Trebuie să fug – mă suni tu?

– Sigur, frate.

Dekker închise telefonul și deschise ușa biroului contabilului. Wouter Steenkamp era la telefon. Îl văzu pe Dekker și spuse:

– Presa blochează recepția. Trebuie să ne ajutați să-i controlăm.

– OK.

– Ne ajută, spuse Steenkamp în telefon. Ce nebunie.

– Trebuie să mai vorbim, spuse Dekker.

– Ce mai e?

– Informații noi. Sunt unii care cred că-i trageți pe sfoară.

– Oamenii tăi pot pleca, îi spuse Vusi Galinei Federova. Ne-au fost de mare ajutor.

Griessel simțea că trebuie să plece de acolo, să scape de mirosul de alcool. Setea se ascundea imediat sub suprafață. Nu avea nici o idee ce să facă în continuare. Știa că fetele fuseseră acolo, știa că existaseră neînțelegeri. Știa că doi bărbați plecaseră la scurtă vreme după fete și că existase o urmărire pe Long Street, dar nimic din toate acestea nu-i spunea unde se află fata. Și apoi îi sună telefonul:

– Benny Griessel.

– Am fost s-o văd pe Alexa Barnard, spuse doctorul Barkhuizen. E îndopată cu medicamente, dar e o femeie puternică, Benny. Și frumoasă. Înțeleg de ce ești atât de îngrijorat pentru ea.

În timp ce doctorul Barkhuizen chicotea, auzi semnalul unui alt apel.

– A spus că, atunci când ai un moment, ar vrea să vorbească cu tine. Ceva legat de soțul ei.

– Doc, mă mai sună cineva. Mulțumesc că te-ai dus s-o vezi. Vorbim mai încolo, spuse Griessel și răspunse celui alt apel.

O femeie cu accent american întrebă:

– Sunteți căpitanul Benny Ghreezil? Numele meu e Rachel Anderson. Tata mi-a spus să vă sun.

Numele îl săgetă, spălând dezamăgirea din cauza lui Mat Joubert, frustrările zilei și dorința de a bea, făcându-l să tresară când spuse:

– Isuse. Apoi: Ești în siguranță? Unde ești?

Îl inunda adrenalina și ușurarea.

– Sunt cu un domn Pete van der Lingen, la numărul 6, Upper Orange... în Orainisiegh?

– Da, da, Oranjezicht, la numărul 6 pe Upper Orange. Rămâi acolo, vin imediat, te rog nu deschide nimănui ușa, domnișoară Anderson, o imploră el. Te sun când ajung acolo.

Sfinte Doamne, ce veste bună. Griessel făcu semn către Vusi că trebuie să plece, ieși în fugă pe ușă și se îndreptă spre alee, auzind pașii lui Vusi în urma sa.

– Nu plec nicăieri, spuse Rachel.

Vocea îi suna veselă, de parcă aștepta cu plăcere sosirea lui, iar Benny ieși pe ușa din spate, fugind cât îl țineau picioarele.

Barry îl privi pe șoferul de la aprovizionare urcând în mașină și pornind motorul. Se uită spre stânga, unde aștepta dubița argintie Peugeot Boxer. Apăsă pe butonul de apelare și ținu telefonul la ureche.

– Da? spuse bărbatul cu barbă cenușie.

– Camionul pleacă.

– Bine. Poți să vezi dubița?

Barry se uită la Peugeotul prăfuit.

– Da, s-a pus în mișcare.

– Jay o să-l sune pe Eben; ei doi or să acopere ușa din spate. Apoi o să întoarcă duba și o s-o aducă înapoi la poarta principală din Upper Orange, cu fața spre oraș. Când intri pe poarta din față, anunță-mă.

– Bine. Așteptați.

Piet van der Lingen stătea în picioare lângă masa de lucru.

– Poliția e pe drum, spuse Rachel, un căpitan Ghreezil.

Bătrânul îi zâmbi și spuse:

- Trebuie să te învățăm pronunția corectă în afrikaans – este Griessel.
- Gggg... încercă ea, sunând ca și când și-ar fi dres vocea.
- Așa, spuse el. Și rulează și r-ul. G-riessel.
- Ghe-riessel.
- Aproape. Ggg-rrriessel.
- Griessel.
- Foarte bine.

Izbucniră amândoi în râs. Ea spuse:

- Cum o să vă pot mulțumi vreodată?
- Pentru că ai înseninat ziua unui bătrân?
- Pentru că mi-ați salvat viața, spuse ea.
- Ei, dacă pui problema așa... Vino să mai iei o dată prânzul cu

mine, înainte de a pleca acasă.

- Mi-ar plăcea mult.

Îl văzu uitându-se pe fereastră, cu fața brusc umbrită de îngrijorare. Privirea ei o urmări pe-a lui, și văzu patru bărbați apropiindu-se pe poteca din grădină.

- O, Doamne, spuse ea, pentru că îi cunoștea.

Se ridică de pe scaun.

- Nu deschideți ușa! Vor să mă omoare – au omorât-o pe prietena mea azi-noapte.

Alergă câțiva pași pe coridor, dar nu avea unde se duce.

Apoi panoul din sticlă al ușii de la intrare se făcu fărâme. Ea o luă la fugă spre bucătărie, spre ușa din dos.

- Veniți! strigă către van der Lingen.

Bătrânul rămase încremenit, de parcă intenționa să-i oprească.

- Nu! strigă ea.

Ușa se deschise. Trebuia să scape, așa că traversă în fugă bucătăria, auzind împușcătura din hol. Ajunse la ușa din spate și văzu un cuțit lung de bucătărie în scurgătorul pentru vase. Îl înhăță, smuci ușa, o deschise, și se trezi afară, în lumina orbitoare a soarelui. Între ea și portița din colț erau doi bărbați, care se repezeau spre ea. Nu avea decât o posibilitate. Se repezi către cel din fața ei, un bărbat alb ale cărui brațe se deschiseră larg ca s-o prindă. Îi înfipse cuțitul în piept, cu ură și groază. El încercă să se ferească, prea târziu, și cuțitul i se înfipse în gât.

- Cățea! urlă negrul la ea și o lovi cu pumnul.

În cap îi explodează o cascadă de lumină. Căzu pe dreapta, în iarbă, au-

zindu-le strigătele. Se chinui să se ridice, dar erau toți peste ea. Un alt pumn o lovi în față, brațe puternice o imobilizară. Le auzi gâfâielile scurte, brutale, văzu un braț ridicându-se, ceva metalic apropiindu-se de fața ei, apoi întuneric.

Griessel gonea. Apăsă lung și cu forță claxonul, spunându-i lui Vusi: – Ar fi trebuit să iau o mașină cu sirenă.

Goneau pe Long Street, trecând pe roșu semafor după semafor. De fiecare dată scotea brațele pe geam și le flutura disperat către partenerii de trafic. Vusi făcea la fel.

– Cel puțin se presupune că fata e în siguranță, spuse Vusi, diplomatic.

Griessel știa că de fapt voia să spună „N-ar trebui să gonim ca niște nebuni“.

– Așa ar trebui, spuse Griessel și flutură disperat mâinile, claxonând continuu. Dar nu ne putem permite s-o dăm în bară.

Apăsă pedala puternic, și cauciucurile Opelului scrâșniră.

Mbali Kaleni conducea liniștită pe Annandale, prin traficul dens, în apropiere de intersecția cu Upper Orange. Dădu semnal că vrea să schimbe banda și așteptă răbdătoare, dar nimeni nu-i făcu loc. Clătină din cap: șoferii din Cape Town. În cele din urmă traficul se rări și ea schimbă banda, cu semnalul mergând în continuare.

Parcă ar fi fost un cuib de viespi, își spuse Dekker, mulțimea zumbăind, microfoanele ca niște ace gata să înțepe. Rămase pe trepte și strigă tare:

– Atenție, toată lumea.

Se repeziră la el; trebuie să fi fost vreo douăzeci, toți vorbind. Nu auzea decât fragmente de întrebări:

– ...Ivân Nell l-a împușcat?

– Josh Geyser e arestat?

– ...Xandra e moartă?

Ridică mâna dreaptă și rămase nemișcat. Știa că în cele din urmă trebuiau să se potolească.

Kaleni îi văzu.

Zări duba în fața casei și la început crezu că e vreunul din clauzii de la Criminalistică.

Pe partea cealaltă se vedea mișcare.

Niște oameni cărau ceva. Ce se petrecea?

Mai aproape văzu că erau patru bărbați grăbiți, fiecare ținând de câte o bucată de ceva. Se mișcau lateral pe trotuar, dar gărdulețul din lemn masca povara pe care o duceau către dubă. Ciudat.

Cărau o persoană, văzu ea când dădură colțul și ieșiră de după gărduleț. Rămase cu ochii pe ei: era fata, fără viață, și ei o țineau de mâini și de picioare. Mbali accelerează și întinse mâna după pistol. Viră pe cealaltă parte a străzii și ținti către fața dubei, mergând cu viteză prea mare. În fața ei, unul din bărbați sări din microbuz, cu un pistol în mână. Mbali se lupă cu volanul și se opri la un metru în fața Peugeotului.

Văzu un pistol îndreptat către ea, parbrizul se făcu țandări și glonțul se lovi de metal în spatele ei. Încercă să se lase în jos, dar centura de siguranță o opri.

– Isuse, spuse ea încet și întinse mâna să desfacă centura.

O împușcă. Simți lovitura cumplită în trup, dar centura de siguranță era desfăcută; se lăsă cât mai jos, cu mâna dreaptă întinzându-i-se după pistol. Ridică arma și trase orbește trei focuri prin parbriz. Durerea era ca un cutremur care o parcurgea din cap până-n picioare. Se uită la rană. O gaură sub sânul stâng, sânge care curgea și băltea pe tapițeria mașinii. Mai trase câteva focuri și se ridică brusc. Durerea îi săgetă trunchiul. Rapid, se uită după bărbat. Nu era acolo. Era chiar lângă portiera ei, cu pistolul prins în amândouă mâinile, ținând către ochiul ei. Văzu un fel de colier african la gâtul lui, mărgelile formând un cuvânt. Smuci capul înapoi și răsuci arma către el, sigură de iminența morții. O tristețe fugară, atât de scurtă, viața asta, în timp ce văzu degetul lui apăsând cu hotărâre trăgaciul.

Griessel se năpusti claxonând prin trafic și viră pe Upper Orange. Aproape ajunseseră. Un nebun cu o dubă mare, argintie, veni în goană la vale, prin mijlocul străzii. Benny viră la o parte din calea lui. Zări fața șoferului, un nemernic tânăr, cu o expresie feroce. Schimbă într-o viteză mai mică și porni la deal. Apoi Vusi spuse:

– E chiar acolo.

Văzură amândoi deodată Corsa și niciunul nu spuse nimic pentru că, după unghiul în care oprise, ceva nu era în regulă.

Camioneta Toyota îi ieși chiar în față, în marșarier de pe o alee. Griessel apăsă violent pe frână și Opelul aproape că dădu cu botul de asfalt, ratând cu puțin Toyota. Viră spre sensul opus și se opri în spatele Corsei, sări din mașină și auzi Toyota gonind în direcția orașului. Corsa avea probleme mari, în parbriz și în geamul de la șofer erau găuri de gloanțe, iar la volan era cineva.

– E Mbali, strigă Vusi deschizând portiera.

Griessel îi văzu capul și pieptul. Smuci portiera, încercând să-i simtă pulsul la gât. Degetele i se umplură de sânge. Văzu rana din spatele urechii, o venă care pulsa și pompa afară lichidul roșu.

– Cheamă o ambulanță! E în viață!

Cu grijă, o scoase din mașină și o întinse pe asfalt. Două răni, dar cea de la cap sângera cel mai tare. Își caută batista, îngenunche lângă Mbali și apăsă batista pe rană. Îl auzi pe Vusi vorbind agitat la telefon.

– Benny, sunt pe drum. Le-am spus că e o polițistă.

Griessel apăsă și mai tare batista.

– Ambulanța e pe drum, Mbali. O să supraviețuiești.

Ea scoase un sunet. Vusi o apucă de mână. Îi vorbi încet într-o limbă africană. Griessel observă cât de calm era micul xhosa și-și spuse că n-o fi Vusi vreun dur, dar era puternic.

Mbali încerca să spună ceva. Îi simțea falca mișcându-se sub degetele lui, văzu cum sângele îi iese pe gură.

– Nu, nu vorbi acum.

Ridică privirea spre casă.

– Vusi, trebuie să te duci să vezi ce se petrece acolo.

Detectivul sări în picioare și o luă la fugă.

Griessel se uită la Mbali. Ochii acesteia se închiseră.

La început nu fu conștientă decât de voci care țipau, de zgomotul unui motor ambalat. Apoi simți durerea pe față și voi să pună mâna, dar nu putu. Apoi își aminti tot ce se petrecuse și se smuci.

– Căteaua se trezește, spuse unul din ei.

Fata încercă să deschidă ochii, dar nu putu. Unul din ochi era umflat, celălalt nu focaliza. Patru persoane o țineau întinsă pe jos.

Sună un telefon mobil.

– E Barosanul, spuse o voce pe care o cunoștea.

– Spune-i.

Altă voce familiară.

– Domnule B, aici Steve. Cățeaua l-a înjunghiat pe Eben... E rău, șefule. E cu Rob în camionetă. OK, e aici, stați așa... Șeful vrea să știe ce e în rucsac...

Cel care o ținea de picior îi dădu drumul.

– Poftim, ia-l, spuse el.

Fata îi trase un șut cu toată puterea.

O lovitură puternică în cap, piciorul îi fu prins din nou, și ea țipă. Se luptă sălbatic, încercând să se elibereze, dar fără nici un folos.

Vusi veni în fugă; Griessel îi auzea pașii grăbiți.

– Benny, înăuntru e un bărbat mai în vârstă. A fost împușcat, dar trăiește.

– Nimeni altcineva?

– Nimeni.

Apoi, brusc și limpede, sirena unei ambulanțe.

– Dacă mai faci asta o dată, te împușc în picior, mă auzi?

Fața lui era lipită de a ei, vocea era dementă. Fata închise ochii și se lăsă moale.

– Nu e înăuntru, spuse Steve din față. Domnule B, nu e în rucsac.

O tăcere lungă, apoi sunetul vehiculului încetinind până la o viteză mai normală. Apoi:

– Nu am avut timp. A apărut o polițistă grasă, dar Jay a împușcat-o, nu mai scapă... OK...

Sunetul telefonului închizându-se.

– Barosanul zice s-o ducem la depozit.

După ce reușise să scoată afară și ultimul membru al presei, Fransman Dekker auzi o voce în spatele său:

– Când termini?

Pe scări era Mouton, care părea nemulțumit.

– Când am pus toate întrebările, spuse Dekker.

– Câte întrebări mai ai de pus? Și stai de vorbă cu angajații mei fără să fie prezent nici un avocat. Nu poți continua așa.

Traversau zona vastă a recepției. Dekker se opri și își apropie fața de a lui Mouton.

– Am dreptul să vorbesc cu fiecare angajat al tău fără să fie prezent avocatul.

Mouton se făcu vinețiu la față.

– Ce ți-a spus Nell? Nu mai e artistul nostru. Nu are nimic de spus aici.

Dekker îi întoarse spatele și porni pe coridor, unde deschise ușa lui Steenkamp fără să bată. Voia să o închidă înainte să intre și Mouton, dar îl văzu pe avocat așezat față în față cu contabilul.

– Vă rog, domnule inspector, luați loc, spuse Groenewald.

Paramedicii veniră în fugă de la ușa din față, cu targa între ei. Griesel alergă în urma lor.

– Femeia o să supraviețuiască?

– Nu știu, spuse cel din față, întinzându-i lui Griessel o pungă cu plasmă. Ține asta cât încărcăm noi.

– Și bătrânul?

– Cred că da, spuse paramedicul.

Îl ridicară pe bătrân pe targă și împinseră targa lângă Mbali. Unul din paramedici se grăbi către portiera șoferului, celălalt sări în spatele ambulanței. Sirena începu să urle și mașina porni, exact când prima mașină dintr-un convoi de vehicule de patrulă apăru de peste coama dealului.

– Vusi, spuse Griessel, pune-i să închidă străzile.

Griessel se uită la scenă – mașina lui Mbali, cartușele goale ale gloanțelor, ușa de la intrare spartă. Bătrânul fusese împușcat înăuntru și o luaseră pe Rachel... Aveau să treacă ore până să proceseze totul. Ore pe care nu le avea. Vânătorii își prinseseră prada. Cât de mult aveau s-o lase în viață? De ce n-o omorâseră pe loc, ca pe Erin Russel?

Avea nevoie de ajutor. Numai el și Vusi nu erau de ajuns. Sună la numărul lui Mat Joubert. Știa că avea să-l scoată din sărite pe John Afrika. Dar, una peste alta, era o chestiune minoră.

Wouter Steenkamp, contabilul, râse, iar Mouton pufni și el disprețuitor. Avocatul, Groenewald, scutură din cap amărât.

– Ce e așa amuzant? întrebă Dekker.

Steenkamp se lăsă pe spate în scaun, în spatele computerului.

– Chiar credeți că Nell e primul artist care se consideră înșelat?

– E aceeași veche poveste, spuse Mouton. La început, la prima plată,

toți vin și e „Mersi, băieți, în viața mea n-am văzut atâția bani“. Noi suntem eroii, iar ei sunt patetic de recunoscători.

– Dar nu durează, spuse Steenkamp. Doi ani, *pappie*, poți să-ți fixezi ceasul după ei, și apoi vin să spună „Ce e cu deducerea asta, și de ce sunt așa de puțini bani?“, și brusc au uitat cât de săraci erau când au semnat contractul cu noi.

– Ivàn Nell spune că a comparat cifrele cu sumele pe care le-a făcut din compilații cu independenți.

De data aceasta se alătură și avocatul corului indignării.

Griessel stătea în picioare în hol, simțind cum îl mistuie graba. Nu voia să se implice prea mult în partea aceea de investigație; trebuia să se concentreze asupra lui Rachel și cum s-o recupereze. Se uită fugitiv la sângele de pe covorul albastru cu argintiu unde fusese împușcat bătrânul. Trebuia să-l sune pe tatăl fetei.

Cum dracu' o găsiseră? Vorbise cu tatăl ei, apoi cu el. Cât îi luase să ajungă acolo? Zece minute? Douăsprezece, cel mult. Cum putuseră să vină până acolo, să-i împuște pe Mbali și pe bătrân și să o ia pe Rachel în douăsprezece minute?

Cum avea să-i explice toate astea tatălui lui Rachel? Bărbatul care-l întrebase: *Spune-mi, pot să am încredere în tine?*

Iar el spusese: Da, domnule Anderson. Puteți avea încredere în mine.

Cum o găsiseră? Asta era întrebarea care conta, pentru că după „cum“ avea să-și dea seama și „cine“, și asta era tot ce trebuia să știe.

Mai telefonase fata și altcuiva? De acolo trebuia să înceapă. Trebuia să afle. Scoase telefonul ca să sune la Telkom.

Nu, să-l sune mai întâi pe John Afrika. Știa ce avea să spună comisarul regional. Deja își putea imagina consternarea: *Cum, Benny? Cum?*

Griessel oftă. Sentimentul pe care-l avusese de dimineață – că aveau să urmeze necazuri...

Iar ziua era departe de a se fi încheiat.

– Dă-mi voie să-ți explic cum e cu compilațiile, spuse Steenkamp. Un caraghios se hotărăște să facă bani cu Valentine's Day, sau cu Crăciunul sau ceva. Sună la câțiva oameni și spune: „Ai vreun cântec pentru mine?“ Nu sunt costuri de studio, pentru că înregistrarea e deja făcută. Tot ce are de făcut e puțin marketing pentru CD și câteva reclame la televizor.

– Poate să-și țină contabilitatea pe spatele unui pachet de țigări, spuse Mouton.

– Nu are costuri cu regia, spuse Steenkamp. Noi aici avem un departament administrativ, unul de marketing, unul de promovare. Deținem 40 la sută dintr-o companie de distribuție, pentru că suntem o firmă cu servicii complete. Suntem alături de artist pe termen lung. Construim un brand, nu aruncăm câteva CD-uri pe piață.

– Să-ți mai spun încă un lucru, spuse Mouton. Jumătate din hiturile din țara asta sunt piese pop germane sau olandeze, sau flamande. Adam avea oameni în Europa și, imediat ce acolo apărea o piesă remarcabilă, i-o trimiteau pe e-mail în format MP3, iar Adam se așeza cu creionul în mână și scria versurile în afrikaans. Și noi trebuie să administrăm toate astea. Banii trebuie să meargă în Germania; autorul și casa de discuri trebuie să-și ia partea lor. Dar apare un independent și găsește pe cineva să facă un *cover* al traducerii lui Adam după o piesă germană... înțelegi?

– Cred că da, spuse Dekker, fascinat.

– ...iar acum trebuie plătit Adam, neamțul și casa lui de discuri trebuie plătiți, dar independentul spune nu, n-am scos decât cinci mii, dar minte, pentru că nu există nici un fel de control asupra distribuției, independentii își fac propria distribuție și nimeni nu ține cont.

– Și de asta plățile sunt atât de mari.

– După care nenorocitul vine și spune că-l tragem pe sfoară.

– Amin, spuse Groenewald. Spune-i despre parole și PDF-uri.

– În Africa de Sud nu există decât trei sau patru mari distribuitori de CD-uri, spuse Steenkamp. Țin evidența vânzărilor pentru fiecare CD și îmi trimit mie câte un fișier PDF, protejat cu parolă, al vânzărilor pentru fiecare artist. Noi transferăm banii către artist. Îi trimit prin e-mail același fișier PDF; exact cum l-am primit, ca să poată vedea totul. Nimeni nu poate modifica extrasul de cont, pentru că nu avem parola.

– Deci spune-mi, cum îi putem trage pe sfoară? spuse Mouton.

– Imposibil, spuse Groenewald.

John Afrika trântise și bufnise la telefon.

– Să-l suni tu pe tată în America, Benny, eu nu pot. Cum dracu', vin acum, Isuse, cum s-a întâmplat?

Trânti telefonul și Griessel rămase întrebându-se dacă Jack Fischer nu

are cumva o slujbă pentru un alcoolic care făcea praf două cazuri într-o singură zi. Apoi Vusi intră în fugă și spuse:

– Benny, a fost duba de livrări care aproape că ne-a lovit – avem un martor ocular.

Așa că acum erau pe trotuar cu o femeie de vreo 30 de ani, cam palidă și timidă – deloc impresionantă, până când începu să vorbească. Numele ei era Evelyn Marais și văzuse totul.

Ieșea de la Carlucci's și se îndrepta spre mașina ei, o Toyota Tazz roșie. Auzise împușcături și se oprise în mijlocul străzii. Vorbea calm și limpede:

– Primele focuri nici măcar n-au sunat ca niște focuri de armă, mai degrabă ca niște pocnitori. Apoi m-am uitat. Erau patru, care duceau o fată.

– Fata, cum o duceau?

– Doi o luaseră de umeri, doi o țineau de picioare, de sub genunchi.

– V-ați putut da seama dacă se opunea?

– Nu... cred că avea sânge pe mâini. M-am gândit că poate e rănită și o ajută până la dubiță. Apoi au fost alte focuri de armă, mult mai tare. Dar nu am văzut cine a tras. I-am văzut abia când au venit în fugă spre dubă. Unul din bărbați, șoferul, avea în mână un pistol cu amortizor.

În momentul acela Griessel începu să-și dea seama că nu e un martor obișnuit.

– Un pistol cu amortizor?

– Da.

– Doamnă, cu ce vă ocupați?

– Sunt cercetător pentru o companie de film. Și... domnișoară.

– Îi puteți descrie pe bărbați?

– Erau tineri, pe la 20 de ani, așa zice. Trei erau albi, unul negru. Trei purtau jeanși și tricouri, nu, unul purta o bluză verde-deschis, aproape galbenă. Celălalt avea pantaloni cafenii și o cămașă albă, cu ceva scris pe buzunar. Era prea departe ca să văd...

Griessel și Vusi se uitau la ea uluiți.

– Aveți foarte mult spirit de observație, domnișoară.

Ea ridică din umeri, timid.

– Asta am văzut.

– Fata, domnișoară, ați spus că avea sânge pe mâini?

– Da, pe mână, stați așa, pe mâna dreaptă și pe braț, până aici, arată ea spre cot.

– Nicăieri în altă parte?

– Nu.

– Părea... inconștientă?

– Aaa... poate. Nu. Nu știu. Dar nu se lupta.

– Și duba? întrebă Vusi. Știți ce marcă era?

– Un Peugeot. Abia când a plecat am văzut logo-ul. Unul cu un leu micuț, știți...

Griessel dădu din cap. Își spuse: femeia asta e un geniu.

– Un Peugeot argintiu, dar foarte murdar, spuse ea. Și numărul de înmatriculare, dacă îl vreți, desigur.

– Aveți numărul de înmatriculare?

Griessel era stupefiat.

– CA patru-zero-nouă, apoi o liniuță – femeia desenă o liniuță în aer cu degetul – și apoi trei-patru-unu.

– Domnișoară, spuse Griessel, n-ați vrea să veniți să lucrați la noi?

– În orice caz, spuse Willie Mouton, Adam m-a sunat aseară, puțin după 9, ca să-mi spună despre poveștile lui Ivàn Nell.

– Și? întrebă Dekker.

– Am râs de ele. Adam a spus: hai să-l lăsăm să aducă un auditor, să cheltuiască și el niște bani.

– Asta e tot?

– Adam a spus că se duce acasă, pentru că Alexa nu se simte bine. Și acolo-l aștepta Josh Geyser. Nu mă interesează ce vă spune Geyser. Se vede în ochii lui că e în stare de orice.

– Vusi, lucrăm contra cronometru, îi spuse Griessel la porțița grădini. Vreau să te ocupi de Peugeot. S-ar putea să fie plăcuțe false de înmatriculare, dar hai să încercăm. Uită de orice altceva, duba e copilul tău.

Vusi dădu din cap cu entuziasm, înflăcărat de insistența lui Griessel.

– Am trimis după Mat Joubert. Se poate ocupa de scena crimei. Eu vreau numai să trec rapid prin casă, să văd dacă e ceva semnificativ, după care o să încerc să deschopăr de unde știau că fata e aici.

Se întoarse și porni către casă, încercând să reconstituie evenimentul. În hol spărseseră geamul și reușiseră să intre. Acolo îl împușcaseră pe bătrân. La stânga era un birou, masa acoperită cu documente și un telefon. De acolo sunase Rachel?

Traversă holul și intră în bucătărie. Văzu ușa din spate deschisă și ieși, atent unde pășește. Afară văzu sânge, o dâră lungă pe poteca pavată. Inima i se strânse de frică. Se aplecă să examineze petele. Doamne, îi tăiaseră gâtul? Ideea fu ca un cuțit în stomac.

Nu, nu era posibil. O întrebase pe Evelyn Marais dacă avea sânge numai pe mâini. *Da, pe mână... pe mâna dreaptă și pe braț, până aici.*

Dar sângele de afară spunea altă poveste.

Sperând că femeia nu plecase încă, se ridică și ieși pe poartă, îndreptându-se către locul unde mulțimea se aduna în spatele benzii galbene a poliției. Căută din ochi Tazz-ul. Era tot acolo, cu femeia așezată la volan, pregătindu-se de plecare.

– Scuze, scuze, spuse el croindu-și drum prin mulțime. Domnișoară, găfâi el cu răsuflarea tăiată, în timp ce ea cobora geamul.

– Fata... sunteți absolut sigură de sânge... că era numai pe brațul ei?

Ea închise ochii. Rămase așa cam jumătate de minut. Apoi deschise ochii.

– Da, dădu ea decisiv din cap.

– Nu mai era sânge nicăieri altundeva?

Ea scutură din cap, sigură.

– Nu, numai pe braț.

– Slavă Domnului pentru asta, spuse Benny. Vă mulțumesc.

Nu era sângele lui Rachel Anderson.

Primul instinct al lui Fransman Dekker fu să dea vina pe Mouton și Steenkamp pentru frustrările sale, pentru furia pe care o simțea înăuntru. Era felul în care Mouton spusese că Geyser a făcut-o, de parcă Dekker ar fi fost un idiot. Era felul în care Steenkamp se lăsase pe spate în fotoliu, îngâmfat, alb care le știe pe toate...

Rămase în spatele ușii închise a biroului lui Adam Barnard, privind la fotografia acestuia. Bărbat înalt, plin de încredere. Imaginea vie a succesului, Domnul Adorat, fără nici un dușman pe lume. Imposibil.

Și aceasta, își dădu Dekker seama, era sursa frustrării sale. Era într-o fundătură. Întreaga investigație se scufunda încet, dar sigur într-o mlaștină de improbabilități. Nimic nu mai avea logică și albiu râdeau de el.

Și unde era Mbali Kaleni?

Se așeză și se frecă la ochi. Trebuia să regândească totul de la început, pentru că bucățile nu se mai potriveau una cu cealaltă. Josh și Melin-

da Geyser. Amândoi mințeau. Sau nici unul. Filmul? Șantajistul? Unde era Mbali? Ea avea să rezolve cazul, iar el avea să pice de prost. Scoase telefonul din buzunar și formă numărul ei. Sună și sună și sună. Îl ignora intenționat. Furia i se întetîi din nou, ca un incendiu.

Stai, stai. Calmează-te. Concentrează-te: Adam Barnard a fost cărat înapoi în casa sa, dus până la etaj, lângă soția sa beată.

Asta însemna cineva care știa că soția era beată moartă, leșinată, în fiecare seară. Cineva suficient de puternic pentru a ridica greutatea lui Barnard mort. Cineva care știa că Barnard are un pistol în casă – și știa unde să-l găsească. Uită de Bloemfontein și de șantajist. Cunoștințele despre pistol erau cheia.

Cine putea ști? Josh Geyser? Poate. Dar Griessel spusese că nu era Josh. Griessel nu era prost. Se înșelase oare? Cât din atenția noului căpitan era concentrată asupra crimei din cimitir? În definitiv, era și el om. Cunoștințele despre pistol. Câți oameni ar fi știut asta? Alexa Barnard, altă persoană declarată nevinovată de către Griessel, o alcoolică. O soră de băutură, oare îl aburise pe Griessel? Oare fusese ajutată de cineva? De un amant?

Trebuia să-l sune pe Griessel, să-i spună că are îndoieli în privința Alexei, a celor doi Geyser. Unde era Mbali?

Cineva bătu la ușă. Natasha băgă capul înăuntru.

– E un polițist la ușă. Spune că vrea să-ți arate unde a găsit un pantof.

– Mulțumesc, spuse el. O să vreau să vorbesc din nou cu tine, te rog. Natasha nu păru prea încântată.

14:02 – 15:10

IX

Dekker și tânărul polițist negru de la Metro trebuiră să-și facă loc cu coatele printre ziariștii de la intrare.

– Acolo, după colț, spuse agentul.

Porniră în tăcere. Dekker își dădu seama că vântul de sud-est începuse să bată și ziua perfectă de vară se terminase. Până după-amiază, vântul avea să bată cu putere; dar era ianuarie, nu avea ce să facă.

Intrară pe New Church Street și traversară. Agentul arătă cu bastonul.

– Pantoful era aruncat aici?

– Exact acolo. Aproape în șanț.

– Nu te-ai uitat în el?

– În pantof?

Bărbatul se strâmbă, ca și când n-ar fi fost prea convins de inteligența lui Dekker.

– Nici eu nu m-aș fi uitat, spuse Dekker. Mulțumesc mult.

– Pot să plec acum?

– Stai. Vreau să știu numai, te-au trimis să aduni lucruri?

– Da, inspectorul Oerson ne-a trimis. Trebuia să adunăm orice ar fi putut să fie într-un rucsac. Am văzut pantoful. Am găsit și o pălărie, acolo la colț. Am pus-o în sacul mare de gunoi. Abrams i-a dus sacul inspectorului Oerson, pentru că spusese că vrea să vadă totul.

– Mulțumesc, asta era tot ce voiam să știu.

Dekker se uită la locul unde zăcuse pantoful. Apoi la colțul dintre New Church și Buiten. La vreo două sau trei sute de metri de AfriSound. Ce semnificație aveau toate acestea?

Scoase telefonul.

Era timpul să-l sune pe Benny Griessel.

Departamentul de înmatriculări de la Poliția Metropolitană îi spuse lui Vusi că duba Peugeot Boxer, CA 409-341, aparținea CapSud Trading, persoană de contact Willem de Jager, La Belle Street din Stikland.

– Dar are o notație, spuse agenta. Vehiculul e în custodia poliției, la Greenpoint.

– E acolo acum?

– Asta apare în sistem.

Vusi reflectă.

– Aveți un număr de telefon pentru de Jager?

Griessel stătea în fața mesei, ținând în mână o foaie de hârtie cu două numere pe ea. Unul era numărul lui de mobil, celălalt un număr din Cape pe care nu-l recunoștea. Studie scrisul, comparându-l cu celelalte documente de pe masă. Numerele erau scrise cu o caligrafie mai mare, mai rotunjită.

Rachel Anderson?

Formă numărul din Cape.

– Consulatul Statelor Unite, cum vă pot ajuta?

– Scuze, am format greșit, spuse el și închise.

– CapSud Trading, bună ziua, răspunse o voce de femeie.

– Pot vorbi cu domnul de Jager, vă rog?

– Cine întreabă?

– Inspectorul Vusi Ndabeni de la SAPS.

– Domnul de Jager e decedat, domnule inspector.

– Îmi pare rău. Când a murit?

– Acum patru luni.

– Sun ca să mă interesez de o dubă Peugeot Boxer, număr de înmatriculare CA 409-341, înregistrată pe numele CapSud Trading.

– Trebuie să fie cea furată. Am cumpărat-o la începutul lui octombrie anul trecut, apoi am trimis-o la inscripționare. A fost furată în noaptea aceea.

– Știați că se afla în custodia Poliției Metropolitane?

– Da, au recuperat-o dintr-o parcare a pompierilor, așa că au confiscat-o. Era pe la jumătatea lui octombrie.

– De ce nu ați ridicat-o, doamnă?

– Pentru că toate activele au fost blocate când a murit Frik. Nimeni nu putea scoate bani sau semna un cec, iar testamentul se deschide în două luni. Asta e noua Africă de Sud, după cum știți, trebuie să aștepți.

– Iar dumneavoastră sunteți...?

– Sunt Saartje de Jager. Soția lui Frik.

– Pot să vă întreb cum a murit domnul de Jager, doamnă?

– Colesterol. Doctorul l-a avertizat, eu l-am avertizat, dar Frik n-a vrut să asculte. Așa a fost toată viața. Și acum eu sunt cea care trebuie să curețe în urma lui.

Totul se întâmplă în același timp. Griessel aștepta nerăbdător să-l sune contactul lui de la Telkom, John Afrika trecu pe lângă sângele de pe hol, privindu-l cu groază, Vusi intră pe ușa din față cu un „Benny!” încântat, iar telefonul lui Griessel începu să sune. Crezu că era tipul de la Telkom și răspunse. Pe fereastră îl văzu pe Mat Joubert apropiindu-se pe potecă.

– Benny, sunt Fransman. Cât ești de sigur că soția lui Barnard și Josh Geyser nu sunt implicați?

Trebuia să-i spună lui Afrika că el îl chemase pe Joubert.

– Nu știu, răspunse, fără să-i stea mintea la conversație.

– Deci pot să-i mai interoghez? O pun pe Mbali să vorbească cu Alexa...

Numele detectivei îl forță să se concentreze.

– N-ai aflat încă?

– Ce faci aici? îl auzi pe Afrika spunând în spatele său.

Se întoarse. Joubert intrase în încăpere. Puse mâna pe microfonul telefonului, în timp ce Dekker întreba:

– Ce să aflu?

– Domnule comisar, vă explic eu, spuse Griessel. Apoi, către Dekker:

Mbali a fost împușcată, Fransman. Aici pe Upper Orange, americanca...

Dekker rămase fără grai.

– E în spital, spuse Griessel.

– Americanca? Ce căuta Mbali acolo? Am trimis-o la Jack Fischer.

Au făcut ceva pentru AfriSound. Mbali e OK?

– Nu știm. Îmi pare rău, trebuie să închid. Vorbește din nou cu Geyser dacă crezi că trebuie.

Închise telefonul și spuse:

– Domnule comisar, l-am chemat pe Mat aici să dea o mână de ajutor.

Fața lui Afrika începu să se strâmba a protest, dar Griessel nu-i dădu timp.

– Cu tot respectul, începu el, avem o problemă de mână de lucru. Mat nu e folosit suficient la PT, e cel mai bun detectiv din Cape și eu am de găsit o fată, indiferent ce trebuie să fac pentru asta. Nu avem timp de pierdut. Vusi se ocupă de duba în care au dus-o pe Rachel, eu trebuie să aflu cine știa că fata e aici. Nu avem timp să procesăm scena crimei și am nevoie de cineva care să știe ce face. Trebuie să-i telefoniez tatălui lui Rachel, dar nu înainte de a ști ce se petrece. Așa că, vă rog, haideți s-o găsim pe fată.

Emoții contradictorii trecură pe fața lui Afrika. Dădu ușor din cap.

– Găsește-o, Benny, spuse el și ieși, atent să nu calce în balta de sânge.

Telefonul lui Griessel sună și contactul de la Telkom spuse:

– Benny, între orele 12 și 2 nu s-au dat decât două telefoane de la numărul ăla. Primul a fost în West Lafayette, Indiana, al doilea către tine.

– La ce oră s-a dat primul?

– La 13:36. A durat două minute și 22 de secunde.

– Mulțumesc mult.

Închise și reflectă. Încercă să pună lucrurile cap la cap, dar în mintea lui erau mii de piste.

– Benny... spuse Vusi.

Dar Griessel îi făcu semn să aștepte și își verifică telefonul. Apelul de la Rachel venise la 13:41. Apoi se grăbiseră să vină acolo. Dacă atacatorii îi interceptaseră primul apel, nu avuseseră decât cinci minute avans. Trebuie să fi ajuns exact după ce el și Rachel terminaseră de vorbit. Rapidă reacție. Prea rapidă... Dacă fuseseră undeva în zonă, pe aproape?

În minte i se aprinse o scânteie.

– Vusi, aici pe colț e cafeneaua în care a intrat?

– Magazinul de delicatese, da, dădu Ndabeni din cap.

– Și apoi a fugit încoace, arată Griessel spre Upper Orange. O așteptau undeva, Vusi. Trebuie să o fi văzut, dar cu toată poliția în jur...

– Benny, duba...

Dar Griessel nu-l auzea. De ce n-o împușcaseră? Îl împușcaseră numai pe bătrân. Lui Erin Russel îi tăiaseră gâtul. Dar pe Rachel o lăsară

în viață, cu toate că ar fi putut ucide-o cu ușurință. Acolo, în casă. Dar în loc de asta ei o răpiseră?

O altă revelație.

– Rucsacul, spuse el.

Lui Erin îi tăiaseră rucsacul de pe umeri.

– Vezi dacă găsești vreun rucsac. Mat, poți tu să te uiți în bucătărie și afară?

– Cum arăta rucsacul?

– Habar n-am, spuse Griessel.

Dar exact atunci îi veni o idee și sună în Caledon Square. Se identifică și întreabă dacă la Cat & Moose mai sunt prezenți agenți.

– Sunt tot acolo.

– Spune-le să întrebe unde e bagajul americancei. Trebuie să-l păzească cu prețul vieții lor.

Griessel îi spuse lui Vusi:

– Caută ceva ce au fetele. De asta e Rachel încă în viață.

– Ce mai e? întreabă Natasha când Dekker închise ușa biroului lui Barnard în urma ei.

– Stai jos, te rog, spuse Dekker. Pot să am încredere în tine, surioară?

– Nu sunt sora ta.

– De ce nu, surioară? Ești prea grozavă, fiindcă lucrezi aici, cu albii?

– Crezi că despre asta e vorba? Îi sclipi ei furia în ochi. Nu suporti că m-am culcat cu un alb, nu-i așa? Degeaba scuturi din cap, am văzut cum te-ai schimbat când am spus că a făcut-o și cu mine, tot aici. Pot să-ți spun că n-a fost primul alb, și n-o să fie nici ultimul. Dar eu nu discriminez, mă culc cu cine vreau, pentru că asta e noua Africă de Sud, numai tu vrei să fim toți „frați” și „surioare”. Vrei să fim un trib separat, noi ăștia metiși; ești genul care se plânge peste tot ce greu e să fii metis. Și, ca să fim clari, tu cu câte femei albe te-ai culcat?

El își feri privirea.

– Ce te face să crezi că m-am culcat?

– Ce femeie se poate uita la tine fără să se gândească la sex? spuse ea. Acum Dekker o privi în ochi și ea își feri privirea, furioasă.

– O s-o iau drept un compliment, spuse el, știind că pierduse bătălia.

– De ce mă aflu aici?

– Pentru că am încredere în tine. O să-ți spun lucruri pe care nu le

poți repeta. Cei care l-au împușcat pe Adam Barnard știau că soția lui cade din picioare de beată în fiecare seară, și știau și unde-și ținea pistolul. Tu ești singura în care pot să am încredere. Spune-mi, cine-l cunoștea atât de bine? Cei doi Geyser?

– Nu cred. Nu cred că au fost vreodată la el acasă. Adam se rușina cu Alexa. De câteva ori, când el a invitat oameni acasă, Alexa a făcut o scenă. Adam trăia aici. Se ducea acasă la ora 7, dar de multe ori se întorcea aici. Pe la 8, 9, și lucra până la 12.

– Deci cine ar fi putut ști asta?

Ea se gândi înainte de a răspunde.

– Eu știam de soția lui...

– Cine altcineva?

– Willie și Wouter și Michèle...

– Cine e Michèle?

– Se ocupă de PR.

– Și ea îl cunoștea bine pe Adam?

– Lucrau împreună de ani de zile. Se spune că au fost amanți, cu ani în urmă.

– Cu câți ani în urmă?

– De când Alexa s-a apucat de băut, evident. Adam s-a dus să plângă pe umărul lui Michèle.

– Fir-ar să fie, surioară, spuse el indignat. Lista mea se lungește întruna.

Mat Joubert se întoarse în holul unde Griessel și Vusi îl așteptau plini de speranță. Clătină din cap. Nu găsisese rucsacul. Îl privi pe Benny cum asimilează informația în tăcere, și așteptă răbdător până când știu că poate vorbi.

– Știi de sângele de afară? întrebă.

– Da.

Benny se scărpină în părul des și răzvrătit, chiar lângă ureche. Pe Joubert îl copleși un val de compasiune pentru colegul său, acest prieten pe care-l cunoștea de o viață. Trupul lui Griessel părise întotdeauna prea mic pentru atâta energie. Fața aceea – cu douăzeci de ani în urmă semăna cu un elf. Acum nu se mai vedea acest lucru – viața o erodase și săpase pe ea o rețea de riduri fine. Dar Joubert știa că în creier sinapsele lucrează. Benny avea creier de detectiv, întotdeauna mai rapid și mai creativ decât al lui. Joubert fusese întotdeauna metodic, dar Griessel avea fler natural.

– S-ar putea să fie droguri, spuse Griessel pentru sine însuși. Cred că... cred că rucsacul...

– Benny, duba era în parcare de vehicule confiscate de Metro, spuse Vusi.

Griessel privea în gol.

– Poate că au furat drogurile. Sau le-au luat și n-au plătit...

Joubert întrebă:

– E sângele fetei?

– Nu.

Apoi Benny se concentrează brusc asupra lui Joubert, cu o intuiție subită.

– Nu e al lui Rachel. E sângele unuia din nenorociții ăia.

Puse mâna pe telefon. Joubert spuse:

– Benny, lasă-mă pe mine să sun la spitale.

– Nu, Mat, lasă-i pe ăia din Caledon Square să sune.

Sună la ei și dădu ordinul unui sergent din camera de control radio:

– Orice bărbat între, să zicem, 18 și 35, orice culoare, orice rasă, orice limbă, sergent, oricine are sânge pe el, vreau să aflu.

Apoi Griessel se uită la Vusi:

– Parcare de vehicule confiscate de Metro?

– Corect. Același Peugeot. A fost furat și Metro l-a recuperat. E în parcare lor din octombrie, pentru că proprietarul a murit de atac de cord și proprietățile sunt înghețate. O să aflu ce se petrece. Cum l-au scos din parcare?

– Vusi, grozavă treabă, du-te și află. Hai să aflăm ce e cu duba, pentru că duba e tot ce avem.

Vusi plecă în pas alergător, iar Griessel lăsă capul în piept, în timp ce Mat îl privea. Amândoi erau dinozauri în SAPS, își spuse el, o specie pe cale de dispariție, dar încă nu erau complet eficienți.

Griessel se scărpină în păr, deasupra urechii. Mormăi ceva, apoi se întoarse și ieși. Joubert îl urmă pe poteca de piatră. Griessel deschise poarta grădinii și ieși în stradă. Se întoarse cu fața către Lion's Head. Joubert rămase alături de el, privind cum vântul răvășește părul lui Benny. Vântul de sud-est acaparase ziua.

– Înainte de ora 6 dimineța, acolo sus, spuse Griessel arătând spre Lion's Head, i-a cerut unei femei să anunțe poliția. Tinerii ăia o urmăreau de la 2 noaptea. La ora 11, aici la restaurant, i-a spus tatălui ei că nu poate vorbi cu poliția. La cinci ore după Lion's Head, ajunge la restau-

rant. Și nenorocitul parchează pe stradă și vine după ea. De unde știau, Mat?

Rămaseră cu privirile ațintite spre Table Mountain. Apoi Joubert înțelese ceea ce Griessel pricepuse deja. Stătuseră sus, pe munte, și priviseră întregul oraș.

– Se poate, spuse el. Dar casa asta nu se vede de pe munte.

– Așa e.

Griessel tresări și porni la vale pe stradă. O sută de metri mai încolo, se opri pe o alee.

– A stat aici, într-o camionetă... aproape a dat peste noi cu mașina.

Griessel alergă spre capătul aleii și se uită la casa lui Piet van der Lingen.

– Nu... Mat, vino și stai aici. Ce vezi din toată casa?

Joubert veni în punctul cerut.

– E prea jos ca să se vadă ceva.

– De aici a ieșit, tipul cu camioneta. O Toyota 4x4, roșu decolorat, model vechi. Grăbit al dracului.

– Poate că a stat în picioare în benă, spuse Joubert. Atunci ar fi putut vedea totul.

– Isuse, spuse Griessel. Era tânăr, asemenea celorlalți.

Se uită la Joubert.

– L-aș recunoaște, Mat, dacă l-aș vedea din nou.

Rămase tăcut o clipă.

– O Toyota veche... nu e mașină de dealer de droguri, Mat.

Telefonul lui Griessel sună.

– Sergent?

Ascultă în tăcere cam 40 de secunde, privind spre Joubert.

– Acum zece minute, cineva a lăsat la Spitalul City Park un tip alb, tânăr, apoi a plecat în grabă. Victima a fost înjunghiată în gât cu un cuțit; s-ar putea să reușească să-l salveze.

Griessel o luă la fugă.

– Mă ocup eu de scenă, strigă Joubert. Găsește-o, Benny.

Dar nu-și putu da seama dacă Benny îl auzise.

Jess Anderson fu cea care rupse tăcerea din birou și dădu glas temerilor comune.

– De ce nu ne sună? Au trecut aproape 40 de minute.

Bill Anderson se așează lângă ea pe canapeaua de piele cafenie.

– Nu știm cât de departe a trebuit să se ducă.

– Am putea să-l sunăm noi...

– Hai să-i mai dăm puțin timp.

Patru bărbați o țineau pe podeaua de beton. Un al cincilea băgă o lamă sub tricoul ei și i-l tăie, apoi șortul, apoi lenjeria. Același cuțit care-i tăiasse lui Erin gâtul o dezgoli pe ea. Apoi o împinseră spre un stâlp subțire de oțel, cu brațele la spate și legate în jurul stâlpului. Se lăsă în jos cât îi permiteau legăturile, cu privirea fixată pe pantofii de sport.

– Unde e?

Fata nu răspunse. Îl auzi venind, pași pe podea, numai doi. O apucă de păr și-i smuci capul în sus. Îngenunche în fața ei.

– Unde e? repetă el întrebarea.

Ochiul ei stâng era atât de umflat că se închisese. Pe celălalt îl aținti asupra lui. Fața lui frumoasă era aproape lipită de a ei, calmă ca întotdeauna. Vocea lui exprima autoritatea, controlul.

Dezgustul față de el era mai mare decât teama de moarte. Îi provoca impulsul de a face ceva, de a da cu piciorul, de a scuipa. Dar se răzgândi. Nu era lipsită de putere. Nu aveau s-o ucidă încă. Putea câștiga timp. Nu era singură.

Vin acum, nu deschide ușa nimănui – vocea polițistului. Era pe undeva, căutând-o, avea s-o găsească.

Îi răspunse bărbatului clătinând din cap.

– O să te fac să suferi, spuse el, în felul lui practic.

– Dă-i drumul.

Încercă să-și facă vocea la fel de calmă ca a lui.

El râse.

– Nici nu-ți închipui.

Se ridică.

– Bagajul lor e tot la Cat & Moose.

– Ar fi trebuit să-l luăm de mult de acolo.

– Nu știam, Steve. Unde e Barry? Sună-l și duceți-vă să luați lucrurile.

– Nu or să ni le dea așa, pur și simplu, Jay.

Fata îi văzu uitându-se unii la alții. Existau tensiuni între ei.

Steve, negrul, dădu în cele din urmă din cap și plecă. Jay i se adresă altuia, unul pe care ea nu-l cunoștea:

– Ceva mai încolo pe stradă e un magazin de fierărie. Vreau o foarfecă de grădină. O să-i tăiem degetele de la picioare.

Michèle Malherbe era blondă și atrăgătoare. Dekker nu reușea să-ghicească vârsta, până când se uită la mâinile ei și-și dădu seama că trebuia să se apropie de 60 de ani.

– E o mare pierdere, domnule inspector, spuse ea.

Se vedea că plânsese.

– Este, răspunse Dekker. Îl cunoșteți bine?

– De aproape 25 de ani.

– Am înțeles că și industria muzicală o cunoșteți bine.

Ea încuviință din cap, cu o expresie serioasă și concentrată.

– De ce ar vrea cineva să... căută el un eufemism ... să scape de el?

– Nu cred că moartea lui Adam are ceva de-a face cu industria muzicală. Om fi noi niște oameni emotivi – în definitiv, muzica e emoție, nu? – dar nu sunt mari diferențe între industria muzicală și celelalte industrii. Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care cineva din lumea lui Adam să vrea să-l omoare. Nu-mi vine în minte nimeni capabil de așa ceva.

– Felul în care s-a petrecut indică pe cineva care avea informații despre situația domestică a lui Adam. Știa despre soția lui, de exemplu...

Zâmbetul ei era plin de înțelegere.

– Din nefericire, situația Alexei era de notorietate. Presa face să părem un mediu unde nimănui nu-i pasă, dar e o impresie falsă. Sunt mulți aceia dintre noi care țin legătura cu Alexa în speranța că își va reveni. E o persoană minunată.

– Vă numărați printre ei?

Ea dădu din cap că da.

– Dar am înțeles că dumneavoastră și Adam Barnard erați mai mult decât prieteni?

Ea îl privi cu dezamăgire.

– O să-i las Natashei numărul avocatului meu, spuse ea și se îndreptă încet și demn către ușă, o deschise și o închise fără zgomet în urma sa.

El rămase privind ușa închisă. Nu avea idee ce să facă în continuare.

Asistenta de la City Park îi spuse lui Griessel că trebuie să vorbească cu șeful, iar Griessel o rugă să-l sune. Nu e bărbat, se oțărâse asistenta, la

care Griessel spusese că nu-i pasă ce e, să facă bine să sune. Ea formase un număr, șoptise ceva în telefon și spusese că șefa e într-o ședință.

– Domnișoară, am în sala aia de operații o detectivă cu două răni de glonț și nu știu dacă o să supraviețuiască. Am o fată, americană, de 19 ani, care a fost răpită de bărbații care i-au tăiat gâtul prietenei ei pe Long Street azi-dimineață. Bărbatul de acolo e singura mea șansă de a o găsi înaintea de a fi ucisă. Dă-mi voie să-ți spun, dacă i se întâmplă ceva din cauză că ai obstrucționat legea, o să dormiți cu toții în cea mai murdară și mai aglomerată celulă pe care o pot găsi în Peninsula.

Ea puse din nou mâna pe telefon.

– Cred că dr Marinos ar trebui să vină imediat la Terapie Intensivă, spuse ea.

La poarta parării pentru vehicule confiscate de la Poliția Metropolitană, un tânăr polițist de la circulație într-o uniformă impecabilă deschise un dosar verde, gros.

– Da, vehiculul a fost scos de aici la 12:34. Și aici – răsuci dosarul ca să-l poată vedea și Vusi – este formularul de eliberare, semnat și stampilat.

– Cine l-a semnat?

Ofițerul studie semnătura.

– Nu-mi dau seama. Trebuie să întrebați la Administrație.

– Unde e Administrația?

– Acolo. În clădirea de la înmatriculări. Vă dau numărul de caz.

Mat Joubert își puse mânușile de cauciuc și ridică cartușele goale de pe podeaua Corsei lui Mbali Kaleni. Lângă el, pe asfalt, Grasul și Slabul de la Criminalistică încercuiau cu cretă celelalte cartușe.

Poșeta mare și neagră a lui Kaleni era pe scaunul pasagerului. Deasupra ei era carnetul de notițe A5, cu paginile răsfărte, cu sânge pe prima pagină, picături mici, și ceva scris pe pagină. Luă carnetelul și se uită la cele trei litere scrise tremurat: JAS.

Îl chemă pe Jimmy, criminalistul cel slab.

– Îmi trebuie o pungă pentru dovezi.

JAS. Cuvântul afrikaans pentru „haină“. De neînțeles.

Jimmy îi aduse o pungă transparentă și Joubert băgă carnetul în ea.

Joubert se aplecă din nou și se uită sub scaun. Văzu un pix, dar nimic

altceva. Pe corpul bleumarin al pixului se vedeau două urme slabe de sânge. Sângele de pe carnet nu era neapărat semnificativ. Dar urmele de pe pix erau. Mbali scrisese literele după ce fusese rănită. JAS? Un făptaș care purta o haină? Sau poate era în limba zulu?

Puse mâna pe telefon. Trebuia să afle.

Șefa de la Spitalul City Park dădea din cap în timp ce Griessel vorbea. Spuse:

– Domnule căpitan, un moment, vă rog.

Intră grăbită pe ușile sălii de operații.

Benny nu putea sta locului. Dă, Doamne, să trăiască, măcar cât să pot obține ce-mi trebuie. Se uită la ceas. Era 14:35. Trecuse prea mult timp de când o răpiseră. Pe la periferia percepției lui trecu în viteză ceva – ce să fi fost? Trebuia să se întoarcă la început. De dimineață, ce se petrecuse? În cimitir?

Directoarea ieși în viteză pe uși.

– Domnule căpitan, artera carotidă a fost secționată și încă mai încearcă să închidă rana. Nu e nici o șansă să vorbiți cu el în următoarele 5-6 ore. Chiar și după aceea mă îndoiesc că veți reuși să comunicați în mod semnificativ. Corzile vocale i-au fost grav deteriorate.

Griessel digeră informația.

– Doctore, vreau hainele lui, orice ar fi avut asupra sa.

– Îl sun, decise Bill Anderson.

Se uită la numărul pe care-l notase, puse mâna pe telefon și formă. Rămase în picioare, ascultând sunetul limpede, ca de cristal, pe un alt continent.

Telefonul lui Griessel sună și el se uită la ecran: MAT JOUBERT.

– Mat?

– Benny, nu știu ce înseamnă asta, dar Mbali a scris cuvântul „jas” pe carnet, și sunt destul de sigur că a făcut-o după ce a fost împușcată. Pe pix sunt amprente însângerate. M-am gândit că ar putea fi în limba zulu, dar se pare că nu e.

– Jas?

Apoi auzi sunetul unei convorbiri în așteptare.

– Mat, nu închide.

Văzu numărul, cu un prefix pe care nu-l cunoștea, și-și dădu seama cine putea fi. Dumnezeu. Nu putea vorbi cu ei acum, nu avea cum, ce le putea spune?

Era de așteptat să se impacienteze pentru că nu îi sunase. Era vorba de copilul lor. Aveau dreptul să știe.

– Mat, te sun eu.

Schimbă între cele două convorbiri și spuse:

– Domnule Anderson?

– O, slavă Domnului, căpitane, începeam să ne îngrijorăm. Rachel e OK?

– Domnule Anderson, Rachel nu era la adresa pe care mi-a dat-o.

Încă mai încercăm să o găsim, dar facem progrese.

– Nu era acolo? Cum e posibil?

– Nu știu, domnule. Sincer nu știu.

Doi bărbați tineri, plini de încredere în sine, intrară la Pensiunea Cat & Moose și se îndreptară către femeia plinuță de la recepție.

– Bună, spuse cel negru și zâmbi. Am venit după lucrurile lui Rachel.

– Cine?

– Rachel Anderson, americanca. Știți, cea care este dată dispărută.

– Sunteți de la poliție?

– Nu, suntem prieteni.

– Nu cumva vă cunosc? întrebă fata.

– Nu prea cred. Deci, unde sunt bagajele ei?

– Acolo, în camera aceea, cu poliția. Au găsit-o?

– Cu poliția?

Tonul prietenos dispăru.

– Da. Trebuie să vorbiți cu ei. Au găsit fata?

Nu-i răspunseră. Se uită unul la altul și ieșiră.

– Hei! strigă fata, dar ei nici măcar nu priviră în urmă.

Fata ieși în fugă pe Long Street. Îi văzu îndepărtându-se în pas grăbit. Priviră o dată înapoi și dispărură după colț.

– Vă cunosc, spuse ea și se grăbi să-i găsească pe cei doi care păzeau bagajele.

El încercă să-i smulgă pantofii din picioare. Ea își apăsă tălpile în po-deaua de ciment cu toată forța, dar el îi trase un șut în spatele călcâielor și o făcu să-și piardă echilibrul. Picioarele îi alunecară în fața și căzu.

– Isuse, ce belea ești, îi spuse Jay.

Ea îl scuipă, dar nu nimeri. Jay îi scoase pantofii.

– Ați face bine s-o țineți de-un picior, îi spuse el celui de-al treilea bărbat. Chestia asta o s-o scoată din minți.

Se întinse după foarfeca de grădină.

– OK, ultima dată: unde e înregistrarea video?

– Moartă și-ngropată, spuse ea.

Acum doi o țineau de picioare cu toată puterea, astfel încât călcâiele îi apăsau dureros în podeaua de ciment.

El o apucă de piciorul drept și apropie foarfeca. Îi prinse degetul mic de la picior între lame. Ea se smuci cu toată forța. Erau prea puternici pentru ea. El apăsă pe mânere. Durerea fu imediată și imensă. Urlă, împotriva voinței sale, un sunet pe care nu știa că-l poate scoate.

– Unde e înregistrarea? întrebă Jay și o apucă din nou de picior.

– În geamantanul meu, țipă ea, pentru că durerea, brutalitatea și umilința erau copleșitoare.

– Bine. Unde e geamantanul?

– La pensiune.

Apoi telefonul lui Jay sună și cu toții tresăriră de frică.

Directoarea se întoarse pe ușile din sticlă cu niște haine însângerate într-o pungă transparentă din plastic. Griessel îi spuse lui Bill Anderson:

– Îmi pare foarte rău, dar trebuie să închid. Dacă am vești, vă promit să vă sun.

Tăcere pe fir.

– Nu cred că promisiunile astea valorează prea mult.

Apoi un clic sonor, când americanul închise telefonul. Griessel rămase încremenit, sfâșiat între nedreptate și înțelegerea faptului că și el ar fi făcut la fel, dacă ar fi fost vorba de copilul lui.

Directoarea îi întinse punga.

– Căpitane, asta e tot.

El băgă telefonul în buzunar și luă punga.

– Aveți pe-aici o pereche de mănuși de cauciuc?

– Domnișoară, adu-i domnului căpitan o pereche de mănuși chirurgicale, comandă doctorița.

Asistenta plecă pe coridor.

– Asta e tot, domnule căpitan?

– Colega mea, inspector Kaleni. Ceva vești?

– Are șanse mai mari decât tânărul de acolo. Se pare că a primit tratament la locul accidentului, pentru a-i limita sângerarea.

– O să supraviețuiască?

– E prea devreme ca să mă pronunț.

Asistenta se întoarse cu mânușile.

– Mulțumesc, spuse el și le puse pe mâini.

Deschise punga și scoase tricoul alb, murdar de sânge. Apoi jeanșii, cu o curea uzată din piele. Pipăi buzunarele și scoase un inel de chei. Chei de mașină cu emblema Mazda, alte patru – două de la casă și două mai mici. Buzunarele din spate erau goale. Dar mai era ceva la curea, greu, un etui din piele cu un capac. O unealtă multifuncțională Leatherman. Nu era nouă. Putea scoate amprente de pe ea. Desfăcu capacul de piele. Trei litere erau scrise cu un marker permanent: A.O.A. Inițiale? Îl făcu să se gândească la cuvântul pe care-l scrisese Mbali: *Jas*.

– Domnișoară, îi spuse el asistentei, poate aveți o pungă din plastic, mai mică?

Ea căută sub birou și scoase o pungă de medicamente, goală.

– E perfectă, spuse Griessel.

Puse sula în pungă, apoi o băgă în buzunarul cămășii. Băgă hainele la loc în punga de plastic, își scoase mânușile și ezită.

– Mi le puteți da mie, spuse asistenta.

El dădu din cap în semn de mulțumire, i le întinse, își scoase telefonul și-l sună pe Mat Joubert.

– *Jas?* spuse Griessel.

– J.A.S. Numai astea trei litere. Ai găsit ceva?

– Alte trei litere. A.O.A. Cred că sunt inițiale.

– Sau o abreviere.

– J.A.S. Și asta ar putea fi o abreviere, nu știu.

Undeva în mintea lui Benny se aprinse o scânteie, două gânduri făcând joncțiunea, apoi se stinse.

Telefonul îi sună în ureche. Ce mai era acum? Se uită. Era numărul camerei de comandă radio din Caledon Square.

– Mat, mai am un apel.

Manevră tastele aparatului și spuse:

– Griessel.

Sergentul din Caledon Square spuse:

- Doi bărbați tocmai au încercat să ia bagajele fetei de la Cat & Moose.
- I-au prins pe nenorociți?
- Nu, domnule căpitan, dar administratoarea spune că-l știe pe unul din ei.
- Isuse, spuse Griessel. Am pornit într-acolo.

Femeia de la Administrație de la Poliția Metropolitană se încruntă și răsfoi un dosar, căutând.

- Nu găsesc chitanța, spuse ea.

Puse dosarul deoparte și începu să scoată documente dintr-o tavă pentru corespondență.

- Formularul spune că s-au plătit amenzile de circulație și reținerea, dar nu e nici o chitanță...
- Ar ajuta dacă am ști a cui semnătură e?
- Ea se uită la mângălitura din josul paginii.
- Indivizii ăștia semnează ca gheara găinii. Parcă ar fi... nu sunt sigură, ar putea fi inspectorul Jeremy Oerson.
- Am putea încerca să aflăm?
- Tu ai putea, eu nu-mi văd capul de treburi. E la etajul doi.

Fransman Dekker îl văzu pe Griessel dând în goană colțul lângă Spitalul City Park și îl strigă, dar detectivul dispăruse. Probabil că e mai bine așa, își spuse Dekker, pentru că voia să reia tot ce făcuse Griessel de dimineață. Voia să vorbească din nou cu Alexa; indiferent din ce unghi studia cazul, trebuia să fie cineva din apropierea lui Adam Barnard.

Scoase insigna SAPS și i-o arată femeii de la recepția City Park, apoi spuse:

- Vreau să o văd pe Alexa Barnard.
- Oh, spuse ea, o clipă, și puse mâna pe telefon.

Griessel sări în mașină și porni. Îi sună telefonul. *FRITZ*. Fiul său. Îl copleșiră sentimentele legate de seara care urma, întâlnirea cu Anna la 7. Oare trebuia să o sune să-i spună că avea să fie dificil să se vadă?

- Fritz? spuse el, întrebându-se dacă fiul lor știa ceva despre intențiile Annei.
- Tată, am terminat-o cu școala.
- Ce vrei să spui?

- Am prins angajamentul ăsta grozav.
- Noi?
- Formația, tată. Wet & Orde. ăsta e numele nostru, ca serviciul tău, Lege și Ordine, a fost ideea mea. Deschidem pentru Zinkplaat într-un turneu. E vorba despre 25 de mii pe lună, asta înseamnă mai mult de șase mii pentru fiecare din noi.
- Și acum te lași de școală?
- Nu mai am nevoie de școală, tată.

Apelul sosi la 14:48 la biroul comisarului provincial pentru Western Cape. Micul xhosa răspunse, avertizat de secretară. Era Dan Burton, consulul american.

- Domnule comisar, îmi puteți spune ce se petrece?
- Toți polițiștii disponibili în Cape Town o caută pe fată, iar cel mai bun detectiv din Peninsulă e la conducerea echipei speciale. Fac tot ce le stă în puteri ca s-o găsească.
- Tocmai m-au sunat părinții, și sunt foarte, foarte îngrijorați. Se pare că era în siguranță, l-a sunat pe căpitanul ăsta, Ghree-zil, dar el nu s-a grăbit să ajungă acolo și, când a ajuns, ea nu mai era.
- Nu acestea sunt informațiile pe care le am eu, domnule...
- Știți cine sunt oamenii aceia? De ce o vânează ca pe un animal?
- Nu, nu știm asta. Tot ce vă pot spune e că facem tot ce putem ca să o găsim.

- Se pare, domnule, că nu e de ajuns. Îmi pare foarte rău, dar va trebui să sun la ministru.

Comisarul se ridică de la birou.

- Foarte bine, domnule, vă rog atunci să sunați la ministru. Dar nu știu ce am putea face mai mult.

Închise telefonul și ieși din birou, îndreptându-se spre biroul lui John Afrika. În drum, spuse un singur cuvânt în limba sa maternă; clicul cuvântului răsună lovindu-se de pereți.

Fata nu-i auzi certându-se de cealaltă parte a ușii din lemn. Stătea pe jos, cu spatele lipit de stâlp, cu o durere cumplită în picior, cu sângele încă curgând din rană și cu degetul tăiat pe cimentul podelei. Lăsă capul în piept și plânse.

Nu-i mai rămăsese nimic. Nimic.

Îi spuseră lui Vusi că Oerson ieșise. Îl putea prinde pe mobil. Notă numărul, dar, înainte să apuce să sune, cineva spuse:

– Iată-l.

Vusi se întoarse și-l recunoscuse; era cel care fusese de dimineață la biserică – uniformă oribilă, fața lucind de transpirație.

– Inspectorul Oerson? întrebă el.

– Ce e?

Grăbit, iritat.

– Sunt inspectorul Vusumuzi Ndabeni de la SAPS. Sunt aici în legătură cu un vehicul care a fost scos din parcare la 12:34, o dubă Peugeot.

– Așa, și?

Oerson își continuă drumul spre birou. Vusi îl urmă, uluit de atitudinea lui.

– Mi s-a spus că ai semnat formularul.

– Știți câte formulare semnez?

Oerson rămase în ușa biroului. Vusi inspiră adânc.

– Domnule inspector, ai fost la scena crimei azi-dimineață, cu americanca... vehiculul a fost folosit pentru a o răpi pe prietena ei. E singura noastră pistă. E în mare pericol.

– Nu vă pot ajuta, n-am făcut decât să semnez formularul, spuse Oerson, cu o mână pe clanță. În fiecare zi, fetele astea intră aici în fugă, căutând pe cineva să semneze. Nu verific decât dacă e totul în ordine.

În spatele ușii începu să sune un telefon.

– E telefonul meu, spuse el și deschise ușa.

– Dar mi s-a spus că nu există chitanță, nu există nimic.

– Totul era corect când am semnat eu, spuse Oerson intrând în birou și închizând ușa.

Vusi rămase în spatele ușii. Cum puteau oamenii să se poarte așa? Oftă, gata să plece, când îl auzi pe Oerson spunând ceva care suna familiar. *Cat and Moose... stai așa...*

Vusi rămase încremenit.

Ușa se deschise brusc; fața lui Oerson îl acuza.

– Ce mai cauți aici?

– Nimic, spuse Vusi și plecă.

Auzi ușa închizându-se. Se opri la scări. Cat & Moose? Ce avea Oerson de-a face cu asta?

Coincidență?

Oerson fusese acolo de dimineată, foarte devreme. Un inspector principal de la Metro. Cel care găsisese rucsacul. Cel care căutase prin el, înainte de a-l preda. La club, Griessel vorbise cu Dekker, îi spusese lui Dekker să-l sune pe Oerson în legătură cu sacul de lucruri pe care le adunaseră. Oerson semnase formularul. Atitudinea lui, aroganța.

Cat & Moose. Șarpele în iarbă.

Vusi se întoarse și porni înapoi spre ușa închisă a lui Oerson.

Îi spuseră lui Dekker că nu o putea vedea pe Alexa Barnard.

– Când o pot vedea? întrebă el.

– Doctorul spune că undeva după ora 4; până atunci, trece efectul medicamentelor.

Se uită la ceas. Era 14:50. Putea foarte bine să se ducă să mănânce ceva. Ar fi avut ocazia să se gândească – ce altceva putea face, dacă îi lăsase pe Melinda și Josh să plece acasă?

– Vreau să știu dacă plecați din oraș, îi amenințase el.

Apoi se dusesese la Natasha și spusese:

– Poți să-mi dai numerele de contact ale tuturor angajaților?

Iar ea îi aruncase o privire care spunea că știe de ce le cere.

Plecă din spital flămând.

Vusi ascultă la ușa lui Oerson. Se vorbea engleza. *Dacă nu știu ce căutam, hai să mai așteptăm. Mai devreme sau mai târziu o să mute lucrurile. O lungă tăcere. Apoi cuvintele care făcură inima lui Vusi să se oprească: Hai să ne asigurăm, apoi s-o omorăm pe nemernică. Dar așteptați-mă pe mine...*

Mâna lui Vusi se îndreptă către pistolul de serviciu. Stânga o întinse către clanta ușii.

Nu, sunt bine. Nu au nimic, nici o dovadă. Oerson înăuntru, atât de plin de sine.

Îl făcu pe Vusi să ezite; îngheță. Pentru că nu avea decât suspiciuni și o conversație auzită întâmplător. Îl putea aresta pe Oerson, iar acesta ar fi cerut un avocat; ar fi durat ore în șir, iar fata ar fi murit. Ar fi fost cuvântul lui Oerson împotriva cuvântului său.

Vin, spusese Oerson. *Așteptați-mă.*

Vusi șopti o rugăciune. Ce să facă?

Băgă pistolul la loc în toc, se întoarse și traversă coridorul în fugă. Trebuia să-l urmărească pe Oerson. Și să-l contacteze pe Benny între timp.

O, Doamne, nu trebuia să-l scape din ochi pe individ.

Griessel încuie mașina și alergă până la intrarea de la Cat & Moose. Fata cea plinuță era în spatele biroului, discutând animat cu unul din polițiștii de patrulă din Caledon Square. Se apropie de ei. Fata nu-l recunoscuse. Trebui să spună:

– Benny Griessel, SAPS, am fost aici azi-dimineață. Am înțeles că l-ai recunoscut pe unul din bărbați.

Expresia ei se schimbă de la recepționară nesigură la martor indignat.

– Tocmai le spuneam colegilor dumneavoastră, au intrat pur și simplu aici și au spus că vor să ia bagajele, vă vine să credeți?

– Și l-ai recunoscut pe unul din ei?

– Nu-l cunosc, dar l-am mai văzut.

– La pensiune?

– Păi, s-ar putea să fi fost și aici, dar l-am văzut prin zonă, lucrează în ramură, sunt sigură.

– În ramură?

– În turism, spuse ea ca și când ar fi fost de la sine înțeles.

– Uite ce e, spuse Griessel, viața unei fete depinde de identificarea individului, dacă tu îți amintești unde l-ai văzut, așa că te rog...

– Serios?

Indignarea se evaporă și lăasă loc entuziasmului.

– OK, uite ce e... știu că l-am văzut la Long Street Café. E negru, înalt, slăbănog... ca toți ghizii...

Dar Griessel n-o asculta, pentru că lucrul acela fugar, alunecos din mintea lui revenise.

Se scărpină după ureche, cu gândurile amestecate, încercând să le pună în ordine. În dimineața aceea... Griessel se uită spre dreapta, unde stătuse de vorbă cu Oliver Sands de dimineață, asta încerca mintea lui să-i spună, despre conversația aceea. Încercă să și-o amintească, bâjbâind prin întuneric. Ollie vorbise despre fetele de la club. Nu. Nimic. Pistă greșită.

Se uită la fata de la recepție. Spusese *e slăbănog, ca toți ghizii*, asta era declanșatorul. Ghizii. Vusi întrebase cine era cu Sands și cu fetele la club. Sands spusese că era un grup întreg. Și spusese că și ghizii erau acolo.

Își șopti în barbă Isuse. Lucrul acela era aproape, ar fi putut pune degetul pe el, dacă ar fi reușit să-l vadă. Telefonul începu să-i sune. Îl igno-

ră. Se apropie de birou, puse palmele pe el și lăasă capul în piept. Fata făcu un pas înapoi.

Vusi ascultă cum sună telefonul lui Griessel în timp ce-l privea pe Oerson ieșind în grabă din clădirea Metro.

– Răspunde-mi, Benny, spuse el în timp ce Oerson se urca într-un Nissan Sentra cu emblema poliției pe ușă.

Telefonul continuă să sune.

– Te rog, Benny, dar apelul fu trimis către mesageria vocală exact când Vusi își descurie mașina.

– Vă simțiți bine? îl întrebă fata de la Cat & Moose pe Griessel.

Unul din poliștii în uniformă își dădu seama ce se petrece și îi făcu semn să păstreze liniștea.

Benny rămase nemișcat. El, Vusi și Oliver Sands. La masă, Sands spunându-le despre seara trecută în club. Cine era cu ei? întrebasese Vusi. Le știi numele? Iar Sands spusese...

Răspunsul îi veni ca o lovitură de ciocan. Sands le dăduse numele, acesta era spectrul care îi bântuise mintea toată după-amiaza. Auzi din nou unul din nume, pronunțat de vocea lui Sands: Jason Dicklurk. *Dicklurk*. De dimineată, Griessel își spusese: ce nume caraghios. Dick Lurk. Dar problema fusese pronunția. Isuse, ar fi trebuit să facă legătura. Numai afrikaanerii sunt în stare să-și pronunțe corect propriile nume. Și un singur zulus. Mbali Kaleni. Ea îl sunase când era cu comisarul. Accent zulus, dar pronunția o avea impecabilă. *Am găsit un Land Rover Defender care corespunde numărului de înmatriculare; e al unui domn J. M. de Klerk.*

Dicklurk era de Klerk. Jason de Klerk. Unul dintre ghizi.

Îi spuse fetei:

– Cu ce companie de turism erau fetele?

Aceasta se încruntă o clipă, apoi fața i se lumineă.

– African Overland Adventures. Acolo lucrează tipul ăla, negrul, acolo l-am văzut...

– Unde sunt?

– Un cvartal mai încolo.

– Arată-mi, spuse Griessel repezindu-se la ușă.

Fata veni după el, se opri pe trotuar, arată peste drum.

– La colț.

– Haideți, băieți, le spuse Benny agenților în uniforme.

Exact atunci în minte i se mai aprinse un bec. A.O.A. *African Overland Adventures*. Într-un impuls de moment o sărută pe fată pe obraz, înainte de a o lua la fugă.

Ea îl privi fără grai.

Fransman Dekker mușcă din sendvișul de pui cu maioneză în timp ce scria ceva în carnet.

Alexa Barnard. O femeie care se ascundea toată ziua în casă. Singură. Care bea. O mulțime de timp liber, în care să se gândească la bărbatul ei, cronic necredincios. Un bărbat care nu-și putea ține mâinile departe de nici o purtătoare de fustă.

Să nu-mi spună mie cineva că nu s-a gândit niciodată cum ar fi viața fără nemernic, își spuse el. Sportul național: să angajezi un metis care să-l impuște pentru tine. Trei sau patru cazuri numai în ultimul an.

Hai, Sylvia, vino să stai de vorbă cu doamna, să-mi spui unde găsim pe cineva să-l omoare pe domnul. Sau: Domnul are o asigurare de viață foarte frumoasă, draga mea. Dacă găsești un ucigaș plătit, cum crezi că ar fi cazul s-o împărțim?

O singură problemă. *Nu angajezi pe cineva care să facă să pară că tu l-ai omorât*, cu cuvintele căpitanului Benny Griessel. Dar dacă se gândise să facă totul să pară o înscenare? Industria muzicală e ca un câmp de luptă, o să-i bănuiască pe alții înainte de a mă bănui pe mine. Iar când vin la mine le spun, hei, sunt alcoolică, cum puteam să car ditamai omul pe scări în sus?

La asta ce mai spui, căpitane?

În fuga sa către African Overland Adventures, Griessel își spuse că asta trebuie să fi încercat Mbali să scrie. *Jason*. De unde știuse? Ce o făcuse să se întoarcă pe Upper Orange Street?

Chiar înainte de a năvăli pe ușă, telefonul începu să-i sune din nou. Nu avea de gând să răspundă. Intenționa să dea de Jason de Klerk, apoi s-o găsească pe Rachel Anderson.

Trebuia să fie în viață.

John Afrika stătea cu receptorul în mână, ascultând cum la celălalt capăt sună telefonul lui Griessel. În fața lui era comisarul provincial.

- Dacă facem o greșeală...
- Benny e curat, spuse Afrika.
- John, vorbim despre cariera mea.

Afrika oftă și închise telefonul.

- Nu răspunde.

- Când vine Zuma, vor face curățenie. Se vor folosi de orice pretext.

Știi cum e. Vin zulușii, pleacă xhosa.

- Domnule comisar, înțeleg. Dar ce ar trebui să fac eu?

- Nu mai există altcineva?

Afrika scutură din cap.

- Chiar dacă ar exista, acum e prea târziu.

Se uită la telefon.

- Benny e curat.

Dar nu mai părea nici el atât de convins.

Jeremy Oerson făcu stânga pe Ebenezer. Vusi îi dădu un mic avans, apoi porni și el; nu-l lăsa pe individ să scape. Nissanul de la Metro se îndrepta către Waterfront, pe Western Boulevard. Vusi conducea atent, pentru că nu îndrăznea nici să se apropie prea mult, nici să se depărteze. Trebuia să vadă unde cotea.

Oerson intră în giratoriul din port, apoi făcu dreapta. Se îndrepta spre N1.

Vusi se relaxă puțin. Avea să fie ceva mai ușor.

Griessel bubui în ușile duble de sticlă, cu doi agenți în spate. Holul de la African Overland Adventures era spațios - o teighea lungă la care lucrau două femei tinere și un bărbat, un televizor cu ecran plat pe perete, măsuțe de cafea și scaune. Nouă tineri, așezați sau în picioare. Cu toții ridicară privirile, uimiți.

Griessel scoase pistolul de serviciu înainte de a ajunge la recepție. Mobilul încă îi mai suna în buzunar.

- SAPS. Nu pleacă nimeni, nu dă nimeni nici un telefon.

- Putem să vedem o legitimație? întrebă o fată din spatele biroului.

Griessel scoase cartea de identitate.

- Care dintre voi e Jason de Klerk?

Fata răspunse:

- Jason nu e aici.

– Unde e Jason de Klerk?

– Nu știm.

– Toți bărbații, vreau să vă văd actele de identitate. Verificați-le, le spuse agenților.

– Jason n-a mai fost pe aici de ieri, spuse fata.

Griessel se apropie de birou.

– Ascultă-mă bine: Jason și prietenii lui au tăiat gâtul uneia din clientele voastre aseară, și vor ucide din nou dacă nu-i oprim. În clipa asta mă gândesc că nu știi nimic despre asta, dar lucrurile se pot schimba foarte rapid, și nu cred că vrei asta. Deci, unde-l pot găsi?

Ea înghiți în sec.

– S-ar putea să fie acasă. S-ar putea să fie la birouri sau la depozit.

– La birouri?

– Etajul doi. Folosiți intrarea de alături.

– Și depozitul?

– Stabley Road, în Observatory.

Toți trei se întoarseră pe ușă. Rachel nici măcar nu ridică privirea.

– Țineți-i picioarele, spuse Jason de Klerk și luă foarfeca de grădină de pe podea.

Ceilalți doi se lasară pe vine lângă ea și o apucară de picioare.

– Rachel, spuse de Klerk, dar ea nu răspunse. Rachel!

– E varză, Jay, spuse unul din ceilalți.

– Trebuie să fim siguri.

Îngenunche la picioarele ei.

– Rachel, ascultă-mă. Trebuie să fim siguri că ne spui adevărul despre înregistrare. E o chestiune de viață și de moarte, înțelegi?

Prinse al doilea deget de la piciorul drept între lamele foarfecii.

– Așa că spune-mi din nou, unde e?

– Nici măcar nu te aude.

– Te rog, spuse ea, abia auzit. E în geamantan.

– Ești sigură? Ești foarte sigură?

Vocea lui Jason era încă liniștită.

– Da, da, da, da...

– Jay, ce altceva mai vrei? Întrebă celălalt tânăr.

Jason, furios, îl lovi cu dosul palmei.

– Știi ce e în joc aici? Vrei să-ți petreci restul vieții în pușcărie?

Vusi îl urmă pe Oerson când intră pe rampa către N2. Păstră distanța, puțin peste 400 de metri, cu șapte mașini între ei. Puse mâna pe telefon și-l sună din nou pe Benny Griessel.

„Birourile“ African Overland Adventure erau în spatele unei uși de securitate din oțel. Griessel apăsă pe butonul interfonului.

– Poliția. Deschideți.

Broasca făcu clic și ușa se deschise. Se uită după o altă ieșire. Nu văzu vreo ieșire, ci numai trei femei, birouri, computere, fișete. Ținu legitimația la îndemână.

– Îl caut pe Jason de Klerk.

– Nu e aici.

Îi sună telefonul. Cine dracu' avea așa mare nevoie de el? Scoase telefonul. *VUSI*.

– Vusi, e un moment prost.

– Benny, îmi pare rău, dar s-au întâmplat lucruri. Cred că urmăresc pe cineva care se îndreaptă spre Rachel. Jeremy Oerson. L-am auzit în tâmplător. E implicat.

Griessel încremeni. Jeremy Oerson? Cum naiba?

– Unde ești?

– Pe N2, chiar înainte de Groote Schuur. A intrat pe rampa către Main Road.

Observatory. Depozitul.

– Vusi, cred că se duce spre Stanley Road, e acolo un depozit, African Overland Adventures. Rămâi cu el, vin imediat.

Pașii lui Griessel bubuiră pe scări.

– Benny! strigă Vusi, temându-se să nu închidă. Vor s-o omoare, Benny. Imediat ce ajunge Oerson acolo.

15:12 – 16:14

X

Griessel le spuse agenților să nu lase pe nimeni să iasă din birouri; trebuiau să sigileze încăperile, să nu lase nici un fel de documente să iasă, să nu se dea nici un telefon. Nu aveau de unde să știe cine e implicat.

– Aveți o mașină de patrulă cu sirenă funcțională?

– Da, domnule căpitan.

Un agent îi aruncă lui Griessel cheile.

Între Oerson și Vusi nu mai era decât un vehicul când opriră la semafor. Vusi coborî parasolarul ca să-și ascundă fața. Mașina lui Oerson avea semnal dreapta.

Unde era Stanley Road?

African Overland Adventures? Și Poliția Metropolitană? Nu reușea să vadă nici o legătură. Semaforul se schimbă în verde. Vusi îi lăsă un avans, apoi porni, cu intenția de a face și el dreapta, dar se apropie o mașină și trebui să aștepte. Când viră nu mai văzu Sentra lui Oerson. Vusi accelerează. Unde se putuse duce? Trecu de virajul spre Scott Road, pe stânga. Văzu Sentra în depărtare, pe Scott.

Vusi frână, băgă în marșarier și făcu stânga, exact la timp ca să vadă mașina lui Oerson virând la dreapta o jumătate de kilometru mai încolo.

Oare chiar el era?

Griessel apăsă butoanele sirenei și girofarului și plecă în scrâșnet de frâne. În fața lui se căscă un culoar prin trafic, trecând pe lângă biserica luterană unde începuse totul de dimineață. Parcă ar fi trecut o săptămână. Făcu stânga pe Upper Orange. Și mai mare aglomerație. Îi luă alte

secunde prețioase să traverseze strada, și apoi apăsă frâna. Scoase mobilul.

Vusi răspunse la al doilea țârâit.

– Benny.

– Unde ești?

– Stanley Street, Benny, nu vreau să vorbesc prea tare. Văd depozitul.

Mașinile de teren sunt parcate acolo. African Overland Adventures.

– Spune-mi cum să ajung acolo, Vusi, nu am nici o hartă.

– Poți să găsești Main Road, în Observatory?

– Da.

– Apoi virezi pe Scott, spre est. Cobori pe Scott până treci de Lower Main, apoi prima la dreapta și o să-i vezi.

– Vin imediat.

– Oerson a intrat, Benny, grăbește-te.

Jeremy Oerson împinse masiva ușă glisantă doar cât să poată intra. Depozitul era tăcut; corturi, canistre pentru apă, unelte, lopeți, toate în grămezi ordonate.

– Alooo, spuse el.

La dreapta și la stânga se ridicară doi bărbați din spatele unor mormane de lucruri, fiecare cu câte un pistol Stechkin APS atârnat asupra lui.

– Isuse, spuse el ridicând mâinile. Sunt eu.

Bărbații coborâră încet armele. Jason de Klerk ieși din spatele Land Roverului.

– Am încercat să te sun, Jeremy.

– Sunt ofițer superior de poliție. Nu pot să răspund la telefon când conduc.

– Ești polițist de circulație.

Oerson ignoră remarca.

– Unde e?

– Domnul B vrea să știe: poți să ajungi la bagajele ei?

Oerson înaintă în depozit și privi în jur. În spatele unui morman de corturi stătea încă unul, îmbufnat, cu buza de sus însângerată.

– Nu acum, spuse el. Ce a pățit asta? L-a atacat ea?

– Nu voiam să spun acum, imediat, Jeremy, spuse Jason enervat. Dar poți să ajungi la ele, da?

– Nu-ți face griji, atâta timp cât nimeni nu știe ce să caute, suntem în

regulă. O să ducă bagajele la depozitul pentru dovezi, și eu o să ung pe unul și pe altul. O casetă video micuță, o bagi într-un buzunar, nimica toată. Săptămâna viitoare pe vremea asta o să fie totul uitat, fata dispare, dispare și presiunea. Relaxează-te. Ea unde e?

– Ești absolut sigur?

– Evident. Pentru o mie de dolari, o să fie bătaie cine s-o facă.

– OK, spuse Jason și scoase telefonul mobil.

– Fata e în viață, nu-i așa? întrebă Oerson. Pentru că-mi datorați o favoare.

Când trecu de rampa către Roodebloem, Griessel își dădu seama că ar fi trebuit să o ia pe acolo. O luă spre Eastern Boulevard. Traficul era dens; nu avea timp de gândire. Care era legătura lui Jeremy Oerson cu toată afacerea? Apoi viră pe N2 și intră pe banda din stânga. Apăsă pe accelerație. Oerson? Metro? African Adventures?

Intră cu viteză prea mare pe rampa de la Liesbeeck, virajul era mai în scurt decât și-l amintea, semaforul pe roșu îl luă prin surprindere. În fața lui erau mașini care traversau intersecția. Era prea târziu ca să mai frâneze. Avea să lovească pe cineva. Apoi se trezi trecând printre două mașini, smucind de volan, accelerând ca să iasă din intersecție. Opri sirena numai când intră pe Lower Main.

Benny întârzia prea mult. Vusi parcase pe trotuar, între Scott și Stanley, și aștepta cu pistolul în poală. Vedea depozitul – o clădire lungă, cu ziduri de cărămidă și acoperiș din zinc galvanizat. Ea era înăuntru. Unde era Benny? Poate că ar trebui să intre. Dar câți erau oare înăuntru?

Ieși din mașină, o înconjură, deschise portbagajul și privi în sus. Nu aveau cum să-l vadă. Pe partea aceea nu erau ferestre. Își scoase sacoul și luă vesta antiglonț din kevlar. O îmbrăcă și se uită la ceas: 15:22. Trebuia să facă ceva.

Luă o decizie: prioritatea era viața fetei. Intra.

Apoi auzi scrâșnetul de cauciucuri în spatele său. O dubă de patrulă a SAPS opri pe trotuar într-un nor de praf. Din ea sări o siluetă cu părul în dezordine și un pistol în mână.

Venise Benny Griessel.

– Hei! spuse Jeremy Oerson, dar ea nu ridică privirea.

Zăcea lângă stâlp, grămadă, goală-puşcă.

Oerson rămase proptit în cizmele sale negre, cu pistolul în amândouă mâinile, aţintit asupra capului ei.

– Fă-o să se uite la mine, spuse el unuia dintre bărbaţi.

– Termină odată.

– Nu. Vreau să-i văd faţa. Hei, târfă yankee, uită-te la mine.

Ea ridică încet capul. Părul îi atârna în şuviţe pe frunte. Oerson îi văzu ochiul umflat, vânăt, sângele închegat de pe tâmplă. Avea capul ridicat, dar ochii îi erau altundeva.

– Uită-te la mine, îi spuse el, şi-i văzu ochii ridicându-se să-i întâlnească privirea.

Apăsă piedica pistolului cu degetul mare.

– Du-te prin spate, Vusi. Îţi las timp, spuse Griessel din fugă.

Ajunse la uşa glisantă şi se lipi cu spatele de zid, ținând pistolul cu amândouă mâinile înaintea sa. Numără, o-mie-unu, o-mie-doi, ca să-i lase lui Vusi douăzeci de secunde. Se rugă. Sfinte Doamne, fă să fie în viaţă.

O-mie-doişpe. Auzi o împuşcătură, sări, deschise uşa dintr-o smucitură şi intră. Văzu drept în faţa sa un tânăr cu un pistol cu amortizor îndreptat fix spre inima sa. În clipa aceea îşi dădu seama că totul s-a încheiat, pentru că propriul său pistol era cu multe grade prea la dreapta.

Împuşcătura răsună şi-l doborî pe Griessel din picioare. Se lovi cu spatele de uşă şi durerea îi explodează în piept. Căzu la pământ. Neliniştea pe care o avusese toată ziua, în aşteptarea răului, iat-o.

Oerson aşteptă să-i vadă ochii. Voia ca a lui să fie ultima faţă pe care avea s-o vadă. Voia să ştie cum arată frica de moarte, voia să vadă cum se scurge din ea lumina vieţii. Dar, mai presus de orice, voia să ştie cum te simţi când iei o viaţă. Se spunea că sentimentul de putere e de nedescris.

Ea îl privi în ochi. Nu văzu nici un fel de frică. Se întrebă dacă o drogaseră. Apoi auzi împuşcătura. Se întoarse şi se uită la uşă. Încă o împuşcătură.

– Rahat, spuse el.

Vusi sprintă după colţ. Ferestre înalte, la doi metri de la sol. O singură uşă de oţel, cu lacăt pe ea. Nu ezită. Ținti şi glonțul de 9 mm făcu țân-

dări lacătul. Deschise ușa. Înăuntru era întunecat, o bucătărie mică, încă o ușă închisă.

Auzi o împușcătură, nu foarte tare, probabil un calibru mic. Benny! Alergă spre ușa interioară și o deschise. Era un spațiu larg, deschis. Pe ușa glisantă intra un fascicul de lumină. Cineva zăcea nemișcat. Oh, Doamne, era Benny! Mișcare, un tânăr alb la stânga lui Benny, cu o armă în mână.

– Nu mișca!

Tânărul se întoarse. Vusi trase. Bărbatul căzu, parcă cu încetinitorul.

La dreapta lui, un glonț se înfipse în zid. Vusi se aruncă în spatele unor butoaie, se rostogoli, se ridică, apăsă pe trăgaci o dată, de două ori, de trei ori. Bărbatul căzu. Vusi se ridică încet, cu ochii pe silueta nemișcată, privind cum curge sângele din corp. Sângele vieții. Omorâse un om, își dădu el seama. Nu avusese de ales.

La dreapta lui se mișcă o umbră; se întoarse prea încet la realitate. Pistolul i se lipise de cap.

Durere cumplită în piept, Griessel nu se putea mișca, nu putea respira. Zăcea pe podeaua de ciment. Avea să moară, se terminase totul. Vederea sa periferică prinse o mișcare. Vusi. O împușcătură tunătoare, cineva căzu, undeva departe, la dreapta. Totul cu încetinitorul, ireal, vag, detașat. Acesta era începutul, desprinderea de viață. De ce nu se temea? De ce această... pace, un dor intens de copii, de soție. Acum știa că o vrea pe Anna înapoi, dar era prea târziu. Mișcare. Vedea. Nu era încă mort. Vusi trase din nou, de trei ori. Acum putea respira mai ușor. De ce? Mâna lui Benny se îndreptă încet către piept. Uscată. Nici un pic de sânge. Se uită, pipăi. O gaură în buzunarul de la piept. Nici un pic de sânge. Pipăi obiectul tare, îl apucă în mână.

Instrumentul Leatherman. Glonțul lovise în Leatherman. Îl copleși ușurarea. Ridică privirea. Cel care-l împușcase era în picioare, cu pistolul la tâmpla lui Vusi.

Griessel întinse mâna după pistolul de pe podea, îl ridică, fără să aibă timp să ochească. Apăsă pe trăgaci, văzu cum se smucește brațul individului, îl văzu pe Vusi căzând, trase din nou, rată. Bărbatul era tot în picioare. Pistolul lui cu amortizor dispăruse.

Griessel se ridică în picioare, cu foc în coaste, durerea arzând cu flacără albă. Aținti pistolul asupra bărbatului.

– Nu mișca, spuse el.

Bărbatul se ținea de braț. Cotul îi fusese pulverizat, foarte mult sânge, o masă de tendoane și os fragmentat.

Vusi se ridică.

– Benny...

Vocea lui era slabă, urechile lui Griessel erau asurzite de împușcături.

– L-am prins, Vusi.

– Am crezut că ai murit.

– Și eu la fel, spuse Griessel.

Îl smuci de guler pe individ.

– Întinde-te pe jos, spuse el.

Bărbatul se prăbuși în genunchi.

– Unde e Rachel?

Bărbatul se uită spre ușa din spatele său.

– Acolo.

– E singură?

– Nu.

– Unde e Jason, Jason de Klerk? îl împunse Griessel cu pistolul.

Un moment de tăcere.

– Eu sunt Jason.

Furia îl copleși pe Griessel. Îl apucă pe de Klerk de păr.

– Gunoi împutit, spuse el, simțind o dorință imensă de a-l împușca, pentru Erin, pentru tot.

Degetul i se crispă pe trăgaci.

– Benny!

În spatele lor se auzi zgomot, o ușă închizându-se. Amândoi detectivi se întoarseră.

– Nu trage!

Încă un tânăr, cu mâinile sus.

– Unde e Rachel? întrebă Benny.

– E acolo, înăuntru.

Griessel se îndreptă spre ușă.

– Ai grijă, spuse bărbatul. Oerson e cu ea.

Rachel era conștientă de pistolul îndreptat spre ea, de bărbatul în uniformă de lângă ea.

Îi rostise numele. O cunoștea? Ridică privirea, încercând să focali-

zeze. De ce mai era încă acolo celălalt, unul din cei care-i ținuseră picioarele?

Răsună o împușcătură. Bărbatul în uniformă înjură. Se întoarce cu spatele la ea și îndreptă pistolul către ușă. Celălalt se apropie pe furiș de perete. Încă o împușcătură. Bărbatul se mișcă rapid către ușă, și din nou se auzi un bum puternic.

Apoi își dădu seama: polițistul. Griessel. O găsisse. Încercă să se ridice. Durerea din picior era incredibilă, dar nu-i păsa, își trase călcâiele sub ea. Încă o împușcătură. El trăgea în ei, Benny Griessel, trebuia să-i omoare pe toți. Dacă ar reuși să se ridice. Individul în uniformă și bărbatul cel tânăr erau încremeniți, nemișcați. Alte două împușcături. Liniște.

– Eu ies, spuse tânărul și deschise ușa, apoi o închise imediat la loc.

– Rahat, spuse cel în uniformă.

– O să te omoare, îi spuse Rachel, cu ură în voce.

El se mișcă fulgerător, se apropie de ea, se propti cu picioarele de-o parte și de alta a genunchilor ei și-i înfipse pistolul în obraz.

– Taci din gură. Tu vii cu mine.

Apoi se uită spre ușă, cu ochi de nebun.

Ea îi trase un șut. Ridică genunchiul, genunchiul piciorului care o dură, și-l izbi între picioare cu toată puterea de care era în stare.

– Acum! urlă ea.

Vocea îi era un ordin disperat. Bărbatul în uniformă strigă ceva și căzu peste ea. Se auzi un zgomot infernal când ușa fu spartă cu piciorul, apoi o singură împușcătură și bărbatul se prăbuși de pe ea. În cadrul ușii Rachel văzu o siluetă cu un pistol în mână, cu păr care avea nevoie de o tunsoare și ochi ciudați, slavi.

– Benny Griessel, spuse ea, pronunțând perfect.

El îi înhăță hainele de pe podea și o acoperi grăbit, o prinse în brațe și o ținu strâns.

– Da, spuse el, te-am găsit.

Puțin după ora 4, asistenta ieși din camera de spital și-i spuse lui Dekker:

– Un sfert de oră.

Ținu ușa deschisă ca să poată intra.

Alexa Barnard stătea sprijinită de perne. Dekker văzu bandajul de pe brațul ei, apoi privirea dezamăgită.

– Mă așteptam la celălalt detectiv, spuse ea încet.

Efectul medicamentelor nu trecuse cu totul.

– Bună ziua, doamnă, spuse el neutru.

Se putea folosi de letargia ei; trebuia să evite conflictul și să-i câștige încrederea. Trase un scaun mai aproape de pat și se așeză. Ea îl privi cu interes vag.

– Căpitanul Griessel nu se mai ocupă de caz, spuse el.

Ea dădu încet din cap.

– Acum înțeleg mai bine, spuse el încet și pe un ton înțelegător. Soțul dumneavoastră nu era un bărbat comod.

Văzu cum în ochi i se adună încet lacrimile, cum buza de jos îi tremură involuntar. Cu mâna sănătoasă își șterse încet obrazul.

Mai bine decât sperase Dekker.

– V-a rănit atât de tare. Atâția ani la rând. V-a rănit iar și iar.

– Da.

Abia șoptit. Dekker voia s-o facă pe ea să vorbească. Așteptă. Ea nu spuse nimic.

– V-ați învinovățit. Ați crezut că sunteți de vină. Dar nu erați. Unii bărbați așa sunt, spuse el.

Ea dădu din cap, încuviințând, de parcă ar fi vrut să audă mai mult.

– E ca un drog pentru suflet. Li se pare că au în ei golul ăsta imens, o gaură care nu se umple niciodată. Nu se iubesc pe ei înșiși, așa că e un mod de a...

– Fi acceptați, spuse ea.

– Da...

Ea nu avea de gând să umple tăcerea creată de el. Dekker spuse:

– V-a iubit, în felul său. Cred că problema era nu că nu voia s-o facă, ci că de fiecare dată când o făcea avea o părere și mai proastă despre el însuși. Dacă o femeie îi arăta că îl dorește, însemna că nu e un om așa de rău. Era ca o febră care-l cuprindea, n-o putea opri. Vrei, dar nu poți, oricât de mult ți-ai iubi soția...

O privi, întrebându-se dacă s-a prins. Dar ea era departe. O auzi spunând:

– L-am rugat să se trateze.

Alexa își șterse ochii cu o batistă de hârtie.

– A fost o vreme când am încercat să-l înțeleg. Nu vorbea niciodată despre asta, nu-mi puteam da seama de unde i se trage. Dar de unde se

trage orice rău? De unde mi se trage alcoolismul? Problema e că toate vin dinăuntru.

Dekker își dădu seama încotro se îndreaptă.

– Nimeni nu te poate ajuta... o încurajă el.

– În afară de tine însuși.

– Nu se putea schimba.

Ea dădu din cap. Ar fi vrut să-i sufle: *Așa că ai făcut ceva în sensul ăsta*, dar îi dădu ocazia s-o spună singură.

Ea se lăsă să alunece încet pe pernă.

– Nu știu... oftă adânc. Dacă aș fi fost mai puternică... Sau dacă el ar fi fost. Tragedia noastră a fost combinația. Am fost... o reacție chimică nefericită.

Sfertul lui de oră expirase.

– Și ceva a trebuit să cedeze, spuse el. Cineva a trebuit să facă ceva.

– Nu. Dincolo de un anumit punct nu mai ai ce face.

– Întotdeauna se poate face ceva.

Avea nevoie de mai mult de-atât. Riscă, îi oferi ceva de la care să pornească:

– Când durerea e îndeajuns de puternică. Când începe să te înjure și să te amenințe. Când te atacă...

Ea întoarse încet capul către el, la început fără expresie, astfel încât Dekker nu-și putu da seama dacă îi mersese sau nu. Apoi apăru încreștarea, la început ca o expresie a mirării, apoi cu crescândă înțelegere.

– Nu te țin de rău. Nu-ți faci decât meseria.

El se aplecă înainte, disperat, încercând o altă abordare.

– Știm destule, doamnă Barnard. A fost cineva cu cunoștințe din interior. Cineva care știa unde-și ține pistolul. Cineva care vă cunoștea... problema. Cineva cu suficiente motive. Vă potriviți descrierii. Știți asta.

Ea dădu din cap, gânditoare.

– Cine v-a ajutat?

– A fost Willie Mouton.

– Willie Mouton?

Nu-și putu ascunde uluirea din voce.

– De asta l-am rugat pe celălalt detectiv... Griessel, să vină. Cred că și eu am gândit ca dumneata. Despre pistol. Numai patru persoane știam unde este, și numai Adam avea cheia.

– Ce cheie?

– Fișetul pentru arme de deasupra dulapului lui de haine. Dar Willie l-a instalat. Acum patru, cinci ani. Se pricepe la așa ceva. Pe vremuri, se ocupa de instalarea scenelor pentru formații. Adam n-a vrut să aducă pe cineva din afară; nu voia să știe nimeni despre pistol, se temea să nu-i fie furat. De dimineață, Willie a fost aici, el și avocatul; a fost o conversație foarte ciudată, mi-am dat seama abia după ce au plecat...

Se opri brusc, răzgândindu-se.

– Ce v-ați dat seama?

– Willie întotdeauna a vrut mai mult. Mai multe acțiuni, mai mulți bani. Cu toate că Adam se purta foarte bine cu el.

– Doamnă, ce încercați să-mi spuneți?

– Willie a stat aici, lângă patul meu. Nu voia să afle decât ce îmi amintesc. Ultima oară l-am văzut pe Willie acum mai bine de un an, și azi a venit la mine, ca și când chiar i-ar fi păsat. A spus că-i pare rău de Adam, dar apoi m-a întrebat dacă-mi amintesc ceva. Când i-am spus că nu știu, a întrebat din nou: „Îți amintești?” Abia după ce au plecat mi-am amintit din nou cuvintele lui. De ce era așa de disperat să afle? Și de ce era și avocatul lui aici? Asta am vrut să-i spun lui Griessel, că mi s-a părut ciudat.

– Doamnă, ați spus că v-a ajutat.

Ea îl privi surprinsă.

– Nu, n-am spus niciodată asta.

– Am întrebat cine v-a ajutat. Și ați spus Willie Mouton.

– M-ați înțeles greșit, spuse Alexa Barnard.

Ușa din spatele lui Dekker se deschise.

– Domnule inspector, spuse asistenta.

– Încă cinci minute, ceru el.

– Domnule inspector, dacă doctorul a spus un sfert de oră, asta e tot ce vă pot oferi.

Știa că este aproape; femeia era confuză, altă ocazie nu o să mai aibă, dar asistenta ar fi fost martoră la orice afirmație de-a lui. Se ridică.

– Mai vorbim, spuse el și ieși.

Se duse la lift și apăsă pe buton. Ușa se deschise, liftul era gol. Intră. Acum femeia încerca să dea vina pe Willie Mouton. Nu avea de gând să înghită asta.

Liftul începu să coboare. Avea să se ducă să vorbească cu menajera, Sylvia Buys.

Ușile liftului se deschiseră. Ieși încet, gânditor. Se opri în holul de la intrare.

Willie Mouton? Își aminti haosul din dimineața aceea, Mouton cel militant. Mouton, disperat să-l facă să-i aresteze pe Josh și Melinda Geyser.

Îi sună telefonul. Era Griessel.

– Fransman, mai ești la AfriSound?

– Nu, sunt la Spitalul City Park. La intrare. De ce?

– Rămâi acolo, ajung și eu într-un minut. N-o să-ți vină să crezi asta.

Cu Leathermanul care-i salvase viața, Griessel eliberă mâinile lui Rachel. Apoi îi ceru lui Vusi să cheme ajutor medical și acoperi cu saci de dormit trupul fetei care tremura.

– Nu mă părăsi, spuse ea.

– Nu te părăsesc.

Îl sună pe John Afrika.

– Domnule comisar, am găsit-o pe Rachel Anderson. Sunt cu ea chiar acum. Vreau un singur lucru: trimiteți un elicopter, are nevoie de asistență medicală.

O secundă de liniște înainte ca Afrika să spună:

– Aleluia! Elicopterul e pe drum, dă-mi adresa.

– Îmi pare rău, domnule Burton, dar pur și simplu nu vă cred, spuse Bill Anderson la telefon. Chiar aici, pe site-ul consulatului american e o avertizare în care se spune că 14 americani au fost jefuiți sub amenințarea armei în ultimele luni, când au aterizat la Aeroportul Internațional Tambo.

– Sună mult mai rău decât e de fapt, vă asigur, îl liniști consulul.

– Domnule Burton, zburăm într-acolo în după-amiaza aceasta. Tot ce vreau e să-mi recomandați pe cineva care să ne protejeze.

Exact atunci, telefonul de pe biroul lui Bill Anderson începu să sune.

– Scuzați-mă o secundă, spuse el și ridică receptorul. Bill Anderson.

– Tati.

Auzi vocea fiicei sale.

– Rachel! O, Doamne, unde ești?

– Sunt cu căpitanul Benny Griessel, tati... apoi vocea i se frânse.

Griessel rămase cu spatele lipit de perete, ținând-o îmbrățișată cu

amândouă brațele. Ea se rezemă de el, cu capul pe umărul lui, tot timpul cât vorbi cu tatăl ei. Când termină, se uită la el și spuse:

– Mulțumesc.

Griessel nu știa cum să-i răspundă. Auzi sunetul sirenelor apropiindu-se și se întrebă cât mai avea elicopterul până să ajungă.

– Ați găsit înregistrarea video? întrebă ea.

– Ce înregistrare?

– A crimei. La Kariba.

– Nu, spuse el.

– Pentru asta au omorât-o pe Erin.

– Nu trebuie să-mi spui chiar acum, spuse el.

– Ba da, trebuie.

Ea și Erin împărțiseră un cort de-a lungul întregii călătorii.

Erin se adaptase cu ușurință la noul fus orar, dormea bine, se trezea odată cu răsăritul soarelui și spunea „Încă o zi perfectă în Africa“. Rachel se chinuia să doarmă. În fiecare noapte, undeva între orele 1 și 3, ceasul ei interior o trezea.

La Lacul Kariba, lumina lunii o luase prin surprindere. Puțin după 2 noaptea, strălucirea o făcuse să deschidă ochii. Crezuse că cineva a aprins un reflector. În imaginație văzuse luna deasupra lacului, în întregia ei splendoare. Își dăduse seama că trebuie s-o imortalizeze pentru jurnalul său video.

Cu grijă, ca să n-o deranjeze pe Erin, ieșise din sacul de dormit, își luase camera video și ieșise în noaptea caldă de vară. Tabăra era tăcută. Printre corturi, se îndreptase către malul lacului. Priveliștea era uluitoare – luna era un giuvaier din argint bătut, lunecând pe covorul făcut din milioane de stele, toate răsfrânte în oglinda lacului. Pornise camera, desfăcuse micul ecran și alesese opțiunea „Apus de soare/lună“. Zărise stâncile de pe malul lacului, la vreo sută de metri distanță. Îi ofereau înălțime, un punct de referință și perspectivă. Din vârful stâncilor încercase din nou, până când auzise sunetele venind de dedesubt, de la mai puțin de 15 metri.

Două siluete în întuneric. O ceartă pe șoptite. Se așezase încet, instinctiv, dându-și seama că sunt Jason de Klerk și Steven Chitsinga, lângă unul din trailere.

Zâmbise în sine sa, focalizase camera și începuse să filmeze. Avea in-

tenția să facă o glumă. Erau ghizii principali, care râdeau de turiștii americani și europeni din cauza preferinței lor pentru confort, a incapacității de a se adapta în Africa. Acum avea dovada că nici ei nu erau perfecți. Zâmbise, gândindu-se cum avea să-i dea în vileag la micul dejun.

Până când Steven deschisese unul din sertarele de depozitare de sub trailer. Îl smucise cu brutalitate și deodată între ei apăruse silueta unei alte persoane, mai scundă.

O voce de bărbat spusese un singur cuvânt. Steven apucase silueta mai scundă de la spate și-i acoperise gura cu mâna. Rachel ridicase privirea de pe ecran, stupefiată; voia să se asigure că n-o mințea camera. La lumina lunii, văzu ceva strălucitor în mâna lui Jason. Îl văzu înfigând acel ceva în pieptul siluetei, și cum omul se prăbușise în mâna lui Steven.

Jason îl apucase de picioare, Steven de mâini, și târâseră silueta undeva în întuneric.

Rămăsese pe loc multă vreme. La început refuzase să creadă; nu putea fi real. Un vis, o fantezie. Oprise sunetul și privise din nou înregistrarea. Calitatea imaginii nu era grozavă, dar adevărul o izbi în plex: fusese martora unei crime, comisă de doi oameni cărora le încredințase viața ei.

A doua zi trecuse ca în vis. Își dădea seama că e traumatizată, dar nu știa ce să facă. Se retrăsese. Iar și iar, Erin o întrebase care e problema. Spusese doar că nu se simte bine.

Rachel ar fi vrut să denunțe crima, dar cui? Erau atât de multe zvonuri despre poliția din Zimbabwe, atâtea povești despre corupție, încât ezitase. Trecuseră în Botswana și nu mai existase nici o ocazie. Faptul că știa despre o crimă comisă în Zimbabwe de către cetățeni din Zimbabwe nu privea poliția unei alte țări. Nu pe continentul african.

În Cape Town merseseră împreună cu alții la clubul Van Hunks, fără să știe că Jason avea să ajungă și el mai târziu. Amândouă băuseră, Erin cu mult entuziasm. Începuse s-o certe pe Rachel, într-un potop de nemulțumire – despre prietenie și încredere.

Alcoolul îi slăbise hotărârea lui Rachel. În cele din urmă, îi spusese totul lui Erin. Erin spusese că nu poate fi adevărat, că trebuie să fie o neînțelegere. Nu Jason și Steven. Imposibil. Rachel spusese că se uitase de multe ori la înregistrare și nu era nici o greșală.

Hai să-i întrebăm, să lămurim lucrurile. Era felul de a raționa al unei optimiste naive și destul de bete, care nu vedea răul nicăieri pe lume. Nu, nu, nu, protestase Rachel, promite-mi că nu spui nimic.

Erin promisese. Dansaseră. Erin plecase undeva, se întorsese la masă. Spusese că Jason și Steven erau acolo, că îi întrebaseră despre crimă, iar ei îi spusese că visase. Rachel se uitase peste marea de capete și văzuse ochii lui Jason ațintiți asupra ei. Avea telefonul la ureche și o expresie de hotărâre de gheață. Își înhățase rucsacul și-i spusese lui Erin „Vii cu mine. Acum!”

Erau la câteva sute de metri de club, pe Long Street, când apăruseră Jason și Steven. Se uitaseră în dreapta și-n stânga, le văzuseră și o luaseră la fugă. Alți trei li se alăturaseră din senin: Barry, Eben și Gary.

Rachel știa că e în joc viața lor.

În camioneta Toyota, Steve Chitsinga și Barry Smith virară pe Speke Street și văzură mașinile de poliție în fața depozitului, o mare de girofaruri și de uniforme.

Steven spuse un cuvânt în shona. Barry frână brusc. Băgă în marșarier și dădu cu viteză înapoi, lovindu-se de ceva. Era o mașină de patrulă SAPS. Cu o ambulanță în spate, blocând drumul. Schimbă viteza și se repezi înainte. Dacă reușea să facă stânga pe Stanley... dar Stanley era închis, mașini de poliție blocau accesul. Polițiști în uniformă se repeziră la ei, cu pistoalele în mâini.

Barry opri mașina, ridică mâinile de pe volan și le țină sus, deasupra capului.

– El vine cu mine, spuse Rachel în timp ce o duceau către elicopter pe o targă.

Arătă către Griessel, care mergea pe lângă ea, ținând-o de mână.

O urcară în elicopter, iar Griessel intră lângă ea, cu dificultate.

– Așteptați puțin, spuse paramedicul și se întoarse în fugă în depozit. Se întoarse cu degetul de la picior într-o punguță și-i întinse lui Griessel oribila povară.

– Se poate coase la loc, spuse el.

Odată ce aterizaseră pe acoperișul spitalului și se pregăteau s-o ducă în sala de operație, Rachel îi rugă să aștepte. Îi spuse lui Griessel că se mai întâmplase ceva noaptea trecută. După ce-i tăiaseră gâtul lui Erin.

– Vorbim mai târziu, o rugase el, pentru că trebuia să se întoarcă la Vusi.

– Nu. Trebuie să știi. Au mai omorât un bărbat.

Îi văzuse tăindu-i gâtul lui Erin și o luase la fugă, orbește și șocată, îna-

poi pe stradă. Undeva, nu mult după aceea, văzuse o clădire pe stânga, cu intrarea printr-o grădină interioară. Voia să se ascundă. Intrase acolo.

Un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, în costum, stătea în picioare lângă un heleșteu, privind alți doi bărbați care se îndepărtau. Strigase ceva, furios, înainte ca ei să deschidă o ușă de sticlă și să intre în clădire. Pe zid era un logo cu o pasăre, își amintea ea.

– Vă rog, ajutați-mă, spusese ea.

Bărbatul se uitase la ea și furia de pe față i se transformase rapid în îngrijorare.

– Ce s-a întâmplat? o întrebase el.

– Vor să mă omoare, spusese ea și se apropiase de el.

– Cine?

Auziseră pași în fugă și se uitaseră spre intrare, unde apăruseră Jason și ceilalți. Acum Jason avea un pistol în mână.

– N-o vrem decât pe ea, îi spusese el bărbatului.

Acesta pusese un braț protector pe umerii lui Rachel și spusese:

– Nu înainte de a chema poliția.

– A furat de la noi. Ne vrem doar lucrurile înapoi, nu vrem necazuri.

– Cu atât mai multe motive să chemăm poliția, spusese el și începuse să caute în buzunar după telefon.

Jason îndreptase pistolul către bărbat.

– Atunci trebuie să te împușc.

Bărbatul scosese mobilul din buzunar.

Ea hotărâse că nu se va mai face vinovată de încă o moarte și o luase din nou la fugă. Bărbatul încercase să-i oprească pe ceilalți. Auzise două împușcături. Privise înapoi. Bărbatul în costum era la pământ.

Apoi dăduse colțul. Pe stradă oprise un camion al municipalității, o mașină de gunoi. Sărise în el, apoi îi văzuse venind. Camionul luase viteză, iar Jason se vedea din ce în ce mai mic.

– Doi bărbați au intrat în clădire exact înainte ca el să te vadă? o întreabă Griessel. Cum arătau?

– Mi-l amintesc doar pe unul. Era foarte slab, ras în cap și cu un cercei de argint.

Apoi doctorul îi spuse lui Griessel că trebuie să plece.

– Era îmbrăcat complet în negru, strigă ea înainte ca ușile sălii de operație să se închidă.

16:41 – 17:46

XI

Înapoi la secția de poliție din Caledon Square, Griessel îl luă în primire pe Bobby Verster, ultimul care ieșise din camera unde fusese torturată Rachel. Bănuia că el era veriga slabă.

Bobby îi spuse lui Griessel că nu fusese în călătorie. Cu o seară înaintea era cu Barry și Eben la The Purple Turtle, când sunase Jason. La ieșire, îi văzuseră pe Jason și pe Steven alergând după două fete. Așa că se alăturaseră vânătorii.

Pe Griessel îl durea tot corpul, dar era euforic după găsirea lui Rachel.

– Și n-ai obosit de atâta vânătoare? întrebă el. Nici chiar după ce i-ai tăiat gâtul unei fete nevinovate?

Bobby spuse că îl șocase Jason când o făcuse. Protestase. Dar Steven îi spusese: „Dacă nu taci din gură și nu ne ajuți, următorul ești tu.“

– Deci ai fost forțat?

– Da.

– Deci, de fapt, ești nevinovat?

– Da!

– Ești dispus să dai o declarație în sensul ăsta? Ca să putem închide partea ta de caz? îl întrebă Griessel.

– Sigur, răspunse el entuziast.

Benny îi întinse hârtie și pix. Bobby scris.

– Semnează, spuse Benny.

După ce Bobby termină, Griessel îi citi declarația cu voce tare. Întrebă:

– Tot ce ai scris aici e adevărat?

- Da.

- Atunci ești complice la crimă. Intri la pușcărie pentru foarte mult timp.

Ochii lui Bobby se măriră.

- Dar ai spus că sunt nevinovat!

- Nu, te-am întrebat dacă ești. Haide, afară e o mașină de poliție care o să te ducă la Pollsmoor.

- Pollsmoor?

- Numai până la audierea pentru cauțiune. Vreo săptămână sau două. Trei.

- Stai...

Bobby se gândi îndelung. Apoi spuse:

- Pe Blake îl vrei.

- Cine e Blake?

- Tot mai trebuie să merg la Pollsmoor?

- Totul se poate negocia.

- Blake e proprietarul. La Overland. Pentru el aducem oameni.

- Ce oameni?

- Negrii pe care-i pun în containerele de sub trailere. Din Zimbabwe.

- Imigranți ilegali?

- Așa ceva. Nu am început să lucrez decât de vreo lună. Încă nu mi-au spus totul.

- Cum îl mai cheamă pe Blake?

- Duncan. Noi îi spunem Domnul B. Locuiește în oraș, asta e tot ce știu.

- Mulțumesc foarte mult.

- Tot mai trebuie să merg la Pollsmoor?

- Îhî.

Fransman Dekker aduse cu el la AfriSound doi polițiști în uniformă. Intrară până la Mouton în birou. Nu bătu la ușă, intră direct.

- Acum ce mai e? întrebă Mouton.

- Cel mai bun lucru legat de slujba mea, lucrul care-mi place cel mai tare, e să arestez un nenorocit de alb, spuse Dekker.

Mărul lui Adam de pe gâtul lui Mouton se zbătea în sus și-n jos, dar Mouton nu reușea să scoată o vorbă. Dekker deschise ușa lui Wouter Steenkamp. Contabilul era așezat la computer.

– Știm totul despre aseară, spuse Dekker.

Steenkamp nu clipi.

– Nu sună pe nimeni, nu mișcă, stă acolo pur și simplu, le spuse Dekker celor doi polițiști. Mă întorc repede.

Vusi își pierdu în cele din urmă detașarea profesională în camera de interogatoriu. Griessel îi spusese despre declarația lui Bobby Verster. Vusi îi spuse lui Barry Smith:

– Îl arestăm pe domnul B. Știm totul. Crimă. Închisoare pe viață.

Barry spuse:

– Du-te dracului de negru împuțit.

Temperamentul lui Vusi explodase precum valurile uriașe de pe Wild Coast. Cu o singură mișcare fulgerătoare se repezi la tânărul alb și îl izbi cu pumnul în tâmplă cu toată forța din trupul suplu și îngrijit.

Barry căzu pe spate. Capul lui lovi podeaua cu o bufnitură înfundată. Vusi își dădu seama că îl doare mâna și văzu că ochii lui Barry nu focalizează bine. Nesigur, Barry se ridică în picioare și se așează pe scaun. Cu încetinitorul, își puse mâinile pe masă și lăsă capul să-i cadă pe ele. Lui Vusi îi luă o vreme să-și dea seama că tânărul plângea. Își trase un scaun și se așează. Nu spuse nimic, pentru că nu avea încredere că vocea îi va suna normal; nu-i trecuse furia.

– Mama o să mă omoare, spuse Barry.

– Pot să te ajut, spuse Vusi.

Barry suspină și tot trupul i se cutremură. Apoi începu să vorbească.

Dekker era așezat în fața lui Mouton. Spuse:

– Știu că nu tu l-ai împușcat pe Adam Barnard. Știu despre fată și cei cinci care o urmăreau.

– Vreau să-mi sun avocatul, spuse Mouton.

– Mai târziu. Dă-mi voie să-ți spun ce s-a întâmplat. Barnard te-a sunat aseară, puțin după ora 9. Nu te-a sunat ca să-ți spună ce ridicole sunt acuzațiile lui Ivàn Nell. Era îngrijorat. Știa că cineva umblă la bani. Voia să vadă dacă ești tu acela. Ți-a spus că vrea să te vadă. Așa că ai venit aici, probabil foarte speriat, pentru că ești vinovat. La ce oră era asta, Willie? Ți-a spus să vii pe la 11, ca să se poată uita peste cifre înainte? Știu că a lucrat la computer aseară. A fost așa de supărat de ce a văzut, că nu și-a mai închis laptopul. Te-a înfruntat. V-ați certat de la 11 la 1:30 noaptea.

Adam trebuie să fi spus ceva de genul „Las-o baltă, mai vorbim mâine“. Și tu și Steenkamp l-ați urmat afară, în grădină. V-ați mai certat un pic. Tu ai intrat în clădire exact când a apărut fata. Ai avut noroc, în mai multe privințe. Dacă ai fi rămas afară, ai fi putut fi și tu împușcat. Dar ei l-au împușcat pe Adam. Problema numărul unu era rezolvată. Iată-vă pe amândoi, uitându-vă pe fereastră la cadavru și gândindu-vă, acum ce facem? Marea voastră problemă era Ivàn Nell. Pentru că, dacă Ivàn ne spunea că e un șarpe în iarbă, o încurcați. Așa că v-ați întrebat cum să faceți lucrurile să arate diferit, ca și când n-ați fi fost niciodată acolo. Apoi v-ați amintit de Josh și de Marele Păcat. Și de Alexa și de pistol. Așa că l-ați cărat pe Barnard la mașină. Dacă a fost în mașina ta sau a lui Wouter, o să fie acolo păr, sânge, fibre și ADN, și o să le găsim. Nu reușeam să dau de cap pantofului și telefonului mobil, până acum vreo jumătate de oră. Pantoful a căzut când l-ați ridicat pe Adam să-l duceți la mașină. Iar mobilul îl avea în mână când a fost împușcat. Ți-ai amintit că te-a sunat, așa că ai șters jurnalul convorbirilor și ai pus telefonul în pantof. Când ai ajuns la mașină și ai deschis portbagajul, ai pus pantoful pe capotă, doar pentru un moment. Apoi ai uitat de el și ai plecat cu mașina. La colț, când ai virat, pantoful a căzut și nici măcar nu ți-ai dat seama. Cum mă descurc, Willie? Mi-a fost foarte greu să-mi dau seama ce e cu pantoful ăla, până când m-am întors la colț. Și atunci m-am prins.

Mouton se mulțumea să se uite fix la Dekker.

– Tu și Wouter l-ați cărat pe scări și l-ați pus lângă Alexa. Și ai scos și pistolul din seiful pe care l-ai instalat în casă. Undeva, ai tras trei gloanțe. Bănuiesc că nu puteai s-o faci în casă. Trebuie să te fi dus undeva cu mașina, Willie. Apoi te-ai întors și ai pus pistolul acolo, jos. Inteligent. Dar nu îndeajuns.

– Vreau să-mi sun avocatul.

– Sună-l, Willie. Spune-i să vină la secția Green Point. Pentru că asta e un mandat de arestare, iar asta e un mandat de percheziție. O să aduc cu mine oameni inteligenți, Willie. Auditori, experți în computere, indivizi specializați în infracțiunile gulerelor albe. Ai furat banii lui Adam Barnard și ai lui Ivàn Nell, și am de gând să aflu cum ai făcut-o, și avocatul ăla al tău n-o să poată face nimic ca să mă împiedice. Sau face și el parte din mica ta schemă?

Griessel îl îmbrânci pe individ pe ușa de la intrare în Caledon Squa-

re. Avea părul și barba tunse cu grijă. Părea suplu și în formă, fața îi era lipsită de expresie, numai cătușele de la mâini arătau că are necazuri. Vusi aștepta.

– Dă-mi voie să ți-l prezint pe Duncan Blake, spuse Griessel, cu mare satisfacție.

Vusi se uită la el de sus până jos, de parcă l-ar fi măsurat în lumina ultimelor lucruri aflate. Apoi spuse:

– Benny, chestia asta e urâtă. Trebuie să trimitem o echipă la Camp Bay, la un spital. O echipă mare.

Abia atunci pe fața lui Duncan Blake se văzu trecând o umbră de emoție.

17:47 – 18:36

XII

Erau în biroul comandantului de secție – Griessel, Vusi și Josh Afrika.

– Domnule comisar, povestea asta e uriașă, spuse Vusi.

– Cât de uriașă?

– Au introdus ilegal oameni în țară prin Zimbabwe. Somalezi, sudanezi, zimbabwani. Oameni care nu au nimic, care vor s-o ia de la capăt, care ar face orice...

– Trebuie să le fi cerut o căruță de bani ca să-i aducă aici, unde curge lapte și miere.

– Nu, domnule comisar, nu prea mult. La început, am crezut că e vorba numai despre imigranți ilegali. Dar Barry Smith, unul din ghizi, mi-a spus și restul. Spitalele, toată istoria...

– Ce spital? întrebă Afrika.

– Ar trebui să începem cu începutul. Benny a vorbit cu Blake, domnule comisar.

Griessel încuviință din cap.

– Duncan Blake, cetățean din Zimbabwe, 55 de ani. Timp de 30 de ani s-a ocupat de ferma familiei, în Mashonaland-West. A fost căsătorit, apoi soția lui a murit de cancer. Sora lui era chirurg la spitalul din Harare. În mai 2000, conducătorul Mișcării Veteranilor, Chenjerai „Hitler” Hunzvi, a ocupat ferma lui Blake. Se pare că vechilul lui Blake, Justice Chitsinga, a încercat să-l oprească și a fost împușcat mortal. Timp de doi ani, Blake a încercat să-și recapete ferma, dar în 2002 a renunțat și s-a mutat, împreună cu sora sa, la Cape Town. L-a adus cu el pe Steven Chitsinga, fiul vechilului, și împreună au înființat African Overland Adventures. Cea mai mare parte din angajați erau tineri din Zimbabwe, co-

pii ai fermierilor depredați sau ai muncitorilor acestora. De Klerk, Steven Chitsinga, Eben Etlinger, Barry Smith...

– Și individul de la Metro pe care l-ai omorât? Oerson? întrebă Comisarul.

– E o altă poveste, domnule comisar, spuse Vusi. Smith spune că Oerson era de la Traficul Provincial. Acum doi ani, a oprit unul din camioanele de la Adventures. Era încărcat peste greutatea legală. De Klerk a fost imediat dispus să plătească o mită. Oerson a acceptat și i-a lăsat să plece. Dar a început să se întrebe de ce oamenii de la Adventures plăteau atât de mult. I-a așteptat să treacă din nou, o lună mai târziu. A spus că vrea să se uite la camion și la trailer, să caute toate ascunzătorile. Atunci de Klerk a spus că nu e nevoie, cât vrea? Și Oerson a spus: „Faceți-mi și mie parte, pentru că miros bani mulți.“ Așa că l-au pus pe Oerson pe statul de plată, cu o condiție: ca Oerson să se mute la Metro, pentru că aveau nevoie de încă cineva care să stea cu ochii pe somalezii și sudanezii care donaseră organe în oraș...

– Donaseră organe?

– Ajung și la asta, domnule comisar. Mulți dintre cei care au donat deja și-au deschis chioșcuri pe stradă, în oraș, cu banii pe care i-au primit. Au fost și câțiva care au amenințat că vorbesc, dacă nu primesc mai mult. Oerson i-a amuțit.

– Vrei să spui, permanent?

– Uneori da. Dar niciodată cu mâna lui, avea pe alții pentru așa ceva.

– Isuse, spuse Afrika.

Apoi, către Vusi:

– Și organele?

– Blake și sora lui au cumpărat în 2003 vechiul Hotel Atlantic din Camps Bay, l-au reparat și au înființat un spital particular. Ea e „directorul“ acum...

Vusi trase mai aproape tastatura de pe birou, apăsă pe simbolul pentru internet și scrisese o adresă web. Se încarcă un site care arăta o clădire albă și un banner cu textul: ATLANTICARE: *Centru Medical Internațional exclusivist*.

– Acesta e locul, domnule comisar. Se ocupă de transplanturi de organe.

Se mai deschise o pagină de web, cu titlul: *Transplanturi pe care vi le puteți permite*. Vusi citi cu voce tare:

– Costul mediu al unui transplant de inimă în Statele Unite este de trei sute de mii de dolari. Un transplant de plămâni costă 275 de mii, un intestin aproape jumătate de milion. Imposibil să-ți permiti fără asigurare medicală, dar chiar și dacă ești acoperit, tot nu există garanția că vei primi la timp organul.

– Nu-mi spune că ei...

– Exact, domnule comisar, spuse Vusi, și citi din nou de pe pagina web. Cu cele mai moderne facilități medicale existente, puteai primi transplantul la trei săptămâni de la sosire, la numai o câțime din preț.

– Pentru asta aduceau oameni ilegal, spuse Griessel.

– Pentru organe, spuse Vusi. Era prețul pe care oamenii trebuiau să-l plătească pentru o viață mai bună în Africa de Sud. Se pare că îți poți dona multe dintre organe fără consecințe prea serioase.

– Și inimile?

– Va trebui să vedem, domnule Comisar, pentru că site-ul vorbește și despre inimi. Dar cel pe care l-a văzut Rachel Anderson, bărbatul pe care de Klerk și Chitsinga l-au omorât la Kariba, avea SIDA. Smith spune că aveau cu ei teste – i-au luat sânge și l-au testat. Și-au dat seama că bărbatul avea SIDA. Așa că l-au scos din container, dar nu-și puteau permite să-l lase pur și simplu să plece.

– Ce fel de oameni sunt ăștia? Întrebă John Afrika.

– Asta l-am întrebat și eu pe Duncan Blake, spuse Griessel. Și mi-a spus că Africa i-a luat tot ce avea, toate visurile, Africa i-a smuls inima din piept, de ce nu i-ar face și el același lucru?

Sună telefonul lui Griessel. Se ridică și ieși să răspundă.

Comisarul se aplecă înainte, se uită la site, oftă adânc și-l ascultă pe Griessel scoțând sunete ca și când nu i-ar fi venit să creadă.

Benny se întoarce la birou.

– Era Mat, de la spital, spuse el. O să iasă urât de tot. În evidențele spitalului e un ministru din guvern.

– Unul dintre miniștrii noștri?

– Da, domnule comisar. Transplant de ficat.

Dekker auzise că specialistul în computere al SAPS, un metis, e un geniu. Așa că se aștepta la cineva ca Bill Gates. În schimb, văzu un bărbat mărunțel cu față de școlar, o tunsoare afro și nici un pic de simț al umorului.

– Asta e frecție, îi spuse geniul lui Dekker la Steenkamp în birou. O parolă de PDF e inutilă.

– Cum așa, frate?

– Oamenii cred că dacă au o parolă de PDF sunt în siguranță. Dar nu e așa.

– Deci cum au făcut?

– Acest obiect – arată spre computer, care era al lui Steenkamp – primea de la distribuitor toate fișierele PDF, parolate, pentru vânzările fiecărui artist. Se pare că treaba lui era să le trimită artistului când se transferau banii. Artistul credea că numai el are parola, așa că nimeni de la compania de discuri nu poate schimba extrasele de vânzări. Credea că primește toți banii.

– Pentru că veneau de la distribuitor?

– Da, distribuitorul punea parola, dar trimitea fișierul la acest tip, și el îl retransmitea către artist. Dar ia uite aici.

Geniul deschise un program.

– Țsta e un soft, Advanced PDF Password Recovery, făcut de Elcomsoft. Poți să-l cumperi de pe site-ul lor, prețul e sub o mie de rand, și apoi poți să faci ce vrei cu fișierul PDF, chiar dacă are criptare forty-bit. Înseamnă că orice protecție cu parolă e frecție.

– Deci Steenkamp putea să obțină parola artistului și să schimbe extrasul?

– Exact. Și artistul credea că e PDF-ul original.

– Cât de mult furau?

– Între zece și patruzeci la sută, în funcție de cât de mult vindea artistul. De la ăia celebri, ca Ivàn Nell – i-au luat patruzeci la sută din ultimul CD.

18:37 – 19:51

XIII

Exact la 13 ore de când îl treziseră, la 18:37, Griessel îi spuse lui John Afrika:

– Domnule comisar, trebuie să fiu pe Canal Walk la ora 7 fix. Puteți să mă scuzați, vă rog?

Comisarul puse mâna pe umărul lui Griessel.

– Căpitane, vreau numai să-ți spun că, dacă există cineva care să fi meritat o promovare, acela ești tu. Nici o clipă nu m-am îndoit că o s-o rezolvi. Nici o clipă.

– Vă mulțumesc, domnule comisar.

Apoi ieși în grabă. Nu avea timp să-și schimbe cămașa, dar îi putea spune Annei povestea găurii din ea.

Ea stătea afară, de unde putea vedea apa. Semn bun, își spuse el. Se opri o clipă în ușa restaurantului și o privi. Anna lui. Patruzecișidoi de ani, dar arăta încă bine. Avea din nou un fel de aer tineresc. Bluza albă, jeanșii, cardiganul aruncat pe umeri.

Îl zări și ea. El îi urmări cu atenție expresia, în timp ce se apropia. Ea zâmbi, dar nu prea larg.

O sărută pe obraz. Ea nu se feri. Semn bun.

El trase un scaun.

– Scuza-mă pentru cum arăt, a fost o zi dementă.

Ochii ei se îndreptară către gaura din buzunarul de la piept.

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost împușcat.

Se așeză.

- Dumnezeuule, Benny.
- Cel mai mare noroc din viața mea. Numai cu o oră înainte, pusem un Leatherman în buzunar, știi tu, o chestie din alea cu clești și șurubelnițe...
- Ai fi putut să mori.
- El ridică din umeri.
- Când îți vine rândul, îți vine rândul.
- Ea îl privi, cercetându-i fața.
- Benny... spuse ea.
- N-am băut, spuse el. Sunt aproape șase luni.
- Știu. Sunt foarte mândră de tine.
- Semn bun. El îi zâmbi, așteptând.
- Ea trase aer adânc în piept.
- Benny... nu e decât un singur fel în care pot să-ți spun asta. Am pe altcineva.

În mașină, Dekker scoase lista de nume și numere de telefon. Al Natashei era primul pe listă.

Ce femeie se poate uita la tine fără să se gândească la sex?

Era momentul să vadă dacă vorbea serios. Formă numărul ei.

Avea o soție acasă. O femeie bună, frumoasă, sexy și inteligentă. Crystal. Care-l aștepta. Se uită la butonul verde de pe telefon.

Se gândi la picioarele Natashei. La fundul ei. Trebuia să fie greu de strunit. În toate sensurile.

La un moment sau altul trebuia să se potolească. Își iubea soția, n-ar fi putut trăi fără Crystal, ea era totul pentru el. Iar dacă afla...

Cum ar fi putut să afle? Îl ardea febra. Apăsă pe buton.

- Bună, Natasha.

- Aici Vusi Ndabeni. Detectivul de azi-dimineață, de la biserică.

- A, bună, spuse Tiffany October, patologul.

Vocea ei părea obosită.

- Cred că ai avut o zi foarte plină.

- Toate sunt pline, spuse ea.

- Mă întrebam, spuse Vusi, simțind cum inima îi bubuie în piept.

Dacă n-ai vrea...

Tăcerea de pe fir era asurzitoare.

– Dacă n-ai vrea să mergem să mâncăm ceva. Sau să bem...

– Acum?

– Nu, vreau să spun, oricând, poate într-o altă zi...

– Nu, spuse ea, și inima lui Vusi se opri. Nu, acum. Te rog. O bere.

Un Windhoek Light și o farfurie de cartofi prăjiți *slap*, ar fi minunate după o zi ca asta...

Conducea pe N1, gândindu-se. Avea să scoată bani de la bancomatul ABSA de la capătul Long Street. Apoi avea să se ducă la magazinul de băuturi din Buitengracht. Avea să cumpere o sticlă de Jack și una de doi litri de cola, și apoi avea să bea până o să intre în comă.

Am pe altcineva, Benny.

Întrebare:

– Cine?

Iar ea spusese:

– Nu contează. Îmi pare rău, s-a întâmplat pur și simplu.

Lucrurile nu se întâmplă pur și simplu. Le cauți. Ea îi cere să renunțe la băutură pentru șase luni, după care se duce să caute bărbați. Avea să afle cine e. Avea să-l împuște pe nenorocit între ochi.

Se uitase fix la ea, așteptând să audă că glumise. Se aflau acolo ca ea să-i spună că, dacă se lăsase de băutură, se poate întoarce acasă. Dar ea nu făcuse decât să stea acolo, cu lacrimi în ochi, părându-i rău pentru ea însăși. În capul lui erau o mie de gânduri. Aproape că murise, puțin mai devreme. Se luptase cu dorința de a bea timp de 156 de zile, plătitise întreținerea, făcuse totul ca la carte. Anna nu putea să-i facă așa ceva, nu avea dreptul. Dar ochii ei înlăcrimați îl priviseră cu uimitoare finalitate.

Se ridicase și plecase.

– Benny! strigase ea după el.

Benny continuase să meargă spre mașină; nu vedea nimic, nu auzea nimic, simțea numai lucrul acela, furia aceea, totul fusese în zadar, în zadar.

Retrase 500 de rand și văzu cât îi mai rămâne pentru restul lunii. Se gândi la Duncan Blake, așezat în camera de interogatoriu, spunând:

– Cât mă costă ca să se facă uitate toate astea?

– Nu sunt de vânzare.

– Suntem în Africa. Toată lumea e de vânzare.

– Nu și eu.

– Ce zici de zece milioane?

Iar el răsese. Ar fi trebuit să ia banii. Cu zece milioane cumpăra o mulțime de băutură.

Îi sună telefonul exact când se întorcea la mașină. Nu se uită la ecran, răspunse pur și simplu:

– Griessel.

Acru. Răstit.

– Domnule căpitan, sunt Bill Anderson... E un moment nepotrivit?

Primul lui gând fu că cineva o răpise din nou pe Rachel.

– Nu.

– Domnule căpitan, nu știu cum să fac asta. Nu știu cum îi mulțumești cuiva pentru că a salvat viața copilului tău. Nu știu cum să-i mulțumesc unui om dispus să fie împușcat ca să salveze viața fiicei cuiva pe care nu-l cunoaște. Dar soția mea și cu mine vrem să vă mulțumim. Avem o datorie pe care nu o putem plăti vreodată. Suntem în drum spre Africa de Sud – avionul nostru decolează în două ore. Când ajungem acolo, am vrea să ne faceți onoarea de a ieși cu noi la cină. Dar, pentru moment, vreau numai să vă mulțumesc.

– Eu... ăăă... mi-am făcut doar datoria.

Nu știa ce altceva să mai spună. Telefonul fusese prea neașteptat, erau prea multe în mintea lui.

– Nu, domnule, ceea ce ați făcut a fost mult dincolo de datorie. Așa că vă mulțumesc. Din partea lui Jess, a lui Rachel și a mea însumi. Vreau să vă urez tot ce e mai bun, pentru dumneavoastră și familie. Fie să vi se îndeplinească toate visurile.

Rămase în mașină, în fața băncii. Se gândi la cuvintele lui Bill Anderson. *Fie să vi se îndeplinească toate visurile.* Singurul lui vis fusese ca Anna să-l primească înapoi. Acum nu mai visa decât să se îmbete.

Porni motorul.

Se gândi la visul fiului său, Fritz. *Wet & Orde.*

Și la Carla, care se dusesese să muncească la Londra, pentru că voia să se întoarcă și să-și cumpere o mașină, și să se ducă la universitate, și amândoi visau la un tată care să nu bea.

Opri motorul.

Se gândi la Bella și la visul ei de a avea propria afacere.

La Alexa Barnard, care visase atâta vreme să devină cântăreață. La Duncan Blake: *Africa mi-a răpit toate visurile.*

Și la Bill Anderson. *Fie să vi se îndeplinească toate visurile.*

Deschise torpedoul, luă o țigară și o aprinse. Se gândi la multe lucruri. Rămase așa mult timp, în vreme ce lumea gonea pe lângă el, pe Long Street. Apoi întoarse.

Benny Griessel cheltui 500 de rand pe flori. Livră primul buchet în rezerva lui Mbali Kaleni. Nu-l lăsară să intre. Scrise un mesaj pe o carte de vizită. *Ești o femeie vitează și un detectiv bun.*

Apoi se duse la Rachel Anderson și puse un buchet de flori pe pat, lângă ea.

– Sunt frumoase, spuse ea.

– Și tu la fel.

– Și acelea? întrebă ea despre celălalt buchet din brațele lui.

– Acestea sunt o mită, spuse el. Vezi tu, am un vis. O să-mi fac o formație de muzică și o să avem nevoie de o vocalistă. Și, din întâmplare, cunosc o mare cântăreață care e chiar aici, în spital, spuse el.

– Grozav, spuse ea, și Griessel se întrebă dacă nu i-ar putea face cunoștință lui Rachel cu Fritz.

De la: Benny Griessel [mailto:bennygriessel2@mweb.co.za]

Trimis: 16 ianuarie 2009, 22:01

Către: carla805@hotmail.com

Subiect: Ziua de azi

Dragă Carla,

Îmi pare rău că scriu abia acum: laptopul meu nu voia să se conecteze la internet. A fost dificil, dar acum l-am reparat.

A fost o zi lungă și grea. M-am gândit la tine, mi-a fost dor de tine. Dar am cunoscut o cântăreață celebră și am fost promovat. De azi, tăl tău e căpitan.

DEON MEYER

Carierea lui Deon Meyer l-a dus de la jurnalism la brandingul de internet și acum, în calitate de „rege al romanelor polițiste sud-africane” și membru al delegației autorilor sud-africani, pe scena internațională de la Târgul de Carte de la Londra, 2010. Amintindu-și de calea spre succes, e limpede că lui Meyer încă nu-i vine să creadă ce noroc a avut.

„Viața mea a fost plină de ocazii și șanse minunate, și una a dus la alta. Mă simt de-a dreptul binecuvântat. Am fost extrem de norocos. Când te gândești că vin dintr-un orașel minier, mic și nesemnificativ din Veld, și aseară [la un eveniment publicistic din Londra] am întâlnit-o pe Julie Christie! Cred că într-o zi o să mă trezesc și o să constat că totul a fost un vis.”

Continuă, relatând cum norocul și pasiunea pentru motociclete l-au îndepărtat de planurile din tinerețe, de a deveni profesor, și l-au condus în schimb spre jurnalism. Un prieten i-a oferit un post la un ziar din Cape Town și Meyer l-a acceptat rapid, pentru că meseria de reporter i se părea mult mai aproape de stilul său decât natura repetitivă a predării aceluiași curs, an după an. Simultan, în timpul său liber, a început un blog despre pasiunea sa de-o viață – motocicletele BMW. „Pe internet nu era nimic despre ele, așa că am pus bazele unei comunități virtuale, ca să văd dacă ideile mele despre brandingul pe internet sunt corecte. Și lucrurile au luat amploare. Am oferit BMW blogul, când a început să fie prea mult de lucru la el, și ei au spus «Oh, da, îl știm, și ne place la nebunie, pentru că faci exact ce încercăm noi să facem cu brandul. Ce-ar fi să-l administrez tu pentru noi, și să te plătim?» Și asta s-a transformat într-o colaborare de cinci ani cu ei, în care am pus la punct o strategie de marketing pe internet. Ca rezultat, am ajuns să văd cea mai mare parte din Africa de Sud – în principal în șaua unei motociclete. Avem drumuri de pământ care duc în niște locuri teribil de frumoase.”

Meyer concluzionează: „Ideea este că desfășurarea carierei mele a fost imprevizibilă. Ocaziile au apărut din senin. Așa că susțin cu tărie că trebuie să-ți urmezi pasiunile, pentru că, dacă o faci, o să sfârșești prin a face o treabă mult mai

bună decât atunci când faci ceva ce nu-ți place.” Cu șase romane publicate, toate scrise în limba sa maternă, afrikaans, Meyer și-a dovedit teoria și se pregătește să intre într-o nouă categorie cu *Treisprezece ore*, roman pe care o companie de producție britanică l-a selectat pentru ecranizare.

Deci, ce a declanșat pasiunea pentru scris? „De la vârsta de nouă ani, mi-am dorit întotdeauna să scriu. Am moștenit dragostea pentru cărți de la mama, și-mi amintesc cum mai terminam de citit încă o poveste minunată și-mi spuneam: într-o zi vreau să scriu și eu așa, și dorința a devenit din ce în ce mai puternică. Și tata era un povestitor înnăscut, și am învățat de la el. Am crescut fără televizor, așa că serile noastre de duminică – seri minunate, însorite – se petreceau pe verandă, în familie, ascultându-l pe tata. Am în continuare o mare curiozitate față de oameni și-mi place să le ascult poveștile. Când îmi fac cercetările, prefer interviurile personale față de internet. Iar jurnalismul mă ajută. M-a învățat cum să găsesc oamenii potriviți și cum să-i intervievez ca să obțin informațiile corecte.”

Pentru *Treisprezece ore*, în care este vorba despre o crimă legată de industria muzicală afrikaans, Meyer a discutat cu un director de casă de discuri și cu mai mulți cântăreți, compozitori și muzicieni. „Nu numai ca să aflu părerea lor despre industrie”, spune el, „ci și ca să aud poveștile lor personale despre cum au învins adversitățile și au ajuns să aibă succes. Întotdeauna am urmărit muzica afrikaans. Pentru mine reprezintă unul din minunatele semne ale faptului că artele noastre din Africa de Sud se normalizează. Încep să semene din nou cu cele din alte țări. În vremurile dinainte, guvernul controla totul, și deseori albumele erau interzise.”

Se ține la distanță de politică, dar e evident că are păreri ferme despre diviziunea rasială din țară. „Noi, ca afrikaans, trebuie să ne implicăm și să ne integrăm. Trebuie să uităm de diferențe și să privim la ceea ce avem în comun cu compatrioții noștri. Afrikaanerii, în general vorbind, stau pe margine, bombănind că nu sunt implicați. Unii se implică, desigur, dar nu toți.”

La categoria pozitiv, lui Meyer îi place eferescența Africii de Sud, care i se pare că în Europa lipsește. „E o țară atât de dinamică. Trebuie să recuperăm timpul pierdut, să ne străduim din greu să eradicăm sărăcia, de exemplu, așa că există o mare energie, și concentrare, și agitație. Suntem pe muchie, ca societate. De aceea artele creative înfloresc. Muzică, literatură, tot...”